

Czike László

AZ ARANY RÓZSAKERESZT

a zugboncolók élvecincálása

Kritikai esszé Zelnik József „Testamen” című könyvéről

Czike László

KRITIKAI ESSZÉ

**Zelnik József „Testamen” című könyvéről,
amely Leonardo da Vinci álma Mefisztóval,
Kiss Tibor élve boncoló grafikáival**

1. Felvezetés

Megmagyarázhatatlanul furcsa véletlen, ahogy ez a reprezentatív kiállítású, patinás könyv kezembe került, hogy el is olvashassam. Barna, bőrszerű, bársonyos tapintású borító; időtálló kötés, hogy soha szét ne essen; sárgás, vastag, pergamenszerű lapok, melyek nem gyűrődnek, s nem ragadnak egymáshoz; - a borítón az írás és a szakrális jelek (a 'Testamen' cím második 't'-betűje például egy kettős kereszt) aranyozottak; - a közepén egy fényképszerű kerek grafika, mely láthatóan újszülött ördögöt vagy UFO-bébit ábrázol szoknyaszerű pendelyben, ülő-pityogó pózban. Még furcsább az, hogy *éppen időben* jutottam hozzá; hiszen még meleg, alig jött ki a nyomdából, hogy megkezdje szakrális küldetését.

Mert minden könyvnek saját, külön élete van. Az író gondolatai (asztrál)testet öltenek, megfogannak és gyökeret vernek, szárba is szökkennek az olvasó agyában, hogy majd befolyásolják a tetteit is. Minden könyvet szenvedéllyel és manipulációs (hátsó) szándék motivációjával írnak. Vagy azért, hogy a gondolatfolyam járható, helyes (élet)utat mutasson; - vagy épp azért, hogy letérítsen arról. Vannak könyvek, melyek földöntúli derűt, nyugalmat sugároznak magukból, s vagy a lebilincselő cselekmény (és)vagy a magasfokú esztétikai élmény okán 'letehetetlenek'; - s vannak olyanok, amitől a hátunk borsószik, a gyomrunk felkavarog, az elménk vaksötét, dermesztő rémületben kóvályog; s menekülő, elbitangolni igyekvő lelkünk, mint az epilepsziás kölyökkutya: mindennek nekiszédül, ami csak eléje kerül. Elolvassuk; hogy mihamarább vége legyen...

Erről a könyvről - *amelynek nincsen ára, ám az 'értéke' mégis felbecsülhetetlen; a kereskedelmi forgalomban nem kapható, hiszen nem anyagi haszonszerzés céljával ihletett, hanem 'lelki ajándék' jogcímén terjed* - nem lehet egyszerű kritikát vagy méltatást írni; csakis terjedelmes esszét, amely egyben a tartalom 'folyószámla-kivonatát' is adja; mintegy szakrális 'tartozik-követel' stílusban.

Hogy sem magam, sem az esszé majdani olvasói ne tévedhessenek; kivonatoltam a könyvet, s e kivonat az esszé szerves része, vezér-fonala. Minden olyan kitévelt hiteles idézet formájában tartalmaz, amelyekből a mű lényegi mondanivalója összeáll. Formailag úgy oldottam meg a *'trilaterális párbeszédet'*, hogy csak idézőjelben az elbeszélő Leonardo, döntött idézőjelek között, döntött betűkkel a párbeszédben beszélgető Leonardo, döntött vastag

idézőjelek közt és döntött vastag betűkkel a Leonardóval ‘párbeszélgető’ ördög, Mefisztó szavai szerepelnek. Ad hoc megjegyzéseim - zárójelben. Az idézetek között jelennek meg azok a gondolataim, amelyeket részben magyarázó, részben kiegészítő, részben értékelő céllal fogalmaztam meg. A tárgyi mű ugyanis a ‘senki (egyszerű olvasó) nem veszi észre, hogy a császár új ruhája, a legfinomabb kézi selyemszövésű kelme nem létezik: a császár anyaszült meztelen’ kategóriájába tartozik; ámde azért, hogy mindez teljes bizonyossággal kiderülhessen; - le kell rántani róla *azt a második szándékú leplet*, amely lehetetlenné teszi az eszmei mondanivaló(k) direkt megértését. A könyv ugyanis egységes, de kettős szándékkal íródott. Hatása manipulál, kivédhetetlen; - akkor is, ha megérted, akkor is, ha nem. De meg kell értened, hogy tudd, mit olvastál, és mit veszítettél (volna), ha (nélkülem) soha nem érted meg. Ám ez a mű *akkor is hatással lesz az életedre*, ha el sem olvasod, bele sem nézel, - *csak úgy, olvasatlanul, mint pl. Sándor Gyuri* - a könyvespolcodra helyezed, a többi könyv közé! Valahová, valakik – *akik nem azok, akiknek látszanak, és nem jók!* - közé fogsz tartozni; pusztán attól, hogy a polcodra tetted. Jobb hát, ha megtudod, mi az, ami nálad van! Az ember sose vigyen haza *ismeretlen fajtájú háziállatot...*

A ‘Testamen’ (Leonardo da Vinci legendás álma) *első, szakrális beavatottság nélküli elolvasásra* kvázi-értelmetlen, megérthetetlen varázsigék, idegrendszer-borzoló szimbólumok; összefüggéstelen, történelminek álcázott történések, önkényesen felvett tények fura elegye, amelynek legfőbb jellemzője a hideg, ördögi kegyetlenség. Ám a könyvből, az időben összevissza liftező cselekményből mégis valamilyen meghatározhatatlan (gnosztikus) ‘tudás’, valami nem evilági (alvilági?) magabiztosság árad, amit a profán olvasó soha nem érthet meg. Csak akkor, ha a nyomába ered az ezernyi apró kis titoknak; s miután már megértette a szavak, mondatok rejtett értelmét, apródonként rakja össze újra, a teljes cselekményt. Így eljuthat annak a birtokába, ami addig csak (a polcon) nála volt...

A földi alvilágba, ami sajnós, de bizonyosan valódi.

Zelnik József - aki néprajzkutató, a Magyar Kultúrális Szövetség elnöke, a Templomos Lovagrend egyik nagymestere, író, továbbá az ‘Új Ember’ katolikus hetilap szerkesztő-bizottságának tagja - könyve nagyjából az egész emberi történelmet felöleli; ámbar egy sajátos szemszögből, ami (mondhatnánk) *a sátáni (Mefisztó) és a nagymesteri (Leonardo), tehát két rokon szemléletmód* vegyülméke.

Történelem-szemlélete azonban furcsamód’ *szelektív*; - szinte csak az olyan eseményekkel, és *csak úgy* foglalkozik, amelyek és amint a jó előre ‘elkészített’ komplex teóriáját, ‘prekonceptióját’ kellően alátámasztják. A

történelem főcsapása azonban - minden látszat-egyezés ellenére! - máshonnan ered és más irányba mutat. Zelnik 'prejudikált hatásmechanizmusai' egészen másként működnek...

Idézet következik *Jim Marrs 'Titkos uralom'* (KAPU - 2003.) című könyvének 'A vezér színre lép' kezdetű fejezetéből:

„Eckart, a Thule Társaság tagja, a Német Munkáspárt vezetőjét egy katonai hírszerzőügynök személyében találta meg, akinek eredetileg az volt a feladata, hogy beszivárognon a pártba - a személy osztrák születésű bukott festő volt, akit Adolf Hitlernek hívtak, és akit egy alkalommal 'az illuminizmus gyermekének' neveztek. Dokumentált tény, hogy Hitler mennyire osztotta Eckart érdeklődését a transz-cendens (természetfeletti) és okkult dolgok iránt. Ausztriában töltött gyermekkorában a Német Lovagrendről szóló meséken nőtt fel. Az I. világháború előtt szűkölködő bécsi festőként élő Hitler gyakran látogatta a könyvtárakat és az antikváriumokat, elméjét ezoterikus tanokkal és zsidóellenes propagandával tömte meg. Hegel (aki az ókor görög bölcselei után a dialektika 'újkori s újbóli feltalálója' volt) és filozófiája tisztelőjeként tanulmányozta az ókori történelmet, a keleti vallásokat, a jogát, az okkultizmust, a hipnózist, a teozófiát és az asztrológiát. 'Noch dazu'; - hallucinogén drogok fogyasztásával kereste megvilágosulását. Ravenscroft szerint: „Bécs óvárosában, a könyvesbolt kicsiny hátsó irodájában fedte fel Hitler előtt Pretzsche, a bolt tulajdonosa a Grál keresését körülvevő asztrológiai s alkímiai szimbolizmust. A sötétlelkű púpos ember ugyanott adta át szörnyű tanítványának azt a drogot, amely megidézte az aztékok látnoki képességeit: a mágikus peyote-ot, melyet istenként tiszteltek.” Az egykori brit kommandótsízt arról is ír, hogy Hitler Bécsben lett az úgynevezett 'Végzet Lándzsájának' fanatikusa. A lándzsa állítólag egy római katonáé, Gaius Cassiusé volt, aki Longinus néven vált ismertté. A legenda szerint Longinus ezt a lándzsát döfte a keresztre feszített Jézus oldalába, nem kíntásként, hanem irgalomból, hogy megrövidítse a haláltusáját. Az ugyanennek a fegyvernek tartott lándzsa a mai napig a bécsi Hofburg Múzeumban van kiállítva. Az ifjú Hitler itt hallott először arról a legendáról is, hogy ki megszerzi a Szent Lándzsát, az irányítja a világ sorsát. Ravenscroft „A Végzet Lándzsája” című könyvében a germán történelem és folklór számos elemének segítségével Hitlert és a lándzsát olyan háttérbe helyezi, amelyet átszö a mágia, az okkultizmus és a titkos társaságok jelen-léte. (...) Hitler transzba esett a lándzsa közelében, miközben egy nem emberi lényvel próbált gondolatátvitel útján kapcsolatba lépni. „Hitler lelkiélete abban a pillanatban, amikor ez az idegen lény beléköltözött, még nem volt elég fejlett ahhoz, hogy mindvégig a tudatában legyen önmagának és környezetének.” Ezt a transz-szerű tudatátvitelt Hitler egyik beszédének hallgatója is lejegyezte:

„Más-fél óráig csak beszélt és beszélt, mintha csak megakadt volna a tű a lemezen, egészen addig, míg végül teljesen ki nem fáradt (...), majd amikor befejezte, és már alig kapott levegőt, újra csak egy egyszerű s kedves emberként ült le. Olyan volt, mintha egy másik sebességbe kapcsolta volna. És nem volt köztes állapot.” Hitler maga is utalt az őt uraló metafizikai hatalomra. Sok társának említette, hogy ‘belső hang’ irányítja és egyszer megjegyezte: „Egy alvajáró precizitásával és biztonságával követem a nekem kijelölt utat.” Ugyancsak a Bécs városában töltött idő alatt találkozott Hitler Jörg Lanz von Lieben-fels-szel, az Ostara okkultista és erotikus magazin kiadójával. Ez a ciszterci szerzetes, aki a titkos, antiszemita Új Templomosok Lovag-rendjét alapította, tanítójával, Guido von Listtel együtt a középkori Teuton Lovagrend testvériségét akarta feltámasztani, mely a horog-keresztet használta jelképként. (...) Akármit tanult Hitler Bécsben, az nagyon megváltoztatta őt. Korábban jámbor katolikus kóristafiú volt, aki pap akart lenni, most azonban nyíltan vallásellenessé vált; egyesek sátánizmussal is vádolták. Epperson a következőket fedte fel: „A horogkereszt a Thule Társaság és a Náci Párt szimbóluma volt; valami köze volt a Napisten egyik jelképéhez is; - a Napisten viszont Lucifer szimbóluma.” A sátánimádás vádját és Hitlernek a természetfelettibe vetett fanatikus hitét látszik igazolni az a vers is, amelyet még 1915-ben, a német hadsereg katonájaként a nyugati fronton írt. A költemény John Toland Adolf Hitler című könyvében is megjelent:

*„Gyakran megyek keserű éjszakán
Wotan tölgyéhez a csendes tisztásra,
Sötét erőkkkel egységre lépni -
A Hold rúnát* rajzol varázsigéjével,
És mindenkit, ki napközben oly magabiztos,
Kicsivé tesz mágikus formulájával!”*

(Megjegyzésem: az idegen szavak szótára szerint *rúna* = a skandináv ógermán rovásírás egy betűjegye. - Cz. L.)

Néha a megszállottság, a megszállottak irányítják a történelmet.
Jó lesz vigyázni, mert nem azok, akiknek látszanak!
Egyébként létező – okkult erők birtokosai...
A tárgyunk szerinti könyvben is.

Kiss Tibor - Zelnik József:

TESTAMEN
Leonardo evangéliuma

(Kiadás: 2003., Ökotáj, Budapest, III., Miklós tér 1.)

című könyvből

Szövegrészek kivonatolása,

idézetek kiemelése tőlem

Czike László

2. Szövetség az ördöggel

2.1. Szerződés és beavatás

Leonardo álmában megjelenik a Lény, aki az Ördöggel azonos.

A 8. oldal: *„Szerencsétlenebbek azt hiszik, titkos beavatások hókuszpókuszain keresztül megnyílik a világ, s egy hirtelen beavatás megvilágosodásán át felfénylik minden isteni titok, és magának Istennek is meg tudjuk magyarázni a teremtést, mint Rabbi Akiba. Nem, a beavatás az állandó tanulás, az állandó kísérletezés és kutatás, folyamatos szellemi ébrenlét, a dolgok élve-halva boncolása.”*

A 9. oldal: *„Különben ne nevezd ördögnek, mint a rózsafűzért morzsoló falusi öregasszonyok. Én az vagyok, amit te a megismerésről fecsegsz. Én vagyok a Világ Megismerése. Általam létezik a megismerés, a tudás minden formája. Eleget emeltelek ahhoz szellemileg, hogy most már használjalak és te használd magad az én határtalan megismerésemben. Ne kerteljünk tovább, feladatom van számodra. Legmélyebb tudásod szerint, legalkalmasabb tudásom által beavatva fel kell boncolnod ezt a testet.”* - *„Az álom fókuszát élesre állítva, most döbbszem csak rá, hol vagyok. A Sírban, a Test előtt.”* (Értsd: a megfeszített, halott Krisztus élettelen teste előtt.)

„Mit gondolsz, mi a tisztelet? Nem más, mint félelem a mélyebb megismeréstől. Fogalmad sincs, hogy a Sirius tsillag mögött, melyet ebnek híznak, milyen erők mozdulnak!” - mondta, és mint egy mozgó festményt (hologramként?), elém varázsolta az Antikrisztust, aki táncolt és énekelt, valahogy így:

A 10. oldal: *„Én, én, én vagyok az igazi, nem ő! Nem él, és nem is fog élni! Nem támad fel, nem támad fel! Elrothadt ott lenn, a koporsóban, elrothadt mint egy utolsó féreg!”* Szolovjov Antikrisztusa is így énekel.

„Látod, hogy táncol, örömködik ez a debilla. Nem vagyok büszke rá, hogy az én teremtményem. Hagyján, hogy Isten ellen lázad, de sokszor úgy látom, ellenem is fordul a pimasz. Nem bízom benne. Különben is: emberben csak az Isten bíz. Ő tudja, miért. Látod, ezért kell felboncolnod. Amit megismerünk, az megmarad. Különben se fanyalogj, hisz' a lelke már eltávozott. Alászállt a Pokolba. Három nap, három napunk van, hogy megismerjük a testet, a Testet amit én sem ismerem. Végül meg be kell balzsamoznunk, hogy megmaradjon örökké, mint a nagy fáraóké. (...) Még egyszer mondom, mindent meg-ismerhetsz általam. A földi és égi világok legtitkosabb tudásaiba beavathatlak.

Különben nem lepődtél meg, amikor a múlt évben a legtitkosabb földi rend nagymestere lettél? Ráadásul minden előzmény nélkül, hiszen te nem vagy arisztokrata. Bár a szent vér, a dávidi benned is működik.”

Megtudhattuk, hogy az Ördög minden földi tudás atyja. Illetve, hogy a tisztelet nem több, mint félelem a magasabb megismeréstől. Aki tehát vállalja a tiszteletlenség kockázatát, a gátlástalan pimaszságot; ördöge révén egyre rejtettebb titkok tudásába nyerhet beavatást, vagyis egyre magasabb garádicsokra hághat, sőt, akár még a nagymesteri rangot is elnyerheti, noha igazából nem arisztokrata. Kiderül az is, hogy a festő Leonardo da Vinci ereiben szintén *a szent dávidi vér* csörgedez, - ami ellentmondásban áll az előbbi állítással, tekintve, hogy Dávid a zsidók királya (tehát a legmagasabb származású zsidó arisztokrata) volt.

2.2. Az emberi test temploma

A 11. oldal: ***„Éjfélkor egy szűz anya létrehozza ezt a fénylő égitestet; e csodás pillanatban Istent fivérünknek hívjuk.”*** Fulcanellinél is megtalálható szöveg.

A 12. oldal: ***„Az igazi boncoláshoz meg kell fejteni, hogyan tagozódik az emberi test a világ szövetébe, hogyan felel meg, hogyan része annak. Sokan foglalkoztak már ezzel. Az ember testében őshonos, szellemében hontalan a Földön. Hogyan lehetne kibékíteni ezt a kettősséget, azt hiszem, ez a kérdés. Vannak, akik úgy próbálkoznak, hogy szellemivé emelik a testet. Templomnak képzelik, annyira, hogy mintájára építik Istennek a templomot.”***

Zelnik-Mefisztó itt a legcsodálatosabb bibliai-történelmi eseményre utal; ti. arra, amikor Szűz Mária karácsonykor a betlehemi istállóban világra hozza a fénylő égitestet, Jézust, az Isten Fiát. A Gonosz arra céloz, mintha ő egyenrangú testvére, ‘fivére’ lenne Jézusnak, akárcsak Káin Ábelnek. Ha másutt (Fulcanellinél) is megtalálható ez a szöveg; ez csak arra bizonyíték, hogy a Sátán több irányban támad egyszerre. Az ember persze, hogy őshonos a Földön, hiszen testét a folyamatos teremtés részeként a földi evolúció fejlesztette ki. A hontalanság igaz ugyan, de nem a szellemre, mert az ember nem szellem (mint a Sátán), hanem a földi test és az isteni lélek ideiglenes egysége, amely örökké és véglegessé csak a feltámadás (üdvözülés) után válik. Leonardo is - az ördög csapdájába esve - azt hiszi, hogy a test felboncolása útján a nyomára lehet bukkanni a szellemnek,

vagy a halhatatlan léleknek. Jó előre tudni lehet, hogy a szikéjével nem fog találni semmit. A testnek „szellemivé emelése” nem teljesen eredménytelen próbálkozás; - a Sátán használ olyan trükköket (az asztrálest, az aura manipulálása, az ördög általi megszállottság, a megkísértés, a megszólalás médiumok hangján, hipnózis, telekinézis, teleportálás és telepátia, szellemidézés, asztaltáncoltatás, kísértetek, boszorkányság, varázslat, stb.), amelyek révén a test *látszólag vagy valójában* a szellem (ti. a Sátán) szférájába ‘emelkedik’; ám ezek a kísérletek mind Isten akarata ellen valók, ezért cseppet sem visznek közelebb az örökkévalósághoz. Nem csoda, ha a szabadkőműves nagymester Leonardo (Prieuré de Sion) gúnyolja azokat, akik az emberi testet ‘templomnak’ tekintik. Mivel a szabadkőművesek nem értik, nem fogadják el *a lélek halhatatlanságáról és üdvözüléséről* szóló hittételt; inkább csak templomokat építenek kőből, azokat ajánlva az örökkévalóságnak, az emberi lelkeket pedig taktikai célokra használják fel *személyiségkibontakoztatás* jelszóval, a Mennyország helyett egy földi királyságot próbálva felépíteni. (Azt tanítják, hogy az ember a szabadkőműves beavatási rituálé során meghal és feltámad, a páholy tagjaként újjászületik, és rálép az „önerőből” istenné válás közösségi útjára.) Az emberben a hitetlen Leonardo által feszegetett kettősség - *földi test és isteni lélek* - Istentől ered, így azt csak Isten képes feloldani a bűnök bocsánata, a testnek feltámadása és az ember üdvözülése által, amikor is a megtisztult lélek és a feltámadt (átlényegült) test majd végleg egymásra találnak, örök boldogságban. Isten *valódi temploma az ember*, mert minden emberi testben (személyiségben) Isten egy-egy lélekdarabkája lakik. A kőtemplomok ‘öncélú’ építkezése helyett is *inkább egymásban és egymásért* kellene Isten otthonát felépítenünk, hogy jól érezhesse magát bennünk, hiszen Isten a lelkünkben lakozik, s nem a kövekben.

2.3. A kőtemplomok és Agartha

A templomosok (templar, templárius, stb.) nevükben hordozzák valós kötődésüket. Egyrészt azért, hogy a szentföldi keresztes hadjáratok során a Kr. u. 70-ben, Titus római seregei által elpusztított *jeruzsálemi templomban* keresték a Szent Grált, másrészt mert a porig lerombolt templomot legújabbban *úrhajós leszállópályának* kívánják újjáépíteni, a tüzes szekéren (vö.: *Ezékiel* ószövetségi próféta látomásaival; ókori ‘elrepülésével’, és *Illés* várható visszatérésével) megérkező istenségek (UFÓ-k?!) landolása céljából. A templomépítés a templomos lovagok

szent kötelessége. A szerző, a templomos nagymester *Zelnik József* az 1998-ban (Ökotáj) kiadott „*A magyar kultúra selyemövezetei*” címet viselő egyik előző könyvében külön fejezetet szentel *Makovecz Imre főépítésnek* (‘Magyar Agartha’; Makovecz Imre 60. születésnapjára), illetve: *”Miért épít az ember templomot?”* címmel - az építésnek. Azt, hogy miért - s főleg, *kinek?* - csak kicsit később válaszolom meg, - itt és most inkább a *’hol?’* kérdését feszegetném, két konkrét példával. Tekintve, hogy a szimbolikus nyelvű jelentés szerint *a templomépítés a páholyszervezés szinonimája* - kézenfekvőnek is tűnhet a válasz: *’a föld alatt’*. Hivatkozom egyrészt Jezowski nevű főhősömnek a ‘Nemzetör’ című hetilapban, három epizódban is megjelent kalandjaira; nevezetesen *a Nemzetközi Barlangász Szövetségnél*, sőt a Bükk barlangjaiban tett ‘underground’ látogatására. Másrészt nyilvánvaló, hogy a ‘Magyar Agartha’ felemlítése egy atavisztikus utánérzés, amely ősi Agartha-legenda Erich von Däniken ‘Jelek a kozmoszból’ című könyvében is szerepel, művészi bemutatásban. És akkor még nem beszéltünk arról, hol bújkálhat Arthur király serege Skócia alatt, merre lehet a Walhalla, az alvilág a szörnyű Styx-folyóval, s mit rejtenek Atlantisz városai az óceán mélyén. Vagy, hogy merre van, és mit rejt *a Magyar Agartha*; - vagy legalább tudnánk, mi lehet a magyar rendszerváltás mögött és alatt. Csak a locsogó felszín vakargatjuk, vagy nyaldossuk; egy egyszerű, botesinálta bírónő még azt sem tudja, merre van a Selyemgombolyító. Fogalmunk sincs, mi lehet a Várhegy, a Budai Vár, a Bükk és a Bakony, vagy a fővárosi metró alatt - a hadsereg, a politikai elit, a milliárdosok bunkereiben. Saját házunk tája helyett a nagyvilág és a régmúlt szennyesebe túrunk, míg a saját kazamatáink – barlangtúra-állomások a Várhegy alatt! - is koponyákkal és lábszárcsontokkal (skull and bones) vannak teli.

Nos, nézzük, mi lehet a templomok alatt, a föld méhében!

2.4. Áldomás és rendszerváltás

A 13. oldal: *„Ti azt hiszitek, hogy a Szerződés a Rosszal vagy a Jóval, teátrális keretek között és egy pokoli vagy ünnepi pillanatban megy végbe. Nem, a szerződés általában hosszú, lassú emelkedés vagy süllyedés. Hajszálereken hatol be az életetekbe, észrevétlenül és könnyörtelenül, miközben ti önfeledten rabságról és szabadságról beszéltek. Csak egy dolog menthet meg benneteket, de azt nem én fogom nektek megmondani. (...) Téged okosabbnak tartottalak annál, hogy elhidd azokat az infantilis bohózatokat, ahol elképedve szemléli a*

pórnép, hogy valaki egy drámai pillanatban elhatározza, holnaptól gonosz lesz, vagy hogy áldomást iszik Mefisztóval. Ezek a színeképek csupán arról szólnak, hogy a polgár hátradőlve megnyugtassa magát: ő ilyen ronda nagy alkut nem kötött, tehát ő végül is jó. Látod, ebben a pillanatban már süllyed is, jobban mondván: hozzám emelkedik.”

A 14. oldal: „Ennek az aláírás-ügynek utánanézek, mert azért nem szeretném, ha olyasmiben vennék részt, ami nem tudatosult. Nem szeretnék úgy járni, mint a polgárok a politikával. Úgy vélve, hogy legyőzték az előző hatalmi szerkezetet, nem veszik észre, hogy a metafizika ördöge már rohan is velük ugyanabba az irányba. Például a Polgár képes úgy hitetlen és ateista lenni, hogy a hatalma megőrzése érdekében hitre és vallásra szólít fel. (...) Az anyám a halálos ágyán feküdt, de én még mindig felfirkáltam a naplómbe, hány fillért költöttem rá. (...) Talán miatta lettem, ahogy ez a jólfésült ördög mondja, a Rend nagymestere. Mindig azt hittem, hogy saját megkerülhetetlen zsenialitásomnak köszönhető, és most kiderül, hogy a dávidi vérvonal volt a döntő. Végre kiderül, hogy az ember csak saját esze okán még igazi összeesküvő sem lehet.”

Zelnik József - aki a párbeszéd mindkét résztvevőjének mondandóját fogalmazta - előszeretettel adja a saját nézeteit, véleményét Leonardo szájába. Az előző idézet már csak azért is különösen érdekes, hiszen a rejtjeles, szimbolikus (kódolt) kifejezés ragyogó lehetőség, kísértés arra, hogy aktuális politikai állásfoglalását is kifejtse. Zelnik ki is használja az alkalmat; annál is inkább, mert ügybuzgó indulatok fűtik. Az aláhúzott sorok igazából a következőt jelentik: Magyarország naív polgárai azt hitték, hogy ‘legyőzték’ a diktatórikus berendezkedést; a rendszerváltást (1990.) követően végre akadálytalanul kivirágozhat a liberális polgári demokrácia. (Megjegyzésem: közismert tény, hogy a ‘polgárok’ nem győzhettek le semmilyen ‘előző hatalmi szerkezetet’, mert *amennyiben tömegesen léteztek volna*, akkor sem lett volna erre lehetőségük. A ‘rendszerváltást’ nem a tömegek, nem a polgárok, ha-nem egy szűk körű (zömmel reform-kommunista) elit hajtotta végre, mintegy a vezető világhatalmak ‘utasítására’, *külföldi és belföldi ügy-nökök* szorgos közreműködésével. Magyarország rendszerváltó véneit kijelölték, fiataljait pedig célzatosan kinevelték.) De nem így lett! ‘*A metafizika ördöge máris rohan velünk - ugyanabba az irányba*’! Ami azt jelenti virágnyelven, hogy a 45 éves monolitikus baloldali rezsim után most *hol jobboldali, hol baloldali ‘egyeduralom’* következik, de a diktatúra (demokratúra) folytatódik tovább, zavartalanul. Tudnunk kell, hogy az 1998-2002. közötti

politikai ciklusban Zelnik József és Orbán Viktor személyes viszonya (politikai okokból) feszült volt, s az is maradt. Joggal merül fel a kérdés: *hogyan alakulhat ki bármilyen, pláne feszült politikai viszony a Magyar Kulturális Szövetség elnöke és a regnáló miniszterelnök között?* A választ az olvasóra bízom. Az Orbán Viktor miniszterelnök személyiségét övező legendáriumból kb. 6-8 éve 'ismeretes', hogy - feltehetőleg oxfordi tanulmányai idejében - belépett a *Rózsakeresztes Rendbe*, s a *Skót Rítus* szerint rangban már 1997-ben elérte a *harmincadik* fokozatot. Zelnik József pedig - amint ez büszkélkedő hangvételben az Új Ember hetilapban is megjelent, a vele készített interjú keretében - a *Templomos Lovagrend nagymestere*; oly' magas rangban, amellyel egész Európában is *csak tizenketten* dicsekedhetnek. Zelnik - mintegy magyarázkodásul - azt is megemlítette, hogy ez az egyetlen templomos rend, amelyet még a római pápa is hivatalosan elismer. Ezen előzmények ismeretében már értelmezhetjük az idézett mondatot: **„a Polgár képes úgy hitetlen és ateista lenni, hogy a hatalma megőrzése érdekében hitre és vallásra szólít fel.”** A 'polgár' szót nagy kezdőbetűvel írtam; tekintve, hogy másképp a mondat értelmetlen. A 'Polgár', a Főpolgár, az Első Polgár természetesen Orbán Viktor! Ide kívánczik még, hogy a könyv szerzője, Zelnik József nagymester az idézett sorokat kb. 2003. tavaszán, időben nem sokkal az emlékezetes 'országglázító' Orbán-beszédek elhangzása után vethette papírra. Vagyis lefordítva: a Polgár valójában hitetlen és ateista (ha valakinek, úgy Zelniknek bizonyítékai is lehetnek erre!), de hatalma megőrzése érdekében még attól sem riad vissza, hogy *hitre és vallásra* szólítsa fel országa lakosságát, szavazó polgárait, vagyis a jóhiszemű emberek mély, ösztönös vallásosságára apellálna, manipulatív szándékkal, hogy újraválasztassa magát. A kettejük közötti feszültség pedig abból adódhat, hogy a Rózsakeresztes Rend mindig is ösibbnek tartotta magát *mind a Templomos Lovagrendnél, mind az Angol Nagypáholynál* - büszkén vallja, hogy a rózsakeresztesek az ősi titkok valódi és egyedüli őrzői! -, tehát értelemszerűen nem ismerhette és nem is ismerte el a templomosok szellemi fölényét (utasítási jogát?) önmaga felett. Újból csak felmerül *az arisztokratikus dávidi vérvonal* fontossága; - mármint abban a tekintetben, hogy valószínűleg 'összeesküvőnek is születni kell'; s nem elég, ha valaki 'saját zsenialitása' okán lép be szabadkőművesnek. Leonardo kesergő kifakadása némi ellentmondásban 'volna' Orbán Viktor elért magas rangjával, hiszen a származása a legkevésbé sem tekinthető arisztokratikusnak. Az összeesküvés elvileg megtörténhetett akár a Bibó-kollégiumban, akár az elhíresült és időtálló - *Orbán, Kövér, Áder* -

triumvirátusban, akár az oxfordi diákkörben, vagy *a bátor rendszerváltó ifjak pártjában*, a Fideszben is. A *dávidi vérvonal* - mint majd látni fogjuk - a világpolitika, a világállam szerveződése szempontjából kulcsfontosságú, szakrális jelentőségű, de a Magyarországon kialakuló 'kultusza' már inkább csak szimbolikus értelmű. Ennek jegyében nem lehet teljes véletlennek tekinteni, hogy a már említett előző Zelnik-könyvben egy fejezet címe „*Dávid Katalin laudációja*”; aminthogy a királycsinálók 'telitalálata' Dávid Ibolya, sőt, legújabbán Kovács Dávid kiválasztása is.

Nomen est omen.)

3. A beavatottak védettsége

3.1. Evilági és túlvilági küldetés

A 20. oldal: *„Attól nem vacogsz, hogy ennek tizedéért is, amit te csinálsz, másokat eretnekként megégetnének? Nem álmétkodtál, milyen könnyedén kijöhettél a börtönből, amikor homoszexualitással vádoltak? (...) Milyen ok kell ahhoz, hogy valakit elítéljenek? A mindenkori hatalom mindig talál okot. Igazságszolgáltatásra és jogszolgáltatásra csak együgyűek apellálnak. Ha valaki a hatalmak útjába áll, nem menti meg semmi. (...) Amit te szerencsének vélsz, az a védettség. Van világi és túlvilági védettség. A világi például az, ha egy család az asszír kereskedő hercegektől eredve a velencei dózsékon át, lombard arisztokrataságon keresztül az angol királyi házig egy származási vonalon elpusztíthatatlan. És van a te eseted, a beavatott védettsége. Ezért engedhetsz meg mindent magadnak. (...) Ki van az ‘Utolsó vacsora’-képeden Krisztus mellett, és Keresztelő Szent János miért férfi-nő, s mi az az isten-kísértő mosoly, mikor felfelé mutat az ujaival?”*

Megtudtuk, hogy a kivételes észbeli képességek (a zsenialitás) révén mégis csak elérhető - ha más nem, legalább - egyfajta ‘beavatottsági védettség’, ami a kitüntetett vérvonal (értsd: ‘királyi családok’) jeles leszármazottjainak ‘kvázi hivatalból’ kijár. Ha kicsit zavarosan teszi is, de Zelnik-Mefisztó itt a titokzatos gnosztikus tudásra, a jézusi vérvonalra céloz, még ha homályos utalás formájában is. Az említett festményen Jézus mellett *Mária-Magdaléna és Arimateai József* ül, - utóbbi a templomos legenda szerint ‘szabadkőműves’, akit határozott küldetése kötötte Jézushoz. Mint majd látni és érteni fogjuk...

3.2. A fejkultusz gyökerei

A 22. oldal: *„Tudod, mit jelent a Golgota szó? Arám nyelven, ahogy Krisztus is beszélt, a gulgólet-gulgóta szó jelentése koponya. Azért kapta ezt az elnevezést, mert ezen a később elhíresült hegyen temették el az első embert, Ádámot. Ezért mondta az öncsonkító Origenész, hogy Jézus vére Ádám koponyájára hullt, mikor halálakor megrepedtek a sziklák. Innen már könnyen kitalálhatod, ki a koponyavirág, és hogy a fejkultusz milyen mély rétegeit birizgálja az emberi szimbólumtörténetnek, Ádámtól a szabadkőműves beavatási rítusok félelmes koponyájáig.”*
(Leonardo a naplónak: *„Mefisztó = hazugságszülő.”*)

A 26. oldal: „Szalóme így rendelte meg Heródestől Keresztelő Szent János fejét, és a kegyetlen Heródes ezt a nagy dolgot remegve teljesítette. Tudta, mekkora jelentősége van a zsidóknál a fejkultusznak, és ő, a nem zsidó - atyja idomeus, anyja nabateus volt - rettegve avatkozott bele a zsidók misztikus titkaikba.”

„Állj, mindig megdöbbsz, hogy ti, földiek milyen szerelmetes kéjjel mozogtok a szellemi titkok birodalmában. Sosem volt, és sosem lehet szimbólumokat kreáltok. Szerintem még az Öreg (Isten) is csodálkozik agyatok leállíthatatlan gondolati burjánzásán. A földi vegetáció (...) eltörpül a mindenséget pásztázó agyatok leleményesen beteges, máskor viszont kristálytisztá tobzódása mögött. Agyatok teljesítményével vélhetően minket, lázadó angyalokat akart az Úr megalázni!”

A 28. oldal: „Jó lenne tudni például, mi az igazság az ősbűn (az eredeti bűn) ügyében. Mintha az ember abban mellékszereplő lett volna. Főleg, ha igaz, ti bukkott angyalok tiportatok bele az Isten virágoskertjébe, a Paradicsomba, mert elhátatok a földi asszonyokkal. Nem ettől a tettől (a kozmikus vérfertőzéstől) zavarodott meg az emberi agy? Az ember, aki addig csak a mindenség együgyű kis virága volt.” - „**Nem volt semmilyen elhálás. Ezt is ti találtátok ki, hogy fölkapaszkodjatok az angyali rokonságba. A valóság az, hogy elkezdtétek egy-mást enni, egymás agyát enni, és ettől az agykannibalizmustól belobbant az agyatok.**” - „Zseniális, mivel sátáni az ötlet. Egyszerre vág a múlt és a jövő felé. Egy racionális magyarázattal elfed minden gyanús beavatkozást, és elővezet egy újabb ördögi csábítást: ha még okosabbak akartok lenni, akár olyanok, mint az Isten, akkor fogyasszátok egymás agyát. Lehet hagymásan, mint a vért, vagy a gourmandoknak szarvasgombával, és ki is lehet rántani. Sőt, egy rejtett 'béke-üzenet' is benne sejlik: ne egymást egyétek, elég, ha egymás agyát fogyasztjátok. Vegetáriánus ember agya tisztább, többet ér. Nem fogyasztott moslékot.”

3.3. A halálfejes rend

Kiegészítő okulásul rövid betét-idézet következik Jim Marrs: 'Titkos uralom' című hivatkozott könyvéből, „**A Halálfejes Rend**” alcímmel: „A Halálfejes Rend (Order of Skull and Bones - szó szerint fordítva: a Koponya és Csontok Rendje) egy szupertitkos testvériségi rend, mely kizárólag a Yale Egyetemen található meg. Elképesztő mennyiségű kormánytisztviselőt adott Amerikának, akik egytől-egyig a testvéreik globalista céljait szolgálták más titkos szerveződésekben. (...) Sutton és

mások is azt állítják, hogy ez a titkos társaság egy korábbi német titkos szervezet amerikai részlege. A csoportot különféle neveken is említik: ‘322-es Részleg’, ‘A Halál Testvérisége’, ‘A Rend’; azonban a legismertebb neve: ‘Halálfej’. A Rend amerikai részlegét William Huntington Russell tábornok és Alphonso Taft alapította meg a Yale Egyetemen 1832-ben. Taft 1876-ban hadügyminiszter, majd igazságügyminiszter, később oroszországi nagykövet lett. Az ő fia volt az a William Howard Taft, aki az Egyesült Államok elnökeként és a Legfelsőbb Bíróság elnökeként is szolgált. Russell a connecticuti törvényhozás tagja lett. Az ő családja állt a Russell and Company cég közép-pontjában, mely Boston legnemesebb ‘kékvérű’ családjainak kezében volt, akik a rabszolga-kereskedelemből, majd az ópium-csempészetből gazdagodtak meg a XIX. század elején. Több kutató a fenti dicstelen múlttal magyarázza, hogy ‘A Rend’ a kalózok jelképét tette meg a jelvényének: a halálfejet; - a koponyát, az alatta keresztben elhelyezett lábszárcsontokkal. Ezt a jelképet eredetileg a régi templomos lovagok használták zászlóikon. Sutton szerint ‘A Rendet’ még Russell hozta át Németországból a Yale-re. (...) Egy röpirat, mely ‘A Halálfejes Rend’ egyetemi főhadiszállásán (a ‘Sírkamrá’-ban) egy rivális titkos társaság által 1876-ban lefolytatott vizsgálat részleteit írta le, a következőket állította: ‘Alapítója (Russell) egyetemi évei alatt Németországban járt, és szoros barátságot kötött egy német társaság vezető tagjával. Ezután az egyetemre már azzal a felhatalmazással tért vissza, hogy itt is létre-hozzon egy részleget. Így jött létre a ‘Halálfej’. A hivatkozott titkos német társaság valószínűleg nem más volt, mint a hírhedt és rejtélyes ‘Illuminátusok’. (...) A Rend hivatalos halálfej-jelvénye volt ugyanis az Illuminátusok hivatalos jelképe is. Ecke egyenesen azt állította: ‘A Rend’ tehát nem más, mint az ‘Illuminátusok’ áruhában. A beavatási szertartás jelképrendszere legalábbis szabadkőművesekkel való közeli kapcsolatra látszik utalni. (...) Sutton feljegyezte, hogy a Halálfejes Rend aktív tagságát egy körülbelül 20-30 családból álló mag adja. (...) (Whitney, Lord, Phelps, Wadsworth, Allen, Bundy, Adams, Rocke-feller, Harriman, Payne, Davison, stb.) Ezek a családok az Óvilágból hozott örökségüket, *vérvonallukat* akarják megőrizni. Előre elrendezett házasságokat köttenek gyermekeikkel, hogy ‘megóvják, nemesítsék’ a kvázi-kékvérűek vonalait, akik öröklött vagyonukat és hatalmukat a kábítószer-csempészetnek, a rabszolga-kereskedésnek; a jól eltervezett házasságoknak köszönhetik. Ezek az összekeveredett családok segítik és támogatják egymást a pénzügyi, politikai és *genetikai hatalom* meg-szerzéséért folytatott küzdelemben. (...)

Számos nagy nevet köthetünk a Halálfejes Rendhez, például: Low, Forbes, Coolidge, Delano, Taft, Stimson, stb. A közelmúlt befolyásos tagjai közt van **George Bush** volt elnök is. (...) Tarpley és Chaitkin úgy látta, hogy ez az egész nem holmi diákklub: ‘A század borzalmainak hosszú listájából igen sokat köszönhetünk **a tehetős angolbarát amerikai családoknak, melyek átvették a Halálfejes Társaság felett az irányítást**, és kvázi politikai toborzóirodaként használják. Főleg a Harriman, Whitney, Vanderbilt, Rockefeller családokról van szó, meg ügyvédjeikről: a Lordokról, a Taftokról és Bundykról.’ Más kutatók szerint a Halálfejes Rend az Új Világrend hatalmi központja. A szervezetet egyesek a Külkapcsolatok Tanácsába (CFR), a Bilderbergbe és a Trilaterális Bizottságba vezető útnak nevezték. (...) Az 1980-as elnökválasztások idején a felszínre kerültek ‘A Rendet’ övező ellentmondások. **Lyndon H. LaRouche**, az amerikai Munkáspárt (Labour Party) korábbi elnöke támadta George Bush republikánus elnökjelöltet A Rendhez fűződő kapcsolata miatt: ‘A Halálfejes Rend nem csupán egy diáktársaság, nem is csak valami különleges öregdiákok klubja a hozzá tartozó halandzsával. Ez egy nagyon komoly, nagyon elszánt kultusz-szerű összeesküvés az USA alkotmánya ellen. Akárcsak a Cambridge-i Apostolok esetében, úgy a Halálfejes Rend beavatottja is egész életére a brit titkos hírszerzés elkötelezett ügynöke lesz.’ (...) Az intézményi részvényesekről elvégzett egyik legalaposabb vizsgálat jelentése kimutatta: ‘A gazdaságban a pénzügyi intézetek dominálnak; - s ezek mind a Morgan-Rockefeller komplexum részét képezik, kiterjedt kapcsolati rendszeren keresztül fonódtak össze vele.’ (...) Gibson szerint: ‘A Morgan-cég különböző igazgatótanácsi tagjai az USA 100 legnagyobb vállalata közül 31-nek az igazgatótanácsában benne voltak.’ (...) Ez az átfedés a 100 legnagyobb vállalat között igen sűrű szövésű kapcsolatrendszert jelent, amit csak megerősítenek a zártkörű klubokon, közös iskolai háttéren, házasságokon, valamint a Külkapcsolatok Tanácsában, a Halálfejes Rendben, a Trilaterális Bizottságban és az Üzleti Tanácsban betöltött tagságon keresztül fennálló gyakori kötődések.’ (...) Csakúgy, mint más titkos társaságok esetében is, sok az árulkodó kapcsolódási pont a Halálfejes Rend és a CIA között. (...) A Yale minden más egyetemnél jobban rányomta bélyegét a Központi Hírszerző Szolgálatra. A CIA-nek szinte olyan hangulata van, mint egy osztálytalálkozónak.”

Ennyit arról: mit is jelent manapság ‘*a fejkultusz*’, illetve *a vérségi kapcsolat*, s az egyéb összefonódás a világ pénz-oligarchiájában, az

arisztokráciában, a titkos társaságokban és a titkos szolgálatokban; és persze azok között, vagyis a hatalom-gyakorlás minden szférájában...

3.4. A fejmotívum: a beavatottak sorozata

A 30-34. oldal: *„A végén úgy egymásba folynak itt a zavaros álmok, hogy nem tudom, én álmodlak-e téged, vagy te engem, vagy mindkettőnket Krisztus a pokolban, ahová éppen most szállott alá kellő riadalmat okozva. Három napra. Három napom van, hogy míg ő a poklot járja, én járhatom szabadon a Földet. A Föld védelem nélkül van, mint erőterétől megfosztott, sodródó űrhajó. A Föld egyedül van, három napig templom nélkül. Most nem használ az ima, nem működik az áldozat. Most enyém lehet. Csak hol ragadjam meg? Nincs más megoldás, csak ez a Test itt, a Sírban, és amit mondott, hogy rombold le ezt a templomot, és három nap alatt újjáépítem. Mit számít nekünk, időn kívüli lényeknek az idő? Mi ez a talány? Csapda lesz ez, többszörösen is. Miért is ragaszkodik ehhez a földi testhez? Elmálló, elrothadó, elporló földi testhez, a húshoz, a csonthoz. Elszabadult agyú kérész-lények sorsához. S mi ez a felszólítás, kihívás, szinte csábítás, hogy 'rombold le'! Még nekem reklámozza a rombolást! Ez csapda a nagy lebontónak, aláaknázónak, szétszedőnek, szétszerkesztőnek. Nekem, aki a Nagy Oldozó vagyok, aki csak oldozni tud, de kötni nem. Mindig oldozni, soha áldozni. Ez csapda. Maga az a három nap. Ez a parányi földi idő. Maga az időbe szorítottság. Mindig azon csodálkoztam, az emberek hogy nem örülnek bele percnyi létük tudatába. Ja, a Megváltás ígérete, a Nagy Mákony. De éppen ezért vagyok most itt. Egy jó gondolat, egy bátor tett, és a Megváltás elmarad. Csak ez a három nap ne lenne, és ez a fontoskodó toszkán gazember, aki hol tanítóként, hol tanítványként néz rám. Lehet, hogy húzza az időt. Sejthet ez valamit, mire kell ő nekem? Sejthetik-e az emberek, mire kellenek ők nekem?”* - „Minket is nagyon foglalkoztat szabadkőműves óvodánkban, a Prieuré de Sionban, a Bafomet, a nagy fej kérdése. Szegény templomosokat ebben az ügyben cserbenhagytuk, vagy az is lehet, hogy elárultuk, ha jól olvasom titkos iratainkat. Böngészéseim közben nemrégiben találtam egy anyagot arról, hogy amikor Gerbert de Aurillacot Rheims érsekévé szentelték, megeskették a következő tételekre: (1) Hisz a házasságban. (2) Húst is fogyaszt. (3) A Gonosz nem a Teremtőtől független lény. (4) Nem imád fejet - titokban. Kimondva, kimondatlanul ez az eskü a bogumil eretnokség elutasítása. De lényegesebb az, hogy ez a Gerbert II. Szilveszterként az ezredforduló pápája lett, s egy azóta is titkos nagy alkut kötött a magyarok, a

*hungarusok királyával. Az alku lényege szerint visszaadja nekik a Kis Pipin által elrabolt koronájukat, cserébe azért, ha Magyarország mentes lesz a zsidóüldözéstől és befogadja őket. Az irat szerint egy levágott fej volt a birtokában, amely tanácsot adott neki. Ez a fej János feje volt, amit Heródes hozott magával, amikor Dél-Franciaországba (!) száműzték. Magával hozott még iratokat is a jeruzsálemi templomból. Ezeket olvasva indultak el a templomos lovagok alapítói Jeruzsálembe, megkeresni a frigyládát.” - „**Állj meg, mester, ha ezt te elmondod valakinek, nem az lesz a legnagyobb baj, hogy megégetnek, hanem hogy hülyének néznek. Megsúgom neked, hogy ez a ti kicsi, nagyon egytudati síkú világotok nincsen felkészülve arra, hogy más világokról is mesélj neki. Talán majd csak a 2000. év után. Talán. De lásd, én tartom az alkut. A fejkultusz atlantiszi hagyaték a Földön. Egyiptom mentette át, majd Ehnaton-Mózes a zsidókhhoz. Hírák Abifban (aki az ősi legenda szerint a Salamon-templomban ‘mártírrá’ vált első szabadkőműves volt!) testté is vált ez a mítosz. Majd Languedoc őrizte a titkot, amit aztán ti, templomosok, jobban mondva ti, a templomosok háttérrendje vittetek tovább, amikor Bernát, a Clairvaux-i megkeresztelte és krisztusivá írta át (!) a rendet. Mikor azzal a nagyon szép Fülöppel szövetkezve elárultátok a templomosokat, továbbmentettétek a fejmotívumot, ami nem más, mint a történelmek szerint felépített, beavatott személyek sorozatának okkult ábrázolása. Most te vagy a Fej, vagy amit ezoterikusan a fej jelent a Földön. Be kell avatnod a múltba és a jövőbe. Nektek adatik meg, hogy összekapcsoljátok a rózsát és a keresztet. A fejet most váltja le az egyesült rózsza és kereszt, és Róma ebbe beleremeg.” -***

*„Mi az, hogy most én vagyok a Fej? Lepjél meg, hogy kimondod: az emberek itt a földi létben úgy is hordozói lehetnek ügyeknek, hogy közben fogalmuk sincs róluk. Ez megalázó, hogy nem tudják, de teszik.” - „**De te tudod.**” (Mefisztó).*

3.5. Rózsza és kereszt

Ebben a részben is sok mindent ‘megtudtunk’: a fejkultusz atlantiszi eredetétől kezdve a magyarok titkos ‘szentkorona-alkujáig’ a pápával. Megtudtuk azt is, hogy Leonardo nagymester rendje a *Prieuré de Sion* egyrészt a templomosok ‘háttérrendje’ (?!), másrészt hogy ez a ‘Cion Bölcsei’ testvéri alakulat bizony elárulta ‘az igazi’ templomosokat. A Sátán (Mefisztó) szerint történelmi korszakváltás következik: a Cion Bölcsei fogják összekapcsolni *a rózsát és a keresztet*, az emberiség

történelmének ‘két legfontosabb’ szimbólumát. Ez misztikus utalás lehet *a Rózsakeresztes Rend* létrejöttére, amely rendről - kicsit magyar összefüggésben - már szóltam. Megjegyzem: lassanként kikerekedik, hogy a szerző úgy beszél a rózsáról és a keresztről, mintha azok **két, egyenrangú, ősi alapítvány szimbólumai** lennének. A kereszt persze Krisztus megváltó áldozatát, és az általa létrejött *kereszténységet* jelképezi; - a rózsza pedig a szakrális tudást, a gnóvizst, a hallgatni tudást, s a hallgatást, vagyis *a szabadkőművességet*. **Rózsza és kereszt; vagyis bölcsesség és szeretet**, illetve a kettő várható és remélt egyesülése, - *de miben?!* Az egész komplex elképzelés kísértetiesen hasonlít **Isaac Asimov Alapítvány-trilógiájának** alapgondolatára, miszerint a nagy tudós (pszichohistórikus-matematikus), Hari Sheldon javaslatára két, egymásról nem tudó alapítványt hoznak létre annak érdekében, hogy jó értelemben manipulálva a jövőt, jelentősen lerövidítsék a szétesett Galaktikus Birodalom válságának időszakát. Csakhogy a történelem egyrészt nem regény, másrészt *a kereszténység s a szabadkőművesség nem egyenrangú isteni* - előbbi az, utóbbi nem - *alapítványok*; akkor sem ha egymás ‘kiegészítői’, de akkor sem, ha egymás ellentétei vagy ‘ellenfelei’; sőt, legfőképp nem, ha ‘semmi közük’ nincs egymáshoz. Végképp megmagyarázhatatlan; mi lenne az a legnagyobb összefogó, felsőbb hatalom - *nagyobb Istennél?* -, amelyben ‘a két alapítvány’ (a kereszténység és a szabadkőművesség) ‘találkozva’ egybeolvadhatna? Az eddig elmondottaktól is eltekintve: *ilyen közös nevező* - nincs.

Igen; a szabadkőművesek *olyan ügyet* képviselnek, amelyhez vagy az ismereteik hiányoznak (tagság), vagy a felhatalmazásuk (fej). Cinikus megjegyzésével Mefisztó felvilágosítja Leonardót, hogy a bűne több az egyszerű tagokénál, mert a nagymester *jól tudja*, mit is képvisel...

A 39. oldal: „... még az ördög türelme is teremhet rózsát, vagy legalábbis rózsza-keresztet.” Már a belső dolgoknál, a föltárt koponyánál jártunk, úgy, hogy nem tettünk különbséget az élő test és a halott antropometriája között. - „**Mi a lóf... különbség lenne?!**” - vágott közbe megint türelmetlenül (Mefisztó).

A 42. oldal: „... kellene a meggyőződés a tudás által. Bár az is lehet, hogy az igazi tudás, a gnóvizs, nem más, mint az azonosság a mozdulatlan Istennel, túl Jahvén, túl a Demiurgoszon.” - Leonardo a naplójának: „A beavatás nem egy misztikus történet. Benne a papi művészet és a királyi művészet egyesül.”

Kezd a helyzet súlyosbodni, hiszen az ördög már lóalkatrészeket vesz a szájára; csak futólag említve, hogy előbb megtudtuk: *a rózsakereszt kialakulása Mefisztó 'türelmének' lesz köszönhető.* Arról a vélelemlről nem is szólva, miszerint a gnózis azonos Istennel, aki mind Jahvénak (az Ószövetség zsidó istenének), mind a Demiurgosznak (másik nevén Antikrisztusnak) fölötté áll. Leonardótól még azt is megtudjuk, hogy a beavatásban *a papi és a királyi művészet egyesül.* Már megint *a két 'egyenrangú alapítvány'* teóriája! A papok Istent, s a természetfölötti létet szolgálják; - a királyok a földi világ, a hatalom letéteményesei. A leghiúbb ábránd: megpróbálni közös nevezőre hozni, egyesíteni őket.

Egymás után - a földi után az égi élet - következnek; nem egymásban.

A 44. oldal: „Egyetértettünk abban, hogy ha az egyház, a vallásos élet nem újul meg, nincs esély, a nép elvadul. Egy tisztító vallásos mozgalmat kellene kezdeni Róma ellen. Róma ma bűnben fetreng, semmi jó nem várható onnan. A spanyol Borgiák után kiüresedett szellemben és szakralitásban. Úgy néz ki, mint halott test, amelyen a fejről lefűrészelték a kálváriát. Kiszedték az agyat, üresen tátong. Megjelenik benne a négyoszlopos ötösség üres kísértete. A legrejtettebb, a legfontosabb földi képlet üresedett ki. Bárki bármivel betöltheti.”

A 46. oldal: „*Ez egy új, tiszta mozgalom lesz. Ezt nem csavarod ki, mint Rómát. Ebben a világ két legnagyobb, legtisztább szimbóluma fog találkozni, a kereszt és a rózsa. Ezt Dürerrel is megértettem. Ő meg is rajzolta Luther címerét. Benne körülöleli a keresztet a rózs*a (vagy a rózsát a kereszt... - Cz. L.).”

Íme, az annyira kívánatos egység szabadkőműves szimbóluma (lásd a magam alkotta jelképet a borítón! – Cz. L.), Dürer által is megrajzolva: a rózsakereszt! Ezek szerint a rózsakeresztesség 'lesz', lenne az új, tiszta mozgalom, amely végleg legyőzi Rómát. De miért, s főleg *kiért* is kellene Rómát legyőzni?! A földi hataloméért? A Világállaméért?

4. Templomosok és szabadkőművesek

4.1. A Sioni Priorátus és a Hálózat

A 48. oldal: „A péntek tizenharmadika azóta lett szerencsétlen ómen, hogy Szép Fülöp parancsára 1307. október 13-án, pénteken az összes megfogható, Franciaországban tartózkodó templomost letartóztatták.” - **„Ebben is volt szerepetek.”**

„Vélhetőleg utalás, hogy a templomos rend mögötti titkos szervezetnek (Prieuré de Sion) már kényelmetlenné vált a fékevesztett hatalmú rend, amely úgy kezdett működni, mint egy szupranacionális nagyvállalkozás, és féltő volt, hogy elszakad titkos küldetésétől, amiért létrejött. Én, mint a titkos rend (Prieuré de Sion) tizenkettedik nagymestere, ismerem, de senkinek el nem mondhatom a döntést, hogy a felfuvalkodott és végsőkéig eladósodott Szép Fülöpöt eszközként használtuk az ügryhöz.” - Leonardo a naplónak: **„Mennyit fognak még erről a templomos ügyről összevissza beszélni!”**

Itt az ideje, hogy kicsit utána nézzünk: mit takar a hírhedt *Prieuré de Sion*, Sion perjeljei, vagyis előljárói (amelyet Zelnik kvázi *a Cion Bölcsseivel* azonosít). David V. Barrett írja a *‘Titkos Társaságok’* című könyvében: **„Egy újabb keletű elmélet a templomosokat és a szabad-kőműveseket egy sokkal rejtőzködőbb szervezeten keresztül köti össze. Baigent, Leigh és Lincoln sokat vitatott bestsellere, ‘A Szent vér és a Szent Grál’ az alábbiakat írja: „Volt a templomos lovagok mögött egy titkos rend, amely a templomosokat katonai és adminisztratív szervükké tette. Ez a rend, amely változatos neveken működött, leg-inkább Prieuré de Sion-ként (‘Sioni Priorátus’) ismert. A nagy-mesterek sorozata irányította, akiknek nevét megtaláljuk a nyugati történelem és kultúra legkiválóbbjai között. Bár a templomosokat széttűzták és feloszlatták 1307 és 1314 között, a Prieuré de Sionnak nem esett bántódása.” Michael Howard ‘Az okkult összeesküvés - a misztikusok, templomosok, szabadkőművesek és az okkult társaságok titkos története’ című munkája sokkal értelmesebb, mint az e tárgy-körben írottak többsége. Azon kevés alkalmakkor, amikor megemlíti a Prieuré de Siont, körültekintően az alábbiakhoz hasonlóan fogalmaz: „A Priorátus alapítása állítólag a gnosztikus adeptusig (az idegen szavak szótára szerint „valamely vallás, tan titkaiba beavatott személy vagy tudós híve, tanítványa”), Ormusig vezethető vissza, aki Kr.u. az első században élt”; vagy „azt kell hinnünk, hogy a Sioni Priorátus elősegítette annak**

az eretnekségnek az elterjedését, hogy Jézus túl-élte a keresztre feszítést.” Lionel Fanthorpe a kevés sci-fi írók közé tartozik, akik tagjai valamelyik szent rendnek. Ő még óvatosabb a Prieuré de Sionnal kapcsolatban: **„Lehet, hogy a világ legrégebbi, leghatalmasabb, legjelentékenyebb titkos társaságainak egyike; de lehet, hogy a templomos lovagok egy belső csoportjának legutolsó, töredékes nyoma; - vagy lehet egy tökéletesen ártatlan, tiszteletre méltó és prózai baráti társaság; és lehet, hogy egyáltalán nem is léteznek.”** Talán érdemes megjegyezni, hogy a templomosokról szóló komolyabb történelmi munkák közül egy sem említi meg a Prieuré de Siont, még futólag sem. Vezető szabadkőműves szakértőként John Hamill az alábbiakat fűzi ehhez: **„Tudomásom szerint a Prieuré de Sionra sehol nem utaltak ‘A Szent Vér és a Szent Grál’ (idézett mű) megjelenése előtt. Bizonyosan mondhatom, hogy a szabadkőműves szakirodalomban nincs rájuk utalás.”** Pusztán az, hogy tudjuk, vagy legalábbis erősen gyanítjuk, hogy az ‘ősi’ templomos rendek, rítusok többségét egy végből szabták a XVIII. században, még természetesen nem jelent egyet azzal, hogy nem lehetett egy nagyon titkos társaság, amely a templomosok óta (vagy éppen Krisztus óta!) teljesen szem elől rejtve létezik. (...) De talán még gyanakvóbbaknak kell lennünk, ha a Rend nagymestereinek listái olyan nagyságokat tartalmaznak, mint: Leonardo da Vinci, Isaac Newton, Victor Hugo és Claude Debussy.”

Ezek után lássunk egy másik mértékadó idézetet, Drábik János ‘Uzsoracivilizáció’ című munkájából: *„Az utóbbi időben pedig egyre fontosabb szerephez jut a Prieuré de Sion, amely az európai történelmi arisztokráciát és a (királyi) dinasztiákat tömöríti, hitük szerint Jézustól származtatott vérségi kapcsolattal és küldetéstudattal valamint hatalmi igényekkel (vö.: Meroving-dinasztia). Egyre több kutató foglalkozik részletesen a ‘Black Nobility’, vagyis a ‘Fekete Nemesség’ történelmi szerepével, a HÁLÓZAT irányításában játszott meghatározó szerepével. Ez a nemesség Európa leggazdagabb és leghatalmasabb ősi, nemesi családjaiból áll, akiknek elődei - többek között - olyan itáliai városállamok abszolút uralkodói voltak, mint Velence és Génua. Közéjük tartoznak a Grosvenorok, a Braganzák, a Savoyaiak, a Thurn und Taxis-ház, a Thyssen-Bornemissza-ház, a Bernadotték, a Hannoveriek, a Hohenzollernek, az Orániaiak, a Grimaldik, a Wittelsbachok, az Agnellik, Colonnák, Pallaviciniek, és talán a legfontosabbak, a Guelphsek, akiknek például egyenes ági leszármazottja II. Erzsébet, jelenlegi brit uralkodó. (Talán kevesen tudják, hogy az Angol Nagypáholy vezető nagymestere*

Károly, walesi nagyherceg - Charles Windsor -, II. Erzsébet királynő fia.) A 'Fekete Nemesség' kiemelkedő szerepét is jelzi, hogy ő alapította 'A Három-százak Bizottságát', amely szervezet egyike a HÁLÓZAT három leg-fontosabb központi intézményének, és amely számos titkos társaságot és más tekintélyes szervezetet (pl.: a Római Klubot) irányít ma is." A már említett 'Titkos társaságok' könyv így ír (talán a HÁLÓZAT-ról?) „Egy összeesküvés-elmélet” alcím alatt: „Az 1960-as években a brit miniszterelnök, Harold Wilson sok ellenfelével szembe tudott szállni, ám a 'zürichi gnómokkal' szemben védtelen volt. Ezzel a kifejezéssel illette azokat a nemzetközi bankárokat és pénzembereket, akik szerinte a dolgokat valójában működtették. Megfoghatatlan figurák voltak; - gyakran egyáltalán nem is lehetett azonosítani őket. A név szerint ismert alakok mögött rejtett mások lapultak meg; - maroknyi ember Svájcból, Németországból, Franciaországból és Olaszországból úgy irányította a szálakat, hogy Európa úgy táncolt, ahogy ők fütyültek. Az összeesküvés-elmélet hívei azt sejtetik, hogy Harold Wilson zürichi gnómjai tulajdonképp' az Illuminátusok huszadik századi megfelelői voltak. Hatalommal rendelkeztek, ellenőrzésük alatt tartották a pénzt s a bankokat, a pénzügyi intézményeket, az üzleti életet, az ipart - és végül az ezektől elválaszthatatlan politikát. Egyesek egy lépéssel még tovább viszik az elméletet. Az eredeti illuminátusok tulajdonképpeni szándéka az Európai Egyesült Államok volt. Történelmileg elkerül-hetetlen volt, hogy a Közös Piac, s az Európai Gazdasági Közösség (EGK) az Európai Unió (EU) felé haladjon vagyis egy teljes politikai szövetség felé, bármit is szeretnének az emberek egyébként. (...) Vajh' ki szorgalmazta egykor Nagy-Britannia EU-ba belépését (ami miatt az EFTA összeomlott, s Nagy-Britannia hatalmat és presztízst veszített a Brit Nemzetközösségen belül)?! És mostanában ki szorgalmazza az egységes pénznemet, az eurót? Természetesen a bankárok, vagyis a pénzemberek. Harold Wilson zürichi gnómjai. Vagy az Illuminátusok utódai. Talán ők a P2. Talán ők a Prieuré de Sion. Vagy talán egy más, még ezeknél is megfoghatatlanabb csoport. Bárhogyan is, ők azok - nem pedig választott kormányunk -, akiknél a valódi hatalom van. Még ha titkos bölcsességgel felruházottak is ezek az emberek, azt kevesen hihetik, hogy egy ilyen 'jó szándékú diktatúra', amely a színpalak mögül irányít, üdvös dolog lehet.”

4.2. A Templomos Lovagrend feloszlata

Az 50. oldal: „Szent emberek pusztultak el méltatlanul. A templomos rendből kilépett árulók, pribékek tobzódtak a bosszúban. Kimunkált formában jelent meg a koncepció per és a terror. A rend nagymesterét (Jacques de Molay-t) hatalmas tölgyfaajtóra szegezték, keresztformára, mint Krisztust, és csapkodták az ajtót.” - „**Aztán meg lepelbe borították, és ebből lett a torinói lepel.**” - vihogta az Arc.

Zelnik-Leonardo itt a Templomos Lovagrend egyik legfontosabb - ha nem 'a legfontosabb'! - 'titkára' utal. Christopher Knight és Robert Lomas, mindketten angol szabadkőművesek, erről írnak 'A második Messiás' könyvükben: „Röviden, - 1307. október 13-ikán, pénteken a francia országbírók kemény csapást mértek a tizenötezer templomos lovagra, **akik egy 'szent' rend hitharcosaiként tértek nyugovóra csütörtökön, s eretnekséggel megvádolt földönfutókként ébredtek pénteken.** (...) William Imbert (másnéven William de Paris), Franciaország főinkvizitora, Szép Fülöp (király) személyes gyóntatója volt. Azt tartották róla, hogy 'igen járatos az inkvizíció művészetében és praktikáiban'. Őt bízta meg a király azzal, hogy minél rövidebb idő alatt 'megfelelő' vallomást csikarjon ki Jacques de Molay-ból. (...) Egy John of Foligny nevű templomos gyorsan beismerte inkvizitorai rábeszélőképessége hatására, hogy a párizsi rendház kápolnájában titkos templomos szertartásokat tartottak. (...) A belső templomban egy faszekrény állt, amelyben négy tárgy volt elzárva: **egy koponya, két combcsont, és egy fehér halotti lepel**, csakúgy, mint a mai szabad-kőműves templomokban. Akárcsak a jeruzsálemi egyház tagjai, majd a szabadkőművesek; - a templomosok is egy vászonleplet használtak arra, hogy a soraik közé lépő novíciust beavassák. A lepelbe tekert férfi alászállt a rituális, jelképes halál állapotába, s mint a közösség teljes jogú tagja támadt fel ismét. A templomosok ellen felhozott tíz vádpont közül az inkvizitorok azt találták a legsúlyosabbnak, hogy: „**minden novíciusnak le kellett köpnie Krisztus keresztjét, majd rá kellett lépnie arra.**” (...) Mikor rájöttek, hogy az egykor keresztényi rend nagymestere beavatása alkalmából leköpte Krisztus keresztjét, haragjuk felizzott. Imbert úgy gondolta, hogy a legkeményebben kell megtorolni az árulást, melyet Krisztus és az egyház ellen követtek el. A pápai rendelet felhatalmazta őt, hogy tortúra alá vessen minden eretneket, aki a keze közé kerül, s ez alól a szentatya irata csak néhány kivételt tartalmazott. Ám a templomosok épp e kivételezettek közé tartoztak. Jacques de Molay és követői csak a pápának tartoztak számadással, s Imbert tudta, hogy a pápa közvetlenül erre irányuló parancsa nélkül

kínvallatást nem alkalmazhat, legfeljebb kérdéseket tehet fel a nagymesternek. Ám Fülöp felvilágosította a főinkvizítort, hogy neki, mint francia királynak jogában áll engedélyezni templomos vezetők tortúráját azon pápai irányelv alapján, mely felszólít minden keresztény uralkodót, hogy adjanak meg minden lehetséges segítséget az inkvizíció szent hivatalának. Imbert örülhetett, mert felhatalmazást kapott a királytól arra, hogy bármely neki tetsző módszerrel vallassa Jacques de Molay-t. (...) Mivel Imbert megtudta, hogy a templomosok gyakorolták az 'élve kihantolás' szertartását, mely bemocskolta Jézus valódi feltámadásának tanát; - a felbőszült főinkvizitor úgy döntött, hogy Molay-vel megismerteti azt a szenvedést, melyet a Megváltónak kellett kiállnia kínzatásai során. (...) Molay-t tehát kikötötték a két csuklójánál fogva, majd Imbert parancsára egy többágú korbáccsal kezdték ütlegelni, melynek szálvégeire csontdarabkákat erősítettek. Éles tárgyakból készült koronát húztak nagy erővel Molay fejére, ami belevágott a nagymester fejbőrébe és a homlokába. Az inkvizítorok gyakran szögezték áldozataikat póznákhoz, ajtófélfákhoz, vagy más fatákolmányokhoz. Valószínűleg ezt tették Molay-vel is. (...) Hogy egy ajtóra szögezték az áldozatukat, jelentősen megnövelte a hatalmukat felette. Ha kinyitották az ajtót, meglengették, majd becsapták, iszonyú sokk hullámokat idézhetnek elő az örület határán vergődő áldozatnál. (...) Elérkezett a pillanat, amikor Imbert megmutathatta, hogy a lepel csúfondáros használata nem kerülte el a szent inkvizíció figyelmét. Mikor leemelték a nagymester meggyötört testét a szögekről, kínszói arccal fölfelé a lepelre helyezték, és a vászon kimaradó részével le-takarták gőzölgő alakját. (...) A lepel megkeményedett a rászáradt vértől és (tejsavban gazdag) izzadságtól; - ám a még használhatónak ítélt vászondarabot inkább kimosták, mintsem kidobták volna. Azután a tiszta leplet összehajtogatták és hazavitték anélkül, hogy sejtették volna, milyen jelentőségre tesz szert később." Mint láttuk (olvastuk): Zelnik-Mefisztó szilárd meggyőződése, hogy a torinói lepel a második 'Messiás', Jacques de Molay templomos nagymester inkvizíció által megkínzott testének lenyomata, s nem Jézus Krisztus feltámadott és üdvözült testének kvázi 'fénymásolata', a feltámadás pillanatképeiben. De nézzük, mit is vallott be a nagymester kínszónak, a könyv szerint! „Vallomásában - míg elismeri, hogy megtagadta Krisztust - tagadja azt, hogy engedélyezte volna bűnök elkövetését a rend tagjainak. Ez a nyilatkozat elég furcsa egy pap szájából, pláne, ha egy hatalmas keresztény lovagrend vezetője is egy személyben. (...) Az ember azt várná egy erős akarátú paptól, hogy a tortúra alatt könnyedén be-ismeri a

homoszexualitás vádját, még ha nem is fedi a valóságot, ám inkább belehalna a kínba, minthogy bevallja, megtagadta Krisztust. De rögtön érthető e vallomás, ha olyasvalakitől származik, aki Jézust Messiásként tisztelte (ugyan), és (de!) nem azonosította Istennel. A templomos nagymester egy mindenható Istenben hitt, aki megalkotta az eget és a földet, ám nem hitt a keresztre feszítés szentségében. A tortúra hatására (tehát) a nagymester beismerte a vádak felét, melyek (később) a halálát okozták, ám úgy tűnik, igazat mondott a kínzások alatt. A templomosok nem voltak homoszexuálisok, így ezt tagadta, - ámde elismerte, hogy nem hisz Jézusban és senki másban, akiről azt állítanák, hogy Isten, mivel Isten csak egy van. (Tehát Molay a Szent-háromságot tagadta. - Cz. L.) És igen, - ebből kifolyólag elutasítja a keresztet is, mint szimbólumot. (...) A pápa vádemelési határozatot hozott a lovagok ellen, mely azt tartalmazta, hogy a rendbe való fel-vételkor megkövetelik a novíciusoktól, hogy megtagadják a szeplő-telen fogantatást, Krisztus isteni mivoltát. Azt tanítják, hogy Krisztus próféta volt, akit a saját vétkeiért feszítettek keresztre, és nem a világ bűneit váltotta meg halálával. Azzal is vádolta őket a határozat, hogy leköpték a keresztet majd megtaposták azt, s ezt a foglalatosságukat kiváltképp nagypénteken üzték. (...) Kelemen pápa 1313. március 22-ikén eltörölte (feloszlatta) a templomos lovagrendet, legfőbb pápai hatalmával élve, anélkül, hogy nyilatkozott volna ártatlanságuk vagy bűnösségük kérdésében." 1314. március 18-ikán a pápai bizottság, Fülöp király jelenlétében nyilvános ítéletet hirdetett. A nagymestert, Jacques de Molay-t három templomos társával együtt életfogytig tartó börtönbüntetésre ítélték. De ragaszkodott hozzá, hogy beszélhessen az egybegyűlt tömeghez, s rendje ártatlanságát hangsúlyozta, illetve azt, hogy csak a tortúra örjítő kínjai hatására vallotta ennek ellenkezőjét. Mint Jahve utolsó főpapja, Molay azt állította, hogy a rendje ártatlan, s ez az ő szempontjából igaz is volt. Ámde nem felelt a fő vádra. Nem mondhatta, hogy „a rend nem tagadta meg Krisztust”... „Az életemet oly’ galádság árán őrizhetném meg, amelyre képtelen vagyok, Inkább lemondok róla minden sajnálat nélkül.” (...) Beszédében egyszer sem említette Jézus Krisztust. A tömeg előtt, a Notre-Dame-nál tisztázta lovagjait. Bűntelenek voltak, - s az ‘igazság bajnokai’. Csakhogy ennek az ‘igazságnak’ nem volt része Jézus, Isten Fia. (...) Ekkor a bizottsági tagok félbeszakították az eljárást, és jelentették Fülöpnek, hogy a helyzet kint szörnyű fordulatot vett. A király villámgyorsan reagált. Pápai hozzájárulás nélkül azonnali máglyahalálra ítélte a túl őszinte templomos lovagokat. Jacques de Molay és Geoffrey de Charney lassan égtek el a forró, füst nélküli tűzben. (...) Amint alsó

végtagjain a hús megfeketedett, s lassan átsült, Molay megátkozta V. Kelement és Szép Fülöpöt. Azt jósolta meg nekik, hogy egy éven belül mindketten Isten ítélőszéke előtt felelnek majd. (...) Geoffroi de Paris verses krónikájában megemlíti, Molay észrevette a máglyán, hogy két keze nincs megkötve, s az utolsó pillanatokot imával töltötte. Ezek voltak utolsó szavai a vádlóihoz: „**A rossz hamar utoléri azokat, kik gonoszul ítélték el minket. Isten megbosszulja a halálunkat!**”. Fel-jegyezték, hogy mikor már lángolt Molay teste, Charney a következőt mondta: „**Követnem kell a mesteremet útján. Mint mártírt öltétek meg őt. Ezt tettétek, bár nem érzitek jelentőségét. Isten akarata ez, és én is az ő parancsára halok meg.**”. Ezek a szavak gyorsan híressé váltak egész Franciaországban.” (Molay átká hamar beteljesedett.) - -

4.3. Jezovicsék selyemövezetei

A 62. oldal: Leonardo levele Galeotto Marzióhoz: „*De hát te is tudod, hogy nem ez a könyv volt a fő vétked, hanem az az írásocska, melyben az eretnekekből lett túlbuzgó inkvizitoroktól megkérdezted: Kik vagytok ti, fiúk? Attól kezdve kész volt az ítéleted. Szerencséd, hogy egy Jezovics nevű zsidó (!) sokat talpalt érted Lorenzo de Medicinél, és főleg Janus Pannonius barátod Mátyás királynál.*”

Ez a Jezovics nevű ember nekem (Cz. L.) egészen máshonnan ismerős! Aki olvas Magyar Nemzetet, az - ha máshonnan nem is, innen - már rájöhetett a költő heti publicisztikáiból, hogy személyesen Gyurkovics Tiborral azonos. Az írások főszereplője Jezovics, akiben a szerző saját magát személyesíti meg. Ám a név kifejtése még ennél is messzebbre vezet: **Gyurko + vics = Jezo + vics**; ahol a ‘Jezo’-tag Jézust jelenti. Jól tudjuk, hogy Jézus zsidó volt, mintegy kétezer évvel ezelőtt halálra ítélték, és meghalt a keresztfán, majd harmadnapon feltámadott halottaiból. Kizárt dolog, hogy *e Jezovics* álnéven Galeotto Marzióért talpalt volna Lorenzo de Medicinél, vagy, hogy ma Gyurkovics Tibor álnéven írna magyar publicisztikákat. Vagy egy formabontó többszörös idősíkeltolódással állunk szemben, vagy most megint **a dávidi vérvonal ‘kísért’**, - nem egészen explicit formában...

Egyébként Zelnik József említett „*A magyar kultúra selyemövezetei*” könyvében külön fejezetet szentel ‘*Gyurkovics Tibornak*’, - a fejezet címe: ‘*Cinikus gondolatok*’. De megemlítenék még egy furcsaságot. A Magyar Demokrata 1999. január 28-iki számában méltatja e könyvet; és Bodnár

Dániel ezeket írja: *„Zelnik József könyve egy értelmiségi töprengés a szellemi ember felelősségéről. Benne a magyar kultúra selyemövezetei álmok, emlékek, esszék láncolatából áll össze. (...) Zelnik magyarságot, tisztességet szellemi életünk legkiválóbbjaitól tanult: Makovecz Imrétől, Német Lászlótól, Csoóri Sándortól, Nagy Lászlótól, Dávid Katalintól, akiknek ebben a maszatolós korban is szilárd értékrendjük van, szavaik egységben vannak tetteikkel. Ők azok, kik nem hagyják elveszni a szakralitást, még a történelem leg-ateistább századában sem, amelyben a Gulág haláltáborai, Ausch-witz gázkamrái megmutatták, hová jut az ember, ha Istent mellőzve akarja megteremteni a földi Paradicsomot. A könyv írójának egyik legkínzóbb kérdése, hogyan egy összezavart, érték nélküli világban, melyben minden területen a talmit állítják elének példaként, tudunk-e még különbséget tenni a tiszta emberi vállalkozás és a sátáni szimbólumokkal manipulált álművészet között? (...) S hogyan van-e kiút a mai, morálisan züllött állapotokból? Zelnik József válasza: igen, de ehhez isteni lényé kell válnunk, megvalósítva a krisztusi szeretetet, vagyis nem szabad az ellenséget néznünk (!) a másik emberben. Meggyőződése, hogy a mai antikrisztusi időben is lehetséges a szolidaritás, sőt a szeretet, még ha sokan allergiát kapnak is ettől a szótól, eleve giccsesnek tartva. Szerinte egy új értelmiségre van szükség (!), amely a szegények, a kiteszítettek érdekeit is felvállalja.” Ez így mind - mint írói hitvallás - rendben is lenne; joggal kérdezheti olvasóm: *hol itt a furcsaság?* Hát ott, hogy a ‘demokratai méltatásban’ szereplő dolgokról, nézetekről egy árva szó sem esik az egész könyvben – el kell olvasni! -, még áttételes vagy áthallásos formában sem. Ami pedig *a krisztusi szeretetet* illeti: sem abban, sem ebben a könyvben ilyesmi nem szerepel, - sőt, e tekintetben különös hidegség árad mindkettőből... Talán az sem érdektelen, hogy könyvben a Demokrata által említett személyek mindegyikéről külön fejezet emlékezik meg, akik valamennyien a „templomos” Zelnik-kör kitüntetett tagjai... Zelnik a könyvében saját „lovagtársainak” szentel laudációt.*

A Demokrata pedig átveszi...

4.4. A jézusi vérvonal

A 64. oldal: „Mi van ma, ma van ma, piros pünkösdi napja! Holnap lesz, holnap lesz a második napja. Jó legény, jó legény! Jól megfogd a kantárt! Ne tipord, ne taposd a pünkösdi rózsát.” (A versike talán zavaros, homályos célzás akar lenni - *pünkösdi és a rózsa* szakrális összetartozására?! - Cz. L.) - „Számomra már első hallásra kiderült, hogy

ez valamilyen népnyelvi formában rejtőzködő beavatási szöveg. Az öreg szerint egy népszokás, a pütkösdi királyválasztás szövege.”

A 66-68. oldal: *„Az öreg (szerzetes) szerint nem kis ok Európa történetének meghamisítása a 600-as és a 900-as évek között. Ezt én nem értettem pontosan, bár a templomosok titkos történetében - amit Te (Galeotto), mint beavatott jól ismerhetsz - is van ebben az időszakban egy furcsa kérdés. A számunkra szent királyi vonal, a krisztusi, a Meroving-dinasztia ekkor szakad meg tragikusan. Ám hogy az öreg (Badiny-Jós Ferenc? - Cz. L.) még jobban elképezzén, azt adta elő, hogy a vörös posztó az ősgesztában s a magyar eretnekségben az volt, hogy az Árpád-ház a hun Atilla királyon keresztül bibliai eredetű. Nimród vére a sólyom-beavatás szerinti, szakrális királyság. Sőt, tetézve az ügyet, kifejtette, hogy Mária, Krisztus anyja nem egyszerű zsidó asszony, hanem adiabenei hercegnő, és ezen az ágon az Árpád-ház Krisztussal rokon. Ebből is láthatod, hogy (a magyar) egy életveszélyes nép. Én eddig azt hittem, hogy a languedoci eretnekség tételét, Mária-Magdolna Krisztus földi véréátörökítő legendájának vakmerőségét már nem lehet felülmúlni. Hát lehet; ezek a hungarusok emelték a tétet. Így nem csoda, hogy aztán mindenki fel akarja számolni őket.”* (Szegény-szegény magyarok, szegény Magyarország! De sok átok ül rajtad! - Cz. L.)

Elérkezett az ideje, hogy részletesen kifejtsük, mire is céloz itt Zelnik-Leonardo; - egyrészt a Dávid-Jézus-Meroving, másrészt a Nimród-Mária-Jézus-Árpád-ház ‘származás-elmélet’ emlegetése tekintetében. Idézet következik Christopher Knight és Robert Lomas, angol szabad-kőműves írók ‘A Hiram-kulcs’ című könyvéből: *„Áttekintve Jézus életét a Bibliából, a holttengeri tekercsekből, a szabadkőművességből származó információk fényében (...) megtudtuk, hogy Jézus; Jehosua, József fia (...) rendkívül népszerűtlen volt mind Kumránban, mind Jeruzsálemben, amiért magát kiáltotta ki mindkét (királyi és főpapi) pillérnek. (...) Korábbi hipotézisünk, miszerint egyszerre két Jézus Krisztus létezett; igazolást nyert, - és most már tudjuk, hogy aki meg-halt, Jehosua, József fia, ‘a zsidók királya’ volt; míg testvére, az akkor megmenekült Jakab, ‘a Jézus Barabás’, aznap ‘Isten Fiaként’ különböztette meg magát. Megtaláltuk azt a rég elveszett beszédet, melyet Jakab tartott a keresztre feszítés után, és amelyet kiforgatva a keresztények megalapozhatták - majd kétezer évnyi - dühödt anti-szemitizmusukat.”* (A szabadkőműves – célzatos - ‘kutatások’ alapján tehát a keresztfán Jézus Krisztus, a zsidók ‘valódi királya’ szenvedett kínhalált; míg Jézus Barabás (Krisztus ‘öccse’, Jakab), az Isten Fia -

megmenekült a haláltól és a jeruzsálemi egyház vezetője lett. Ám ez a királyi vérvonalnak csak a levitikus (főpapi, isteni) továbbfolytatási lehetősége; - a dávidi (királyi, evilági) 'esélyekről' már egy másik idézet szól, Drábik János 'Uzsoracivilizáció' című munkájából: „A világ kormányzására (értsd: Egyesült Angolszász Világállam; a köz-pontja London, Világkormány) máris megtörtént a potenciális vezető személyek kiválasztása, és folyamatos kiválogatásuk is tervszerűen zajlik (állítólag: egy London melletti helységben; - az 'Exterritoriális Bizottságban', mely a Háromszázak Tanácsa is lehet. Az illuminátus HÁLÓZAT bizottságai valamennyiüket behatóan levizsgáztatják. Az illuminátus hálózat legfelsőbb vezetői mondják ki a végső szót, hogy kiknek a kezébe kerüljenek a világ irányításának a kulcspozíciói. A legfőbb pozícióra is megvan már a kiválasztott személy, aki e kutatók szerint London közelében él, és nem túlságosan hosszú idő múlva a világ közvéleményének is be fogják mutatni. E titkos személynek a felkészítése már évek óta folyik. E személyt, mint a világ kvázi meg-váltóját fogják prezentálni, aki az ószövetségi Dávid király uralkodó-házából való, Jézus és Mária-Magdolna közvetlen leszármazottja, azaz vérségi vonala Jézuson keresztül visszavezet Izrael uralkodó nemzetségéhez. Ez a kiválasztott személy a kutatások szerint: Jacob Rothschild unokája, Viktor Rothschild fia. A Rothschild ugyanis a 13 illuminátus vérvonal egyike. A fiú talán az Illuminátusok, a Sátán Zsinagógája – Jelenések 2,9 - mesterterve alapján az Európai Egyesült Államok királya lesz; az utolsó pápa utáni „pápa”: a jövendölések szerinti Antikrisztus. – Cz. L.) „Az Illuminátusok egyik legrégebb és legtekintélyesebb titkos szervezete, a Prieuré de Sion állítja és dokumentálja a maga számára: Jézus nem halt meg a keresztfán; - Mária-Magdaléna (vagy inkább: Arimateai József ?!) még élve levette onnan, és a felgyógyulása után vele, mint férjével Dél-Franciaországba menekült. Jézus és Mária-Magdaléna itt családot alapított, és ez a vérvonal Jézustól a Merovingokon és a Lotharingiai családokon át a Habsburgokig (Ottó okkult rangja: 'Jeruzsálem Királya'!) követhető a 'Fekete Nemesség' nagy Illuminátus családfájáig. (...) A Prieuré de Sion célja az volt, hogy visszahelyezze a Meroving-dinasztiából származó utódokat Franciaország trónjára. Ennek a dinasztiának a vérségi leszármazási vonala azonban már több mint 1300 éve eltűnt (tán ezért 'tettek hozzá' gondos kezek - nem létező - 300 évet a történelemhez – Cz. L.). A Meroving-dinasztia tagjai azt állították magukról: ők az ótestamentumi Dávid király egyenesági leszármazottai. Ezt az állítást, igényüket érvényesnek fogadták el az őket a trónon követő dinasztia tagjai,

Európa uralkodói, és uralkodásuk idején a római katolikus egyház is. (...) A 'Szent vér, Szent Grál' íróit, a három kutatót ez a felismerés a Biblia alapos tanulmányozására készítette. Felállították azt a hipotézisüket, hogy Jézus Izrael törvényes uralkodója volt, aki megházasodott, utódokat nemzett, akik fenntartották az ő származási vérvonalát, mely három és fél évszázad után összeolvadt Franciaország uralkodóházának a vérvonalával, a Meroving-dinasztiáéval. (...) Rájöttek, hogy az így szerzett új ismeretek más megvilágításba helyezik a keresztes háborúkat, valamint az ezekben a háborúkban kiemelkedő szerepet játszó templomos lovagok szerepét. A kutatók fő célja azonban annak megértése volt, hogy **mit akar ma a Prieuré de Sion és mi volt a múltban az igazi célja? Ha a Meroving-dinasztia vérvonalának helyreállítása volt a cél, akkor ehhez milyen eszközök álltak a rendelkezésükre?** (...) A jelen írás is részben arra keresi a választ, hogy: **Ma mit tesz a Prieuré de Sion? Milyen bizonyítható nyomai vannak jelenlegi aktivitásának, és annak, hogy ma is részt vesz a világ sorsának alakításában? Kik lehetnek ennek a rendkívül zárt körnek a tagjai? Milyen pénzforrásokra és hatalmi eszközökre támaszkodnak? Miért ragaszkodnak ahhoz, hogy a Merovingok le-származottai, és így állítólag Jézus, illetve az ótestamentumi Dávid uralkodóház utódai? Milyen következményei lehetnek mai, modern világunkban az ilyen állításoknak és igényeknek?** Annyit a kutatók már kiderítettek, hogy a Prieuré de Sionnak van egy úgynevezett 'grand design'-ja, egy mesterterve Franciaország és Európa, illetve a világ egészének a jövőjét illetően. Ezen túlmenően az is figyelemre méltó, ahogyan **a Prieuré de Sion nagymestere közölte a kutatókkal, hogy ténylegesen birtokában vannak a jeruzsálemi templom eltűnt kincsének** (vagyis: a Szent Grálnak; - 'benne' Krisztus vérének). Ezt visszajuttatják Izraelnek, ha eljött rá a megfelelő idő. Ez a megfelelő időpont függhet politikai, hatalmi, pénzügyi s természetesen lélektani tényezőktől. A Prieuré de Sion lényegében a világ leghatalmasabb, leggazdagabb embereit tömörítő zárt társaság, ezért tevékenységének kutatása sok irányba vezet. Az első irány **a vallási vonatkozások fel-tárása, és az Ószövetségtől a napjainkig való követése.** A kutatásban kiemelkedő szerepe van **a messiási koncepciónak.** A Rend szerepét illetően ugyanis a messiási küldetés különleges fontosságú. Választ kell adni arra a kérdésre is, hogy milyen gyakorlati jelentőséggel bír mai világunkban **a messiási küldetéstudat, a világ megmentőjének a koncepciója.** (...) Egyes kutatók szerint a kialakuló világállam főbb vezetői a 'tizenharmadik vérvonalból' származók lesznek. A vérvonal az ókorba nyúlik vissza, egészen Dan

törzséhez. A próféciák szerint e törzs az ókori Izrael úgynevezett 'fekete báránya'. Ennek a törzsnek a királysága az egyik leghatalmasabb vérvonalnak bizonyult az emberi történelemben. A törzs óriási hatalmat és gazdagságot halmozott fel a saját ellenőrzése alatt. Ábrahám unokájának, Jákobnak - Izraelnek is nevezi az Ószövetség - **tizenkét fia volt, úgymint: Ruben, Simeon, Lévi, Juda, Zebulun, Dán, Gád, József, Áser, Naftali és Benjamin.** (Benjámín: a legkisebb rangú szabadkőműves megszólítása a páholy gyülekezetében. - Cz. L.) Az Ábrahámnak tett ígéretének megfelelően **Isten szövetséget kötött Izrael utódaival, amely így olyan néppé vált, amely Isten szolgálatának szentelte magát** (ez a szövetség, mely ma is 'él' - az Ószövetség). Dávid király uralkodása alatt megszilárdult a királyság és a papság (a két oszlop - Jákin és Boáz!) szerepe. Utódja, Salamon halálakor a királyság két részre szakadt: Izraelre s Júdeára, Jeruzsálem és Szamária fővárossal. Izrael a törzsek szerint lett köz-igazgatásilag beosztva, a leviták feladata volt a templomi szolgálat. (...) A két állam önálló életet élt, de mindkettő lakói megszegték az Istennel kötött megállapodás előírásait. Izrael államát meghódították az asszírok, Júdea államát pedig a babilóniaiak. (...) A próféták ezt követően **az Asszíriába költöztetett izraelitákat, az Izrael nevet viselő tíz törzs lakóit Izrael háza elveszett juhainak nevezték.** (...) Ámde az asszírok minden asszimilációs politikája, törekvése ellenére mégsem minden izraeli törzs olvadt be a hódító ország népébe. **Dán törzsének a jelképe, a sást ábrázoló pecsét szinte egész Európában elterjedt.** E törzs leszármazottai jelentős szerephez jutottak Görögországban, a Római Birodalomban, és azokon a területeken, ahol a frankok éltek, kiknek ebben az időben az uralkodó rétegét **Sicambriereknek** hívták. (...) A frankokat ellenőrző Sicambriánerek **Asszíriából hozott** számos szokásukat megőrizték, és továbbra is ápták az asszír hagyományt, noha ők maguk nem olvadtak össze az asszírokkal. (Emlékezzünk: az esszém 11. oldalán Zelnik-Mefisztó utal arra a 'világi védettséget' adó királyi vérvonalra, amely 'az asszír hercegektől' a mai dinasztikiáig ível! - Cz. L.) (...) A dinasztikiát, amelyik a Sicambriánereket követte az uralmon, **Meroving-uralkodóháznak** nevezték. A Meroving-ház 448-ban került hatalomra, amikor Mérovée a frankok királya lett. A korai frank történelem kutatói szerint Mérovée és utódai ápták az okkult hagyományokat és beavatottként ismerték a mágiát. (...) **II. Dagobert** egyenes leszármazottai a Merovingok. Ez a vérségi leszármazás még töretlenül folytatódott **Godfroi de Boullionig**, aki 1090-ben foglalta el Jeruzsálemet. A származási vonal folytatódik számos arisztokrata és királyi családban, így ehhez a családfához tartozik a

Blanchfort, a Gisors, a Saint-Clair (Angliában Sinclair) (egy kis játék a modern 'filmiparból' vett nevekkal, vö.: Simon Templar, Brett Sinclair - ezek voltak Roger Moore, 'a 007-es ügynök' felvett szerepei! - Cz. L.), **a Montesqieu, a Montpézat, a Luisignan, a Plantard és a Habsburg-Lotharingiai-dinasztia. Ez utóbbi feje** (Habsburg Ottó) **jelenleg a 'Jeruzsálem Királya' címet viseli** (ami egyben szabadkőműves rang). **A Stuartok és a Mediciek számos ága is viszi tovább a Meroving-vérvonalat, azaz a Meroving-dinasztia közvetlen utódainak tekintik magukat.** Figyelembe kell venni azt is, hogy több jelenlegi európai uralkodóház a már tárgyalt 'Fekete Nemesség'-hez tartozik. Ezek a történelmi családok is vissza tudják vezetni vérvonalaikat a Meroving dinasztíára, a római uralkodókra és Dán törzsére. **A Prieuré de Sion, amelyet Godfroi de Boullion 1090-ben alapított, kezdettől fogva szorosan együttműködött a dinasztikus családokkal, amelyek az ún. 'tizenharmadik vérvonalt'-hoz tartoznak. (...) A Prieuré de Sion tagjai alapították meg azt a templomos lovagrendet, akik a maguk idején a pénz-és hitelrendszert irányító nemzetközi bankárok voltak. A Prieuré de Sion emellett a Rózsakeresztesek Társaságának, illetve a szabadkőművességnek a létrehozásában és irányításában is részt vett.** A Prieuré de Siontól származik a 32 fokozatú skót rítus is, amely a szabadkőművesség egy részénél használatos. A Skót Rítus magasabb fokozatai egyben a Prieuré de Sion legalacsonyabb fokai. Megalakulásától kezdve a Prieuré de Sion felhasználja a hermetikus mágiát, mely a fekete mágia egyik változata, és az ókori Egyiptomból származik. Leírása az egyiptomi 'Halottak Könyvében' található. A Rend tagjai mai is szoros kapcsolatban állnak az okkultizmussal és az ezoterikával. A Prieuré de Sion ma a háttérhatalom legfontosabb szervezeteként hatékony befolyást gyakorol a világpolitikára a színpalak mögül. A Rend kutatói egybehangzóan állítják, hogy **ez a titkos szervezet felelős több fontos világtörténelmi esemény bekövetkeztéért. Ma a pénzoligarchia elit csoportját képező Illuminátusok állnak a Prieuré de Sion mögött.** (...) Fritz Springmeier (a téma egyik ismert kutatója) a következő családokat tekinti a legfontosabb illuminátus dinasztiáknak: **Rothschild, Warburg, Rockefeller, DuPont, Russell, Bundy, Onassis, Kennedy, Collins, Freeman, Astor, Li.** Ugyancsak Springmeier kutatásai szerint a vezető illuminátus dinasztiákkal még szorosan együttműködnek: **a Morganok, a Vanderbiltek, a Bauerek, a Whitneyk, a Duke-ok, a Guggenheimek, az Oppenheimek, Greyk, a Sinclairek, a Schiffek, a Solvayk, az**

Oppenheimerek, a Sassoon-ok, a Wheelerek, a Toddok, a Van Duynek, a Taftok, a Wallenberg-ek, a Clintonok, a Habsburgok, a Goldschmidtek.”

4.5. A kettős beavatású szakrális királyság

A 70. oldal: *„Elárulom neked, hogy álmomban valami furcsa alkuba keveredtem a Gonosszal. Rá akar venni, hogy Krisztus földi testét boncoljam. Álmomban visszavitt az időben a Sírhoz és a Testhez, és éreztette velem, mekkora tét ez nekem, de láttam rajta, hogy neki is. (...) Van-e valami nyom az Atilla-Árpád-ház és a bibliai történések között? Hogyan lehetséges, hogy a magyar királyság egyszerre sólyom-és holló-beavatású? Neked nem kell magyaráznom, hogy a kettő különben kizárja egymást?!”*

A 74-78. oldal: Galeotto válaszlevele: *„Mátyás nagy és művelt király, - de mint általában a túl fiatal királyok, rendkívül erőszakos. Magabiztosságát, amely már sokszor beteges, csak szítják a körülötte legyeskedő neofita talpnyalók. Parazita tanácsadói kiszorították a legtisztességesebb magyar urakat a környezetéből, és egy olyan műmagyarkodásba kezdtek, amire csak a neofita buzgóság képes. Ezt a képtelenséget még a nagytekintélyű humanista püspök, Vitéz János, a mi Janus Pannoniusunk nagybátyja, szóvá is tette. De nem ez volt a legnagyobb baj, hanem hogy Mátyás fejéhez vágta azt, hogy ha tovább megy ez az eklektikus műmítosz-építés, akkor a magyar urak hazahívhatják Franciaországból az igazi szakrális királyi sarjat, az Árpád-házit, a sólymot, hogy leváltsa a hollót. Na, ezt nem kellett volna, ugyanis már szinte mindenki elfelejtette, Mátyás pedig nem is tudta, hogy II. András királynak kései házasságából fia született, aki anyjával Franciaországba menekült. Ott grófi rangot kapva el is ismerték az utódok származását, hátha jó lesz egyszer valamire alapon. Háttérbe akkor kerültek, amikor a teáltalad is jól ismert erkölcsű és sorsú, templomos-üldöző Szép Fülöp király rokona került a magyar trónra. A Árpád-ház eltűnésével a sólyom-beavatású királyság tűnt el a magyar korona alól. Viszont, hogy a holló hogyan került elő, azt még előttem is homály fedi. Neked nem kell magyaráznom, hogy a holló cím csak birodalmi hercegi leszármazottnak jár. Ha Mátyás holló (értsd: Corvin - Cz. L.), valahogy Zsigmond leszármazottja kell, hogy legyen. (...) Nem*

találtam nyomot az Atilla-Árpád-ház és a bibliai történések között. Bár az egyszerű nép között nyoma van egy Rómától független anya-tiszteletnek. Szűz Máriát ők Nagyboldogasszonynak hívják. Mátyás király hollós környezetében mindenesetre nincs nyoma a krisztusi származástudat semmilyen jelének. Ennél is talán furcsább elképzelései viszont vannak. Játszódik egy önálló egyház gondolatával. Ezt az elképzelését viszont, úgy vélem, sokkal inkább a Rómától való függetlenség mozgatja, mint gnosztikus gondolatok.”

Galeotto - „*ha Mátyás holló, valahogy Zsigmond leszarmazottja kell, hogy legyen.*” - ama legendára céloz, mely szerint Mátyás édesapja, a törökverő Hunyadi János (alias: ‘Szibinjáni Jank’) valójában magyar király sarja, ‘*a birodalmi Luxemburgi Zsigmond*’ törvénytelen fia; s Mátyás így lett ‘*Hollós*’ (Korvin), illetve általa a magyar királyság ‘*egyszerre sólyom-és holló beavatásúvá*’: ami egyben azt is jelentheti, hogy Mátyás a magyar királyi trón mellett ‘jogos várományosa’ lehet a Német-Római Császárság koronájának is (Cz. L.).

A 82. oldal: „***Ezeket a földi pletykákat én szövöm Krisztus földi története köré. Miért is nem kérdezel meg engem Mária-Magdolna gyermekeiről és a párthus hercegről?***”

A történelmi harc a háttérhatalomban - *kié legyen végül is az egyesült földi királyság?* - a jézusi örökségért folyik. A világi pénzoligarchia nem elégszik meg a kincsek, a vagyon, a gazdagság, a földi javak és élvezetek szinte kizárólagos birtoklásával; - *mennyei legitimitásra, az égből eredeztethető származásra, vérvonalra* ‘van szüksége’ egyrészt ahhoz, hogy a hatalmát ‘mindörökre’ megszilárdíthassa és örökletessé is tegye; másrészt ahhoz, hogy megkezdhesse ‘a földi mennyország’ felépítését, végképpen Isten nélkül. A sátáni terv - a krisztustalanítás... (Cz. L.). Idézet következik *Badiny Jós Ferenc: ‘Jézus király a Pártus herceg’* című könyvéből. Kezdjük a sólyommal, amely Zelniknél a ‘vérvonal’ szerint legitim magyar királyság ősi, szakrális jelképe: a Tutankhamon sírjában talált, „*Horus*”-t, „*Fény Fiát*” ábrázoló egyiptomi sólyomtól, az evangéliumot, és hátán a „*Szentlélek-galambot*” János apostolnak vivő sólymon át, a *szkíta napmadárig*. Keresztelő János megkereszteli Jézust is, a Jordán vizében: *Jézus is bemerül, és „feljövén a vízből, nála nem megújulás, hanem a ráeső isteni kinyilatkoztatás pillanata ez, mert a szent ‘fehér sólyom’ csapott le az égből és a vállán megnyugodott. A sokaság*

megbűvölten látta ebből, hogy Jézus a Nazirit - maga a 'Fény Fia', akit eddig 'Horus'-ként tiszteltek, és a nép leborult előtte, hiszen az Isten küldte 'fénymadár', a vállán nyugvó szent fehér sólyom jelezte, hogy Ő Isten Fia, aki leszállt a Földre." - János ezért így írta le evangéliumának ezt a versét: „... láttam a Lelket leszállni az égből, mint egy fehér sólymot, és megnyugovék őrajta.” (Jn 1:32). „Elvégeztetett! (...) Ezek után pedig kéri Pilátust Arimathei József (aki Jézus tanítványa volt, de csak titokban, a zsidóktól való félelme miatt), hogy levehesse Jézusnak testét.” (Jn 19:38) „Ő pedig egy gyolcsot vásárolván és levevén Őt, begöngyölé a gyolcsba és elhelyezé egy sírboltba, mely kősziklából volt kifaragva s egy követ hengerített a sírbolt szájára.” (Mk 15:46) „Ennyi az egész, amit megtudunk Jézus temetéséről, és mindezt az eddig ismeretlen 'arimathei' József végzi, és a legszentebb Édesanyjának az említését gondosan elkerülik az evangélisták. Vajon elképzelhető-e, hogy a szintén isteni küldetésű édesanya, Mária, akinek végig kellett néznie Szent Fia kínszenvedését, keresztre feszítését - a sírbatételnél ne legyen jelen?” E sorok írója (Badiny Jós Ferenc) ezt az 'evangéliumi hiányt' Mária isteni kiválasztottsága elhallgatásának véli, vagy itt is másításokra kell gondolnunk? A 'szentírás' Arimathei Józsefet teszi a történések főalakjának. A legmodernebb bibliai szótárból idézve: „**Arimathea egy város, de nem tudjuk hol van. - Nem szabad összetéveszteni a Jeruzsálemtől 6 mérföldnyire lévő Ramleh-hel. De talán azonos lehet a Joppától keletre lévő Ramathian-Zaphim-mal, ahol Sámuel próféta lakott (1 Sám 1), de ez a hely Samariában van.**” „Így tudjuk meg azt, hogy Arimathei József, a gentiles (gojiim) földről (Galilea) való, tehát nem zsidó. (...) E 'József' tehát nagyon jól ismerte Jézus Urunk Édesanyját és valószínűleg 'nem vásárolt' gyolcsot, hanem a Scythopolisban készített és 'készenlétben' tartott, 'királyi szövésű lepelbe' fektették az Úr drága testét, az Édesanyjának intézkedése szerint, és az Ő segítségével; - ugyanis a Turini Lepel anyaga azonos a pártus uralkodók részére készített különleges anyaggal, mely egy közönséges halandó részére nem volt beszerezhető. Így a halotti lepel is bizonyítja Jézus királyi származását; de higgyük el és tanítsuk azt, hogy Jézust az édesanyja takarta be a lepelbe és biztosan ő volt az utolsó, aki kijött a sírból, mielőtt ez az 'arimathei' József a követ rá-hengerítette arra. De tán nem is samáriai, hanem pártus származású volt Arimathei József?... **ARI-MA-TI-A = a Pártus Birodalom szent neve, a hiedelem szótára szerint. Jelentése: 'az örök élet népének országa'.** Ezért volt a pártus József a Betlehemi Herceg tanítványa, követője és sírbatevője. Jézus Édesanyjával - Máriával - mint

földiek, együtt temették el 'Adiabani' (Adiabene) pártus hercegnő Szent Fiát. (...) A pártus királyok felépítették a régi sumír városokat s kegyelettel őrizték a régi káldeus hagyományokat, amit még a Biblia is bizonyít, hiszen a 'három királyok' Napkeletről jöttek. 'Napkelet' pedig Jézus idejében a Pártus Birodalmat jelentette, mert Palesztinától Indiáig és a déli óceántól a Kaukázuson túl, messze Északig létezett, mint Róma legyőzője, még Jézus után jó 300 esztendőn át. A hatalmas birodalom uralkodói - a régi káldeus hiedelem szerint: 'A földi uralkodás az Égből küldetett le' - magukat 'karizmatikus' királyoknak tartották. Vagyis olyanoknak, akik az Istentől nyert elhívással - Isten Gond-viselését változtatták korláttá (törvényvé) a népeik jólétét, békéjét és istenes életét szolgáló intézkedéseikkel. A Jézus-követés tehát állam-vallássá lett. (...) Ez az államvallás azonban nem olyan volt, mint a júdeai, mely minden más vallást üldözött. A toleráns pártus királyok megtűrték a többi vallásokat is (júdaizmus, buddhizmus, zoroaszter-hit), de magukat Isten földi meghatalmazottjainak hitték és tudták. „A Jézusra leszálló és a vállán megnyugvó szent-fehér sólyom jelezte a Szentléleknek benne való megtestesülését.” A 'Fény Fiát' évezredek óta szimbolizáló sólyom madár így valóban a Szentlélek hordozója. Ettől kezdve, Jézus feltámadása után a pártus királyok már a fejükön viselték a koronájukra illesztett szent sólyom madarat, jeléül, hogy: az Istentől rendelt hivatásuk alapján a Szentlélek adta jóssággal és igazsággal uralkodnak. (...) A Jézusra küldött 'isteni kiválasztás' emlékeként vallási és politikai jelképük a Szent Sólyom volt, mint magának az 'Isteni Gondviselésnek' a megjelenése, mely a Fény által jut a Földre. A sólyom nyakán lévő díszítés - 'szent' voltának jelképe. A 'Szent Sólyom' előtt láthatjuk a 'Fény Szentháromságának' a két 'standardját', vagyis a 'törvényt adó' szimbólumait. A csúcson lévő sólyom jelzi a Szentlélek jelenlétét; az alatta ábrázolt 'Fény Anya' és a mellette - a másikon - a 'Fény Fia' felett. Az alattuk lévő két egybefont, kör alakú ábrázolás az 'Égi és Földi Törvény' egységének a jelképe. (...) Mindhárom dombormű a Kr. u. 2. század elejéről származik Hatrából. Ebben az időben még tombol a rómaiak kegyetlensége, a 'keresztényüldözés' is, ahol a híres 'császár-isteneknél' legolcsóbb az emberi élet... A légiók útjait a keresztre feszített legyőzöttek ezrei jelzik. A cerberus tehát a római földi istenekhez kapcsolt és vallásnak egyáltalán nem nevezhető 'hivatalos kegyetlenséget' ábrázolja. A tekergő kígyó: a Jézus-követőket üldöző saul-páli zsidó-kereszténységet jelképezi, mely békés álarccal befurakodott mindenüvé, hogy az 'eretnekeket' pusztítani tudja. A skorpió: kétségtelen és jól ismert szimbóluma a zsidóság jehovaizmusának. A király jobbján: a

'Fény Fiát' ábrázoló uralkodói standard, annak jeléül, hogy az uralkodó kötelessége általa van megszabva, és az ő 'szeretet törvényét' kell tovább érvényesítenie. A királyné: kezében a királynői standard, mely a megdicsőült és a küldetését betöltő Adiabani (Adiabene) Mária emlékét vivő 'Fény Szűzének' képével az anyákról való gondoskodás kötelezettségét bizza az uralkodó (mindenkori) feleségére, aki szintén édesanya is, és fején ott van a 'szent sólyom', melyet ebben az időben már **'Tur-UL'-nak** neveztek. (Atilla királyunknak is a 'turulos zászló' volt a hatalmi jelvénye.) El kell fogadnunk és hirdetnünk kell azt, hogy ez a 'szent sólyom' - a **'Turul'** - az ősi hagyományok próféciai szerint a pártus királyi vérű testben megjelent 'Fény Fiát' jelenti nekünk, az ő népének; és lehet a nevünk galileai, samáriai, arimathei, pártus, hun, avar vagy magyar: a 'Világ Világosságának', a minket vezető TUR-UL-nak utódai vagyunk. Így - a rendelés szerint - 'fénylátók', a 'Fény Fiai' lennénk..., de hivatást vesztve bandukolunk MA, idegen hagyományú lelkiségnek a nyugtalanságával. És ez mindig így lesz és marad mindaddig, míg a 'Fény Fiát' - félrevezetett lelkivilágunkkal - 'bűneink bocsánatára' (!) feláldozzuk. Úgy vélem, hogy csodálatos újdonságot képez a mi 'félrecsúsztatott' kereszténységünkben a szent sólyomnak 'Szentlélek hordozójaként' való felismerése és a Pártus Birodalom uralkodóinál az - általa és vele jelképezett - karizmatikus hivatástudatnak a felfedése. (...) A 'szent sólyom' utáni nyomozásom azt eredményezi, hogy a korai, minden zsidó gyökértől, vonatkozástól mentes kereszténység - Jézus Urunk szimbólumának tartotta 'őt', és a Pártus Birodalomban 'TUR-UL' (kisebbik fény) volt a neve. (...) Az anatóliai kiállításon, Isztambulban találtam egy hajdani 'péteri keresztény' templomból származó képet (domborművet), amelyen a szétterjesztett szárnyú szent sólyom látható. Edessai vagy antiochiai eredetű. Alatta lévő 'kopt' felirat bizonyítja a saul-páli ideológiától mentes, 'korai kereszténységhez' való tartozását, mert a Jézus Urunk igaz és valódi alakját és nem-zsidó voltát bizonyító gnosztikus evangéliumok nyelve is ugyanaz. (...) Jézus Urunk legrégebb szimbóluma nem a kereszt, sem a feszület, hanem a szárnyát széttáró, repülésre lendülő 'szent sólyom', a Pártus Birodalom TURUL madara. Ezt megerősíti a Kr. u. 7-8. századi és az írországi kereszténység ereklyéjét képező sólyom is, melynek fejét a Napkorong zárja körül, a beléje illesztett és a szentháromságot jelképező három kereszttel. E sólyom az írek hiedelme szerint Keresztelő Szt. János szimbóluma. Mintha közelednénk a János evangéliumából idézett szöveghez. Ahhoz, hogy Keresztelő Szent János valóban 'sólyom képében' látta a Szentlelket Jézus Urunkra szállni

és a vállán megnyugodni. (Ha 'galamb' lett volna, - az írek is galambnak jelképeznék Keresztelő Szent Jánost.) (...) Úgy vélem, ezek után senki előtt sem lehet kétséges, hogy a sok-ezeréves próféciákat beváltó és teljesítő Adiabani Mária fiának - a földre szállt 'Világ Világának' - feltámadása után az ő 'rejteki' jelképe a Szentlelket hozó és égbe emelkedésre kitárt szárnyú sólyom volt. A 'szent sólyom' - a Pártus Birodalom hagyatékaként - Atillánál és magyarai népeiknél 'Turul'-ként volt tisztelve, és mint a hiedelem szent szimbóluma, népet és nemzetet az igazság útján vezető Istentől rendelt 'irányítóul' elismerve. Tehát a mi 'Turul hagyományunk' nem egyszerű népi monda vagy mese, hanem minket a Földre szállt 'Világ Világosságához', Jézushoz kapcsoló, és a magyarai népek lelkipilágát Istenhez emelő, hitbeli valóság. A gondviselés tudata, a jövőbenezés (maga)biztossága és nem a reményt vesztett ellankadás."

És most a Jézus örökségéért folytatott harcról; - ugyanazon könyvből. „**Az elmúlt 2000 év alatt Jézus hagyatékát nemcsak a vallások, de a világuralmi törekvések is kisajátították céljaik elérése érdekében - a maguk módszereivel.** Tekintsünk bele ezekben a szakadékokba is...

„Jézus (a Pártus Herceg) küldetéstudata a Pártus Birodalomban vált vallásos hiedelemmé. Legerősebben az ADIABENE Királyságban, ahol az ADIABENE dinasztia uralkodott. A 'harc' azonban Jézus Urunk feltámadása után azonnal megindul, a Saul-rabbiból 'Pál apostollá' változott ideológiával. Vagyis azzal a zsidónak hirdetett Jézussal, aki bár 'Melkizedek szerinti főpap', mégis zsidó identitású. Tekintve, hogy az ortodoxiának sikerült ezt a Jézus-alakot - a zsidó Jézushoz illeszkedővé formált evangéliumok által 'kereszténységnek' nevezett, de valójában zsidó-kereszténységben - véglegesen rögzíteni; minden élő és anyagi bizonyíték, amely a Pártus Herceg valóságát hirdette, e zsidó-keresztény törvényesített inkvizíció pusztításának áldozata lett. Az egyetlen bizonyíték a csodálatosképpen megmaradt 'Turini Lepel', melyről megállapítható Jézus Urunk hovatarozása, és a Feltámadás csodáját is megmutatja. Mert kétségtelenné teszi Jézus Urunk testének Féennyé válását. Fényből jött és Féennyé lett a Világ Világa. De mégis, hiába mondjuk azt, hogy 'az evangéliumokból nem bizonyítható' Jézus Urunk Édesanyjának - Máriának - zsidó mivolta. Hiába hivatkozunk a 'szeplőtelen fogantatásra' is. Máté és Lukács evangélisták azon geneológiája, mely szerint József, az ács - Jézus Urunknak állítólagos nevelőapja - zsidó volt, elegendő indokolása annak, hogy MA, 2000 év után II. János Pál pápa 'visszaköveteli' Jézus Urunkat a zsidóságnak! Miért e 'visszakövetelés'...?

Éppen 2000 év után...? 'Ha a zsidó-keresztény kánon 1997-ig zsidónak tanította Jézus Urunkat, hitte és híveiben így tudatosította; - miért kell 1997-ben ezt 60 biblia-tudósnak, vatikáni szimpóziuma által megerősíteni és Jézus zsidó identitását 'visszakövetelni'...?'

4.6. A Szent Grál: a legitim hatalom tana

Most pedig a Szent Grálról, szintén Badiny Jós idézett művéből:

„A legrégebbi hagyomány, hogy a 'Szent Grál' az a pohár (kehely) volt, melyből Jézus tanítványai itták az ő 'vérét', az utolsó vacsorán. A másik hagyomány, hogy Arimathei József ebbe a kehelybe fogta fel a keresztre feszített Jézus vérét. Létezik olyan változat is, hogy az utolsó vacsorán használt kehely és Arimathei József kelyhe egy és ugyanaz volt.” Majd a történész idéz három író (Lincoln: angol film-rendező, Baigent: újjeländi pszichológus, Leigh: amerikai novellista) 'Szent vér, Szent Grál' című könyvéből: *„Aztán megjelennek a 'Grál legendák', a 'Grál románcok', amelyek nem zsidó-keresztény alapon nyugszanak, hanem a közel-keleti termékenységi rítushoz kötődnek. Tehát a 'pogány'-nak nevezett hitvilág a forrásuk. Ezekben a 'Grál-románcokban' mindig megtalálható a főhős misztikus származása és egy bizonyos geneológiai vonal hangsúlyozása is észlelhető. A korai kéziratokban a Grál 'Sangraal' és 'Sangreal' kifejezésekkel szerepel, melyek értelmesen és érthetően fejezik ki a mondanivalójukat. Így a 'Sangraal' - Szent Grált, vagyis a jézusi kelyhet jelenti, míg a 'Sang-raal' vagy 'Sang-real' azaz 'Sang-Royal' = a Királyi Vér, a vérségi kötelékre, a vérségi kapcsolatra vonatkozik. (...) A Szent Grál egy-szerre két dolgot is jelentett. Egyrészt Jézus vérségi vonalát, valamint leszármazottait, vagyis a 'Sang Raalt', az 'Igazi' vagy 'Királyi Vért', amelynek őrzőjéül a Prieuré de Sion a saját maga által életre hívott Templomos Lovagrendet jelölte ki. Ugyanakkor a Szent Grál a valóságban az az 'edény' volt, amelyben Jézus vérét fogták fel és őrizték, vagyis (átvitt értelemben) Mária-Magdolna méhe, illetve tulajdonképpen ő saját maga. Valószínűleg a korai Magdolna-kultusból fejlődött ki a középkor folyamán a Szűz kultusza, és a két kultusz később keveredett egymással. Kimutatható például, hogy a híres 'Fekete Szűz', vagy 'Fekete Madonna' ábrázolások a kereszténység korai időszakában nem Szűz Mária, hanem a Mária-Magdolna iránti tisztelet megnyilvánulásai, melyek általában együtt ábrázolják anyát és gyermekét. (...) A Szent Grál tehát egyrészt Jézus származási vonalát szimbolizálta, másrészt pedig Mária-Magdolnát, akinek méhéből ezen származási vonal fakadt. Lehetett azonban a Grál*

még valami más is! Kr. u. 70-ben a nagy júdeai felkelés idején Titus (Vespasianus) római légiói kifosztották és porig lerombolták a Jeruzsálemi Templomot. A Templom elrabolt kincse ezután állítólag a Pireneusokba került, és (...) a Prieuré de Sion birtokában van. A Jeruzsálemi Templom kincse valószínűleg nemcsak a Titus katonái által elrabolt kincset jelentette. Az ősi júdaizmusban a vallás és a politika elválaszthatatlanok (!!) voltak egymástól. A Messiás Isten-király volt, aki világi és vallási tekintetben is (mint majd később látni fogjuk; Zelnik-Mefisztó külön céloz is arra ‘Leonardónak’, hogy a párhuzamos vonalak - értsd: a két mitikus oszlop, Jákin és Boáz, mai szimbólummal a World Trade Center lerombolt iker-tornyai, átvitt értelemben pedig **a két Jézus-testvér, Krisztus és Jakab**, a földi és az égi királyság, a főpapi és a királyi hatalom megszemélyesítői - valahol, valamikor találkoznak. A szabadkőműves legenda szerint **ez a találkozási pont a történelemben az a fennkölt pillanat, amikor a Jézus-vérű király, aki egyben a Jeruzsálemi Egyház felkent főpapja is: az Egyesült Angolszász Világállam trónjára lép.** Ekkor a szabadkőműves világhatalomban Ég és Föld ’mindörökre’ egyesülnek - Cz. L.) egyaránt uralkodott birodalmában. Éppen ezért lehetséges, sőt, valószínű, hogy a Jeruzsálemi Templomban őrizték az Izrael királyi házaira vonatkozó dokumentumokat, melyek megfeleltek egy modern királyi család, vagy arisztokrata család születési bizonyítványainak, házassági engedélyeinek és más lényeges iratoknak. Ha Jézus tényszerűen a ‘Zsidók Királya’ volt, akkor csaknem bizonyos, hogy a Templom bőséges információt őrzött a személyére vonatkozólag. (...) A Prieuré de Sion ma is létezik és aktívan működik. Nagy befolyással rendelkező szervezet; éppúgy szerepet játszik magas szintű nemzetközi eseményekben, mint bizonyos európai országok (mint mondjuk: a mi kis Magyarországunk! - Cz. L.) belső ügyeiben. A Rend a legnagyobb mértékben felelős az 1956. óta kibocsátott információk közléséért (az eddig elhallgatott tények, történelmi ismeretek halmaza már akkorára nőtt; másrészt a ‘Meroving-világkirály’ trónra lépése annyira ‘közeli’, hogy a világforradalom és világpánik elkerülése érdekében elkezdték a valóság kiszivárogtatását, ‘a mérge cseppenkénti adagolását’. Itthon és jól meghatározható, kik is ezek ‘a feltűnő’ kiszivárogtató személyek – Cz. L.). „**A Prieuré de Sion nyíltan bevallott és deklarált célja a Meroving-dinasztia és vérségi vonal restaurációja nemcsak Franciaországban, hanem más európai országokban is, ami jogilag és morálisan egyaránt szentesített és igazolható.** Bár az i.sz. 8. században a trónjuktól megfosztották őket, a Meroving vérvonal nem halt ki, sőt egyenes-ágon II. Dagoberten, és fián, IV. Sigisberten keresztül

fennmaradt. A dinasztikus szövetségeken és házasságkötéseken keresztül e származási vonalba tartozott Godfroi de Bouillon, aki 1099-ben Jeruzsálemet is elfoglalta, valamint számos más nemesi és királyi család a múltban és jelenben. (...) Korunkban a Meroving vérvonalnak legitim joga van jogos örökségéhez.” Badiny Jós Ferenc ezek után összefoglalja: **„A Zsidó-Jézus HIPOTÉZIS Világuralmi Származástana a Titkos Társaságok Tervei szerint: A zsidó Jézus és a szintén zsidó Mária-Magdaléna házasságából születik egy fiú. A szintén zsidó Arimateai Józseffel (hárman) átköltöznek Dél-Franciaországba. A ‘fiút’ és az utódait nevezik ‘SZENT GRÁL’-nak. Utódaik lettek a Merovingok: Clodvig, Clotild, Dagoreth, - az utódjuk Balduin, a Prieuré de Sion rendnek a nagymestere. Utódai: az Anjouk (a magyar Anjouk itt kiválnak); VII. Károly, utódja René Anjou (nagymester). Az ő utódjai a HABSBURGOK, Mária Terézia, kinek fia Maximilian Habsburg (nagymester), és utódja Habsburg Ottó - Jeruzsálem Királya.”**

5. A templomosok bukása és szétrajzása

5.1. Cion Bölcsei: a káosz az új világrend

A 86-88. oldal: *„A perspektíva szó eredeti jelentése szerint messzelátás. Annak filozófiai értelmében az időben is messze látni, tehát látni a jövőt, az eljövendő igazságot. Így a perspektíva a remény. Az igazi perspektíva: körös-körül nézni a dolgot, és belelátni annak legmélyére. Na, ehelyett mi mit csináltunk Battista Albertivel, Piero della Francescával, Garibaldival, Paolo Uccelóval, Dürerrel, Mantegnával, és végül jómagamat sem kímélhetem - egy illuzionista világot dolgoztunk ki. Megalkudtunk; az igazság helyett az igazság illúziója irányában mozdultunk el.”* - **„Ő dehogya, csacska lény, csak érzéki csalásról beszélünk, az még csak az álom. A halál, az nem is létezik. A halál csak az én perspektívám ellenetek. Ezt az egyetlen eszközt hagyta kezemben az Úr, különben teljesen fegyvertelen lennék. Mit kezdenék én, szegény ördög, halhatatlan tudatú, be-képzelt emberek közt! Figyelj, most jó kedvemben találsz. A párhuzamosokkal, amelyek vagy találkoznak, vagy nem a végtelenben, még sokat kezdhetnél. Ebben benne van egy új szakrális geometria lehetősége. Persze az ügyet nem csak matematikailag kellene megoldani...”** (Vö.: a fentebb említettekkel! - Cz. L.)

A 90. oldal: Leonardo a naplónak: *„(Clairvaux-i Szent) Bernát azt mondta: Isten tevékenységének három fajtája van: az első ‘által, de nélkül’, a második ‘annak ellenére’, a harmadik ‘vele együtt!’”*

A 94-96. oldal: Leonardo gyónása Szent Bernátnak: *„Létezik-e a rózsza neve, ha nincs többé rózsza? Különben atyám, te tudod, mi a rózsza neve?”* - *„A rózsza, a rózsza, a titkos értelmű rózsza, a roózszafeűzéér... - Bernát ezekkel a szavakkal végig énekelt egy gregorián dallamot, mintha ott sem lettem volna.”* - *„Atyám, ha nem is gyónni, de beszélgetni jöttem. Borzalmas álmok gyötörnek. Meglátogatott egy Lény, vélhetőleg a Sátán, alku akar kötni velem, hogy abban a bizonyos három napban, amikor Krisztus teste egyedül, kiürülten ott van a Sírban, boncoljam fel. Vagdoszam fel, mint egy semmi hullát?”* - *„Fiam, tudd meg, mindnyájunk teste Krisztus teste. Ezt hirdette ki, mikor hús-vér emberré lett. Ezzel a tudattal kellene élnünk. Persze tudom, nehéz ez egy olyan világban, ahol a lélek curvává vált, elgörbült Istentől, és így nem hagyja, hogy Isten rávonatkozó akarata kiteljesedjék benne.”* - Leonardo a naplónak: *„Néha azt hiszem, hogy a*

papok csak azoknak a lelki üdvösségén munkálkodnak, akiknek a neve benn van az élet könyvében.”

Zelnik-Leonardo itt a ‘Jelenések Könyve’ szövegrészére utal, ebből idézek: **„Káromlásra nyitotta száját Isten ellen: káromolta nevét, hajlékát és a Menny lakóit. Még azt is megengedték neki, hogy harcot indítson a szentek ellen és legyőzze őket. Sőt, hatalmat kapott minden törzs, nép, nyelv és nemzet fölött. Imádni fogják őt a Föld lakói mind, akiknek neve nem áll a világ kezdete óta a megölt Bárány életkönyvében.** (Jel. 13-14.) Leonardo, aki a Prieuré de Sion ‘ügyeletes’ nagymestere - ugyebár nem hisz a ‘Bárány’-ban, mármint Krisztusban, Isten Fiában, aki elvette a világ bűneit (qui tollis peccata mundi). Milyen jogon várna hát el, hogy a papok az ő lelki üdvén is munkálkodjanak, miközben ő **az eljövendő Antikrisztus (Demiurgos) trónra lépésén munkálkodik?!** (Cz. L.)

A 98-104. oldal: Leonardo a naplónak: *„Milyen emberi, mélységesen emberi az a gondolat, hogy a Sátán az Isten elsőszülött lázadó fia!”* - Szent Bernát folytatja: *„A katharok szerint a földi világot a Sátán teremtette, aki azonos az Ószövetség bosszúálló istenével, az ő szava a Törvény, amit a katharok elvetettek.”* - *„Ezek szerint ők antiszemiták voltak.”* - *„Ez többszörösen is felületes gondolat. Először azért, mert itt inkább egy lételméleti csapdába estek. Másodszor meg azért, mert a kathar albigensek hazája a dél-franciaországi Languedoc-vidék, történelmileg folyamatosan a zsidó telepések hazája. A rómaiak is ide száműzték Heródest, állítólag Mária-Magdolna is ide menekült Krisztus keresztre feszítése után.”* - *„És a szent vér is itt folytatódott...”* - *„Na szép, hallom, ezt találtátok ki, ti Sion Bölcsei, és meghamisítottátok az én tiszta templomos rendemet.”* - *„Először is a nevünk pontosan Prieuré de Sion ékes francia nyelven, és hogy ki mit hamisított, azt érdemes lenne már egyszer tisztázni.”* - *„Jó, tisztázzuk. Szóval, minek is hívjátok magatokat?”* - *„Sion perjelsége.”* - *„Nagyszerű, nem értem, de ez biztos annak köszönhető, hogy *‘fogyi’* vagyok. Jó, de miért írtatok megvalósíthatósági tanulmányt (Zelnik-Bernát a ‘Cion Bölcsei’-nek jegyzőkönyvére céloz. - Cz. L.) a világalomról?” - *„Miről? Mi csak egy elképzelést írtunk a világban lehetséges új rendről. (...) Mi a baj a tervünkkel az új rendről?”* - *„Hát nemcsak az, hogy nagyon emberi, hanem az, hogy nagyon sátáni. Csak tiszta ész, kritika nélkül, és kívülről nézvést nem tekinthető másnak, mint egy háttérhatalmi összeesküvésnek. (...) Például a tiétek, amelyet már évszázadok óta fenntartotok és rejtőzködve erősítettek, mióta a gyenge*

jellemű Szép Fülöppel összeesküdve kinyírtátok a rendet. (...) Gondold el, hogy ez az anyag illetéktelen kézbe kerül, például egy ország titkosszolgálatára (a GESTAPO? - Cz. L.) elkezd manipulálni, behelyettesít egy másik népet, ahogy ez lenni szokott, például a zsidókat, akiket azzal vádol, hogy így akarják megszerezni a világhatalmat. Tudod, hogy milyen sohasem látott üldözés lenne abból?” (Zelnik-Bernát a zsidó holocaustra utal. - Cz. L.)

*Ami a ‘fogyi’-t illeti: bicsérdista-vegetáriánus, mediterrán, **Rockefeller-fogyókúra.**)

5.2. Clairvaux-i Szent Bernát

Eljött az ideje, hogy kicsit közelebből is megismerkedjünk Leonardo da Vinci ‘alkalmi gyóntatójával’, **Clairvaux-i (Szent) Bernáttal**, aki nemcsak hogy befolyásos egyházi, a ciszterci szerzetesrend alapítója, hanem a *Templomos Lovagrend* létrehozásának legfőbb támogatója is volt. Ehhez Jim Marrs ‘*Titkos uralom*’ könyvét hívjuk segítségül:

„Akkoriban az egész közel-keleti térség forrongott. 1099-ben az első keresztes háború lovagai Gottfried Bouillon vezetésével elfoglalták Jeruzsálem szent városát a muzulmánoktól, és azonos név alatt keresztény királyságot teremtettek. (...) Így történt, hogy a kilenc lovag kérelemmel fordult Le Bourg-i II. Balduin jeruzsálemi királyhoz (kinek ereiben szintén ‘Meroving-vér’ csörgedezett - Cz. L.) azért, hogy egy katonai rendet alapíthassanak, valamint, hogy megszállhassanak a királyi palota keleti szárnyában. A palota szomszédos a Salamon király temploma helyén épült, nem sokkal azelőtt elfoglalt Al-Aksza mecsettel. Balduin király beleegyezett, sőt kisebb illetményt is fizetett nekik. Ez néhány kutató szerint arra utal, hogy a király valahonnan tudomást szerzett valódi tevékenységükről. A lovagokat Hugh de Payens nemesember és Andre de Montbard (a későbbi ciszterci Szent Bernát néven ismert Clairvaux-i Bernát nagybátyja) vezette. Montbard is Champagne grófjának hűbérese volt. Az eredeti lovagok közül legalább kettő, Rosal és Gondemare, ciszterci szerzetes volt, már a jeruzsálemi utat megelőzően is. Valójában a társaság összes tagját szoros családi és politikai szálak kötötték a ciszterci szerzetesrendhez és a flamand királyi családhoz. (...) Irónikus módon, később maga Champagne gróf is csatlakozott a templomosokhoz, s ilymódon saját hűbéresének alattvalójává vált. E furcsaság egyik magyarázata - s egyben alapvető jellemzője is a rendnek -, hogy a

templomosok hűségesküjüket nem a királynak vagy nagymesterüknek tették, hanem vallási jótevőjüknek, Bernát clairvaux-i apátnak, aki e magas rangra emelkedése után is támogatta a csoportot. (1174-ben avatták szentté.) Fennállásának első kilenc évében e nem hivatalos rend nem toborzott új tagokat. S furcsa dolog ez egy olyan kis csoport esetében, mely a Jeruzsálemben vezető utak védelmét vállalta fel. Ezen kívül a zarándokok védelmére már előzőleg vállalkozott egy másik rend is, mégpedig a Jeruzsálemi Szent János Ispotályos Lovagrend (róluk kapta a nevét a budapesti Szent János Kórház - Cz. L.), akik 'ispotályosok' néven kerültek be a köztudatba. (...) Az utak őrzését a templomosok az ispotályosokra (!) hagyták. Szívesebben maradtak szálláshelyük közelében, és kincsek után kutattak az első állandó héber templom romjai alatt. Salamon első templomát valójában édesapja, a bibliai Dávid király tervezte, és Salamon király építette fel körülbelül 3000 évvel ezelőtt a Mórija-hegyen, Jeruzsálemben. Salamon temploma a babiloni hódításkor, nagyjából Kr. e. 586-ban elpusztult, majd Zorobábel király építtette újjá, miután a zsidók visszatértek a fogságból. Az új tervek alapvetően Ezékiel próféta látomása alapján készültek (aki az Ótestamentumban egyébként a repülő szerkezetekhez fűződő élményeiről is írt). Jézus idejében nagymértékben átalakították Zorobábel templomát, amely azután Nagy Heródes templomaként szolgált. Alig 4 évvel elkészülte után, Kr. u. 70-ben a templom elpusztult, a rómaiak elleni felkelés idején. (A zsidó templomok maradványai a Sziklatemplom-mecseten belül találhatóak, ami Mekka és Medina után az iszlám legszentebb sírhelye.) A templomosok kétségkívül alapos kutatómunkát végeztek. 1894-ben a Charles Wilson hadnagy vezette angol királyi mérnökök egy csoportja templomosokra utaló nyomokra bukkant a Mórija-hegy gyomrában található üregek térképezése közben. Találtak boltozatos folyosókat záróköves boltívekkel, ami jellegzetesen templomos építési megoldás. Több tárgyi leletet is találtak: egy sarkantyút, egy kard és egy lándzsa darabjait és egy kis templomos keresztet. Ezek Skóciában mind a mai napig láthatók. Több beszámoló szerint a templomosok ásatásaik közben **olyan titkos ismereteket tartalmazó tekercsekhez is jutottak, amik valószínűleg Jézus életével, illetve az esszénusokhoz és gnosztikusokhoz fűződő kapcsolataival foglalkoznak.** Állítólag a legendás mózesi kőtáblák és más szent ereklyék is hozzájuk kerültek - talán még a frigyláda és Longinus lándzsája is. Ezeket használhatták arra is, hogy a római egyházzal szemben, mint másik hiteles vallási szervezetet állítsák be önmagukat (tehát zsarolhatták ezekkel a pápát - Cz. L.). Eme beszámolókat megerősíti egy rézbe vésett

dokumentum, amit az 1947-ben, a Holt-tenger északnyugati partján, Kumránnál talált holttengeri papirusztekercsek között fedeztek fel. A 'réztekercs', mit az 1950-es évek közepén fordítottak le a Manchesteri Egyetemen, nem csupán temérdek aranyról és kincset érő iratokról tesz említést, hanem azt is leírja, hová rejtették ezeket: a Salamon temploma alatti templomos ásatások helyére. (...) Gardner szerint a templomosok az aranyon kívül 'rengeteg régi héber és szír nyelvű kéziratot is találtak, melyek közül több az evangéliumok előtti időkből való, így első kézből származó beszámolókat nyújt, mindenféle egyházhatalmi szerkesztés nélkül. Elterjedt nézet volt, hogy a lovagok olyan tudás birtokában voltak, ami elhomályosította az ortodox kereszténységét, mivel e tudás révén biztosak lehettek abban, hogy **az egyház mind a szeplőtelen fogantatást, mind pedig a feltámadást 'félremagyarázta'**. Újonnan szerzett vagyonuk, és hogy elveszettnek hitt dokumentumok birtokában voltak, - magyarázatot adhat arra, hogy a megszeppent egyházi vezetők hirtelen elfogadták a templomosokat. Knight és Lomas szerint: „**a templomosok nyilvánvalóan birtokában voltak a lehető legtisztább, a szinoptikus evangéliumoknál fontosabb 'keresztény' dokumentumoknak!**” A vezetők ilyen tudás birtokában komolyan megfélemlítették a római főpapokat, s ennek köszönhetően jelentősen nőtt a tagok száma és hatalmuk. A rend hirtelen meggazdagodott. (...) A vezetők utazgatni kezdtek, tagokat toboroztak, és mind az egyház, mind pedig az európai királyi családok egyre inkább elfogadták őket. 1128. január 31-ikén Payens nagymester és Montbard a Párizstól kb. százötz kilométerre délkeletre fekvő Troyes-ba utazott, hogy egy külön ezért összehívott zsinat előtt kérje a templomos rend hivatalos egyházi elismerését. A troyesi zsinat katolikus érsekekből, püspökökből és apátokból állt, s közöttük volt **Szent Bernát, Montbard unokaöccse, aki addigra már a jelentős ciszterci rend feje lett**. Balduin király jóváhagyásával a troyesi zsinat hivatalos katonai és vallásos rendnek nyilvánította a templomosokat. Ennek alapján II. Honorius pápa jóváhagyta a templomosok 'Szabályzatát', ami hivatalosan szentesítette a rendnek járó juttatásokat. **A Szabályzatot Szent Bernát készítette a ciszterci rend felépítésének mintájára.** (...) A rend felépítésében a szabadkőművesség előfutára volt. **Minden helyi szervezetnek a neve 'templom' volt** (a fedőnevek szabadkőműves szótárában: 'templomot építeni' ma is annyit tesz, mint: 'új helyi szervezetet, új páholyt felállítani'. - Cz. L.), **uralkodó főparancsnoka a rend nagymesterének tartozott beszámolni, és neki is fogadott engedelmisséget.** Négyféle rang létezett:

lovag, őrmester, káplán, szolga. (...) Picknett és Prince írta, hogy a rend merev, piramis-szerkezetű parancsuralmi rendjében 'a templomosok többsége olyan egyszerű keresztény katona volt, mint amilyennek látszott, azonban a belső kör másként festett.' (...) Knight és Lomas írja: 'Payensnek és Montbardnak semmije sem volt, mikor nyugatnak indultak, de pápai döntéssel, pénzzel, értékes tárgyakkal és földvagyonnal tértek haza. Nem kevesebb, mint 300 nemesember követte Payens-t, mint egy jelentős rend nagymesterét.' - Baigent és Leigh írja: 'A troyes-i zsinat után már egy éven belül földhöz jutottak Franciaországban, Angliában, Skóciában, Spanyolországban majd Portugáliában. Egy évtizeden belül birtokaik voltak már Itáliában, Ausztriában, Németországban, Magyarországon, - sőt, Konstantinápolyban is. 1131-ben Aragónia királya birtokainak egyharmadát rájuk hagyta. A XII. század közepére a 'Templom' a leggazdagabb és legbefolyásosabb intézménnyé nőtte ki magát - az egész keresztény birodalmon belül, a pápaság kivételével.'

A templomosokat Troyes-ban oly eredményesen támogató Szent Bernát és ciszterci rendje szintén gyarapodott. A ciszterciek a templomosok megjelenése előtt gyakorlatilag fizetésképtelenek voltak, azután viszont hirtelen és gyors növekedést mutattak. 'A következő pár éven belül fél tucat apátság épült fel; 1153-ra több mint 300 volt belőlük, melyek közül 69-et maga Szent Bernát alapított. Ez a nem mindennapi növekedés a templomos rend felvirágzásával párhuzamosan történt.' 1139-ben II. Ince pápa - Szent Bernát pártfogoltja – kihirdette, hogy attól kezdve a templomosok a pápán kívül semmilyen más hatalomnak nem felelnek. A mindenféle helyi ellenőrzést felfüggesztő engedély valójában mentességet jelentett az adófizetési kötelezettség alól, s ez jelentősen megnövelte a rend vagyonát. A pápa szokatlan módon templomépítési joggal is felruházta őket. A templomos enklávékban 'a lovagok maguk hozták saját törvényeiket. Menedéket nyújtottak üldözötteknek, mint minden más templom. Saját bíróságot hívtak össze helyi bűnügyek tárgyalására. Saját piacaik és vásáruk is volt. Mentésültek az út-és hídvámok, valamint a révdíjak alól.' Nyilvánvaló: amit a templomosok Salamon temploma alól a felszínre hoztak (bármi legyen is az), nemcsak hatalmat, de az egyházi és világi vezetők elismerését is meghozta számukra."

Clairvaux-i Szent Bernát készített egy népszerűsítő iratot is 'Az új lovagság dicsérete' címmel, amelyben a templomos lovagokat, mint a keresztény lovagi ideált magasztalja: „***A világ tele van lovagokkal és szerzetesekkel, de ami eddig soha nem volt, most megszületett: a két***

állapot egybekapcsolása... Így alakult ki a keresztény lovagi tanítás törvénykönyve, mely fegyveres erő a gyengék, az árvák, az özvegyek s a szent Egyház jogainak védelmére.” A szektás vándorprédikátorok bírálata nemcsak a pápa és a püspökök ellen irányult, hanem az Egy-ház ellen általában. Lelki elmélyülést hirdettek, és nem is mindig fel-ismerhető eretnokség formájában. Veszedelmesebb volt azonban az a mozgalom, melynek tagjai tisztáknak, *kataroknak* nevezték magukat. Ezek apostoli szegénységet, szigorú vezeklést hirdettek, elvetették a felszentelt papságot, a hierarchiát és a szentségeket. Bernát ellenük prédikálva bejárta egész Dél-Franciaországot, s ahol a pápa küldötteit ‘szamárdítással és dobszó lármájával’ fogadták, ott Bernátot meg-hallgatták. Sokakat megtérített, de végső megoldást ő sem talált. III. Jenő pápa új feladattal bízta meg: meg kellett hirdetnie a keresztes háborút. Gyújtó hatású beszédeivel sokakat megnyert az eszmének; - kik kötelezték magukat, hogy elindulnak a Szentföld visszaszerzésére. Ugyanakkor szembeszállt Radulffal, ki szintén ciszterci szerzetes volt, és Európa-szerte a zsidók üldözésére lázított. Bernát így írt ellene: **„A zsidókat nem kell üldözni, még csak kiutasítani sem kell őket. Ránk a pogányok (az arabok) támadtak erőszakkal, és ezért kell erővel visszavernünk a támadásukat.**” (Természetesen tagadhatatlan, hogy Bernát prédikációi a keresztes hadjáratra, és a Krisztus követésének feltüntetett fegyveres harc között áthidalhatatlan szakadék tátong. De Bernát így szólt a világi rendek lelkiismeretéhez is: *„Ti, mai lovagok igazolhatatlan tévedésekben vagytok, s a kegyetlenségtek tűrhetetlen! Nagy költséggel és fáradsággal háborúztok, s bűnnel és halállal fizettek érte. De háborúitoknak csak a féktelen gyűlölet, a dicsőség utáni vágy és a kincsek utáni sóvárgás az oka. Ilyen indokok alapján nem ölhetitek meg nyugodt lelkiismerettel a felebarátot!*” – Cz. L.)

Bernát azonban nemcsak kifelé harcolt a keresztény hitért, de akkor is, amikor az Egyházon belül fenyegette veszély a hit tisztaságát. Jól-lehet, voltak olyan megnyilatkozásai, melyekkel szemben felhozható a tudományellenesség vádja, - azonban tagadhatatlan: jóbarátságban állt korának jelentős tudósaival. Clairvaux-ban nagy könyvtárat rendezett be, művelődésre biztatta a tehetséges fiatalokat; sőt, egyes írásai az újonnan kialakuló teológiai iskola tankönyveként szerepeltek. A viták és harcok közepette Bernát a szíve mélyén visszavágyott a kolostor magányába, a szemlélődés csendjébe. *‘A lélek felemelkedése’* írásától kezdve a 20 éven át készített *‘Homíliák az Énekek énekéről’* művéig - jámborsága folyamatosan a Szentírás, illetve az egyházatyák írásaiból táplálkozott. De

a jámborsági formáknál, amelyek a hagyományban éltek és Krisztus személyére koncentráltak - Bernát többre értékeli és jobban szorgalmazza a Krisztus embersége iránti bensőséges, érzelmi töltésű tiszteletet: *„Akár beszélsz, akár írsz; nem ízlik nekem a szó, ha Jézus neve nem hangzik fel közben.”* De ez a Krisztus embersége iránti bensőséges szeretet nem öncél, hanem arra szolgál, hogy a szív érzületét a szellemi szeretet, az agapé magasságaiba emelje. S ennek a szeretetnek a célja, hogy a lélek egyesüljön az Igével. Bernátot már az életében szentként tisztelték. III. Sándor pápa 1174-ben avatta szentté, VIII. Pius pápa pedig 1830-ban az egyházdoktorok sorába iktatta. Az ünnepét a 13. században vették fel a római naptárba, augusztus 20-ra. A magyar naptárban Szent István ‘miatt’ augusztus 19-én ünnepeljük.

5.3. A templomosok utód-szervezetei

Mielőtt még visszatérnénk ‘Leonardo álmaihoz’; - folytassuk tovább a Templomos Lovagrend, és ‘háttér-rendjének’, a Prieuré de Sionnak a történetét, elsőként egy *a magyar máig vezető* intermezzóval..., ezúttal Jim Marrs ‘*Titkos uralom*’ című könyvének felvezetésében.

„Az ispotályosok 1070-ben, az első keresztes hadjárat előtt kezdték meg működésüket, amikor egy csoportnyi olasz kereskedő kórházat alapított Jeruzsálemben, Szent Jánosnak szentelve (Szent János kór-ház). Miután 1099-ben a keresztes lovagok elfoglalták a várost, - az ispotályosok renddé alakultak, nagymestert választottak. Eredetileg nem voltak katonai rend, ámde a Szent János Lovagjainak Rendje egyre inkább katonai jelleget öltött, amint a templomosok befolyása növekedett. A Szentföld elvesztével az ispotályosok (s templomosok) Ciprus szigetére szorultak vissza. A templomosok szétverése (1307-1314.) után vagyonuk nagyrészt az ispotályosokhoz került, ami csak tovább erősítette az amúgy is befolyásos rendet. Az ispotályosok ez-után Rodosz szigetére kényszerültek költözni. Amikor a törökök 1522-ben, három ostrom után átvették az uralmat a sziget fölött, - a rend Málta szigetére költözött, hol pedig felvették a Máltai Szuverén és Katonai Rend, egyszerűbben a Máltai Lovagrend nevet. Ma a máltai lovagok központja Rómában található, és a pápa közvetlen fennhatósága alá tartozik. A lovagrendet több mint negyven ország független nemzetnek ismeri el. A rend ‘Jeruzsálemi Szent János Lovagjai’ nevű, különálló brit szervezete egy Londonban székelő protestáns (!) rend, melynek feje a mindenkori angol uralkodó. David Icke szerint: ‘A katolikus és a protestáns tagozat

a legfelsőbb szinten egy és ugyanaz a szervezet. (...) Mind a három rend ugyan-olyan tevékenységet folytatott, beleértve a banktevékenységet, - és ugyanazokat a könyörtelen és gátlástalan módszereket alkalmazta, hogy elérje céljait.’ A XX. századi jeles amerikai személyiségek közül olyanok álltak vagy állnak kapcsolatban a Máltai Lovagrenddel, mint a CIA két néhai igazgatója, a Chrysler elnök-vezérigazgatója, az USA vatikáni nagykövete, egykori külügyminisztere (Haig). Az Actio Catholica vezetőjét, dr. Luigi Geddát a Máltai Lovagrend kitüntette munkájának elismeréséül, melyet a Vatikán, a CIA, az Európai Mozgalom (Joseph Retinger, ‘a Bilderberg-csoport atyja’ szervezete) közötti együttműködésben végzett. ‘Ma a Máltai Lovagrendet a Vatikán és a CIA közötti egyik legfontosabb hírvivő csatornának tekintik.’ - írta Baigent, Leigh és Lincoln: ‘Manapság nem kevesebb, mint öt szervezet létezik, mely valamilyen formában a templomosok közvetlen örökösének vallja magát. Az ispotályosok, a Máltai Lovagrend, a Szent János Lovagjai, a szabadkőművesek, a rózsakeresztesek, és talán még néhány szervezet mind, az ezoterikus tudásukat a Salamon temploma alól megszerző templomosokhoz vezetik vissza történetüket. Ahogyan ezek a csoportok egyre inkább egymásba fonódtak, a tagságuk is egybemosódott. A templomosok vagyonának skóciai elhelyezése ‘valami egészen szokatlan dologgal párosult, amit a történészek szinte teljesen figyelmen kívül hagytak. (...) Skóciában a XIV. és a XVI. század közti időszakban, több mint kétszáz évig a templomosok minden jel szerint egyetlen szervezetet alkottak az ispotályosok rendjével. Ennek következtében ekkoriban számos utalás található egy egyesült rendre, amely a ‘Szent János Lovagjai és a Templom Rendje’ nevet viseli. A máltai lovagok épp a Vatikánnal kötött szövetségnek köszönhetően átvészelték a középkori üldöztetéseket, sőt néhol részt is vettek az Egyház ellenségeinek üldözésében. Hasonlóképpen Európa számos királyi családja, akik maguk is a Merovingok és más dinasztiák trónját bitorolták, együtt a Vatikánnal, közösen munkálkodtak a status quo fenntartásán. E királyi családokat néha a ‘Fekete Nemesség’ névvel illetik.”

A leírt ‘templomos lovagi’ közjáték - mint betét - nem csupán vallási-történelmi ismertetés célját szolgálta; sokkal inkább azt, hogy kicsivel jobban megérthessük mai politikai viszonyainkat. Nincs két éve, hogy a ‘Testamen’ című, jelen kritikai esszém tárgyát képező könyv egyik szerzője, Zelnik József, a Templomos Lovagrend hazai nagymestere hosszabb interjút adott a Magyar Nemzet hasábjain. Ebben említést tett

arról is, hogy **„meg kellene vizsgálni a Máltai Lovagrend valódi szerepét a magyarországi rendszerváltásban”**. Az eddigi történetből megtudhattuk, hogy Leonardo da Vinci annak a titkos társaságnak a nagymestere volt, amelyik elárulta ‘az igazi templomosokat’ (Jacques de Molay-t), s árulásával hozzájárult a lovagrend felszámolásához. Az imént azt is megtudhattuk, hogy **a templomosok vagyona a Máltai Lovagrendé lett**, akik korábban ‘az ispotályosok’ voltak. Jim Marrs felsorolta azokat a szervezeteket, melyek ‘a templomosok’ utódainak vallják magukat. Nincs köztük ‘templomos lovagrend’. Hacsak nem... **„Bár Jacques de Molay halála a templomosok nyílt hatalmának végét jelentette, bizonyosnak tűnik, hogy a rend fennmaradt és más titkos társaságokba olvadt. ‘A mai történelemkönyvek és lexikonok majdnem kivétel nélkül azt írják a rendről, hogy a XV. században véglegesen megszűnt. Csakhogy nincs igazuk - írta Gardner -, mert a ‘Jeruzsálemi Templom Lovagi Katonai Rendje’ (a templomosok legújabb megnevezése!), amely megkülönböztetendő a később meg-alakult szabadkőműves templomosoktól, a mai napig is virágzik az európai kontinensen és Skóciában.”** Majd Jim Marrs így folytatja: *„Picknett és Prince egyetértett ezzel: ‘A templomos lovagok hatósági elnyomatásának sötét korszakát követően a lovagrend egy földalatti mozgalommá alakult, és számos szervezetre azután is jelentős hatást gyakorolt. Idővel nyilvánvalóvá vált, hogy a rózsakeresztesek és a szabadkőművesek neve alatt a templomosok - az általuk megszerzett tudással egyetemben - továbbra is fennmaradtak.’ A templomosok mögött pedig a világ egyik legrejtélyesebb titkos társasága húzódik meg, amely nem csak a politika iránt mutatott élénk érdeklődést, hanem az általánosan elfogadott vallási tanoktól eltérő nézeteket is vallott. Ez a nagyon kevésbé ismert társaság: a Sioni Rendház.”*

5.4. Megint a rejtélyes Sioni Rendház

A Prieuré de Sion a világtörténelem egyik legősibb, legbefolyásosabb titkos társasága (...) 1956-tól itt-ott újság s folyóiratcikkek számoltak be egy, Languedoc tartományban található Rennes-le-Chateau nevű kisvárost körüllegő ‘rejtélyről’, ami elrejtett kincsekről szólt. (...) A rejtélyben főszerepet játszott egy Francois Bérenger Saunière nevű katolikus pap, akit 1885-ben bíztak meg a városka plébániájának a vezetésével. (...) Elhatározta: helyreállíttatja a templomot, amelyet még 1059-ben Mária-Magdolnának szenteltek. 1891-ben Saunière a templomban dolgozva elmozdította az oltár követét és felfedezte, hogy annak egy üreges

támasztéka négy pergameniratot rejt. Megmutatta a felfedezett dokumentumokat előljárójának, a közeli Carcassonne püspökének, aki elküldte őt Párizsba, hogy keresse fel a Saint Sulpice papnevelde igazgatóját. Azóta kiderült, hogy a papnevelde korábban a hivatalos vallási tanokat tagadó 'Compagnie du Saint-Sacrement' nevű társaság központja volt, mely feltehetően a Sioni Rendház fedő-szervezeteként működött. Ha ez valóban így történt, akkor érthető, a Rendház tagjai hogyan ismerhették meg Saunière felfedezéseit. Az iratok bármit is tartalmaztak, - az életét gyökeresen megváltoztatták. (...) Párizsból való visszatérését követően munka közben felfedezést tett: egy kis kriptára bukkant a templom alatt, amely a tudósítások szerint csontvázakat rejtett. (...) A sírkő-felirat lefordított változata szerint: **„Ez a kincs II. Dagobert király és Sion tulajdona; ő holtan van ott.”** (...) A restaurált templomban Saunière különös szobrot állíttatott Asmodeás démonnak, aki **„a titkok és rejtett kincsek őrzője és egy ősi zsidó legenda szerint Salamon templomának építője.”** A helyreállított templomot telezsúfolta különös festett táblákkal, melyek közül egy a Jézus testét a sírboltba vivő menetet ábrázolja. A képen látható telihold kapcsán azonban Baigent, Leigh és Lincoln szerint gyanítható, hogy a festmény inkább azt a jelenetet mutatja, amikor is Jézus testét az éjszaka leple alatt kicsempézik a sírboltból. (...) 1917. január 17-én Saunière hirtelen szívrohamot kapott. Ez a nap volt a Saint Sulpice papnevelde hivatalos ünnepnapja (itt mutatta meg elő-ször szakembereknek a megtalált iratokat Saunière); de ez a nap szerepelt a sírkövön is, és mindössze öt nap telt el azóta, hogy a ház-vezetőnője megmagyarázhatatlan okból rendelt egy koporsót. Egy környékbeli papot hívtak, hogy feladja az utolsó kenetet, ám az 'meg-rendülve' megtagadta ezt, miután meghallgatta Saunière gyónását, amit soha nem hoztak nyilvánosságra. Marie Denarnaud (házvezető-nő) visszavonult a Villa Bethaniába, és mélyen hallgatott Saunière viselt dolgairól. Élete vége felé járva eladta a házat egy embernek és megígérte, hogy megoszt vele egy titkot, mely gazdaggá, befolyásossá teszi majd. Sajnálatos módon vele is végzett egy szívroham, mielőtt átadhatta volna titkát. Ezzel indult útjára a Rennes-le-Chateau-i rejtély. (...) **„A legprózaibb feltevés szerint Saunière hatalmas halom kincset talált, - míg mások úgy vélik, valami sokkal döbbenetesebb leltre bukkant, pl.: a frigyládára, a jeruzsálemi templom kincsére, a Szent Grálra - vagy éppen Krisztus sírjára. (...) A Sioni Rendház szerint Saunière a Meroving-uralkodóház fennmaradását bizonyító genealógiai leírásokat tartalmazó pergamentekercseket talált.”** - írta Picknett és Prince. Két dolog bizonyos: Saunière nyilvánvalóan a

birtokába jutott valaminek, amiért valaki vagy valakik hatalmas összegeket fizettek neki; - illetve láthatólag ezt követően is kutatott még valami után, egészen haláláig. Hasonlóképpen egyértelműnek látszik, hogy egyházi feljebbvalói áldásukat adták tevékenységére, - bármi is volt az valójában. A Sioni Rendház egy tisztviselője szerint Saunière-t magasrangú egyházi személyek busásan megfizették erőfeszítése miatt és hallgatásáért. Egy másik beszámoló szerint Antoine Gelis, idős pap is közel állt Saunière-hez, és szintén jelentős pénzösszegekre tett szert. Bármit tudott is Gelis, az nem derülhetett ki, mert 1897. novemberében holtra verve találták otthonában. Megölésének körülményeiről szóló feljegyzések nyomtalanul eltűntek az egyházi nyilvántartásból, csak a rendőrségi és bírósági jelentésekből lehetett rekonstruálni az esetet. Henry Lincoln, a brit BBC társaság televíziós dokumentumfilm-producere franciaországi szabadsága alatt olvasott a rejtélyről. Összeállt Richard Leigh regényíróval s Michael Baigent fényképész-újságíróval, hogy megoldják a rejtélyt, minek eredménye: a történetről számos tévés dokumentumfilm készült, meg egy 1982-ben kiadott sikerkönyv 'Szent vér, Szent Grál' címmel. A könyv megjelenésével a Sioni Rendház története a nemzetközi közönség látóterébe került. Kutatásaik Rennes-le-Chateau városából, a Blanchefort családtól **a templomos lovagokon és a katarokon keresztül a Sioni Rendház nevű rendhez** vezettek. Egy bizonyos Bertrand de Blanchefort volt a templomos lovagok negyedik nagymestere, és egy Rennes-le-Chateau közelében lévő templomos birtokról irányította a szervezetet. Megállapították, hogy a Blanchefortok a katarok oldalán harcoltak, Bertrand pedig a templomos alapító, Andre de Montbard pártfogoltja volt. Baigent, Leigh, és Lincoln kiderítette: Blanchefort vezetése alatt sok templomos érkezett Rennes-le-Chateau környékére, és ott kiterjedt ásatásokba kezdtek. Elméletük szerint ezzel az volt a céljuk, hogy a jeruzsálemi szállásuk alatt feltárt kincset biztonságos helyen elássák. Gyanújukat megerősíteni látszott, hogy megtudták: mikor IV. Fülöp király 1307-ben megindította a rend elleni országos letartóztatásokat, csak a Rennes-le-Chateau környékén tevékenykedő templomosok kerültek el a zaklatást. (!) A II. világháború alatt hírek szerint a németek is kiterjedt ásatásokat folytattak Rennes-le-Chateau környékén, feltehetően szent relikviák után kutatva - mint ahogy az a Steven Spielberg rendezte Indiana Jones kalandfilmekben is szerepel. A három brit kutató rengeteg anyagot gyűjtött a Sioni Rendházzal, többek között a francia szerző, Gerard de Sede által írt számos könyvet, aki, mint kiderült, kapcsolatban állt egy bizonyos Pierre Plantard de Saint-Clairrel, a mai Sioni Rendház

tisztségviselőjével. A francia Nemzeti Könyvtárban kutatva tanulmányozták a 'Titkos akták' nevű dokumentumok mikrofilm-másolatait, melyek tanúsága szerint a Sioni Rendház egészen a keresztes háborúk koráig vezethető vissza, és szoros kapcsolatban állt a templomos lovagok rendjével. Az akták a Rendház részletes történetét és nagymestereinek nevét tartalmazták, és arról is beszámoltak, hogy Saunière a Rend szolgálatában állt (!) Rennes-le-Chateau-ban töltött évei alatt. (A dokumentumokat 1950-es évekre keltezték, de csak az 1960-as évek közepén kerültek be az állományba, ezért a hitelességükről azóta is heves vita folyik.) (...) A Rendház-sztori bírálói úgy vélik: a társaság nem is létezett azelőtt, s az egész dolog 'végtelen nagyzási hóbortban szenvedő királypártiak' mesterkedése. Baigent, Leigh és Lincoln szerint a VII. Lajos által az 'Ordre de Sion'-nak adományozott alapítólevél Orléans-ban még mindig fellelhető, valamint egy 1178-ból való, a Rendet vagyonában megerősítő pápai bulla bizonyíthatóan létezik. Magyarozatuk szerint a Rendet érintő dokumentumok jó része megsemmisült az 1940-es orléans-i német bombázások idején. **Kutatásaik során a templomos lovagrenddel és a szabadkőművesekkel kapcsolatban álló számos híres név került elő: Marie de Saint-Clair, a Rosslyn-kápolnához kötődő Henry Saint-Clair leszármazottja, aki állítólag házasságot kötött Jean de Gisors-ral, a Rendház első független nagymesterével; aztán Rene d'Anjou, aki másokkal együtt a 'Jeruzsálem királya' címet viselte (mely a templomos Anjou gróftól származást jelölte), és 1418 és 1480 között a Sion nagymestere volt, a nagy Leonardo da Vinci (a Rendház nagymestere 1510 és 1519 között); Robert Fludd, Sir Francis Bacon és több angol király barátja (nagymester 1595-től 1637-ig); Johann Valentin Andrea, a hesseni szabadkőművességgel kapcsolatban álló lelkész, akit a 'Rózsakeresztes kiáltvány' szerzőjeként tartanak számon, és 1637-1654 között sioni nagymesterként szerepel a listán; Robert Boyle, Bacon 'Láthatatlan Kollégiumának' tagja, aki állítólag Sir Isaac Newtonnak tanított alkímiát, 1654-1691 között töltötte be e tisztséget; míg a köztudottan szabadkőműves Isaac Newton a beszámolók szerint őt követve, 1691 és 1727 között volt a Sion nagymestere. A 'Titkos akták'-ban szereplő további nagymesterek jól mutatják a Rendház befolyásának a súlyát. Köztük van Charles Radclyffe, Károly Eduárd trónkövetelő herceg unokatestvére; Károly Sándor lotharingiai herceg, aki a templomos lovagrend ihlette német lovagrend nagymestereként is szolgált; sőt, Lotharingiai Miksa József bajor választófejedelem, Károly herceg unokafivére, Haydn, Mozart és Beethoven mentora; Victor Hugo, a**

lotharingiai arisztokrata (A párizsi Notre-Dame és a Nyomorultak szerzője); Claude Debussy, aki olyan írókkal s költőkkel barátkozott, mint Oscar Wilde, W.B. Yeats és Marcel Proust; Emma Calve, az ünnepeelt operaénekes; és Bérenger Saunière, a Rennes-le-Chateau-i pap. Kutatásaira alapozva Baigent, Leigh és Lincoln úgy véli, 'megcáfolhatatlan történelmi ténynek' tekinthető, hogy a Sioni Rendház az idők folyamán más-más néven ugyan, de a templomos lovagok 'háttér titkos társaságaként' működött, és túlélte a templomosok XIV. századi megsemmisítését. Legalábbis a 'Titkos akták' szerint egyes rendházi tagok - a Gisors, Anjou és Saint-Clair dinasztiák tagjai, például Hugh de Payens és Gottfried Bouillon - a templomos lovagrend alapítói közt voltak. A három szerző azt is feltételezi, hogy a Rendház ma is létezik, és 'a színpalak mögül, az árnyékból működve szervezte meg a nyugati történelem bizonyos meghatározó eseményeit'. Azt azonban csak sejtetik, hogy **a Rendház tagjai a szabadkőművesek, a Kerekasztalok és az Illuminátusok szűkebb vezetésében is szerepet kaptak.** 'A Sioni Rendház nyílt és elismert célkitűzése a Meroving uralkodóház és vérvonal visszahelyezése nemcsak Franciaország, de még más európai államok trónjára is' - írja a szerzőhármas. Úgy tudják, hogy a Rendház tagjai a XIX. Században a szabadkőművesség berkein belül tevékenykedve próbálták életre kelteni a Német-Római Birodalmat, amelyet **a Habsburg-család és a megreformált Római Katolikus Egyház közösen** irányított volna. A tervet, úgy tűnik, csak az I. világháború kitörése és az európai uralkodóházak bukása hiúsította meg. Évek során a Rendházat - mely gyaníthatóan örökölte a jeruzsálemi felfedezések eredményeit, ha ugyan nem épp maga kezdeményezte az ásatásokat (!) - nemcsak a királyi vérvonalak foglalkoztatták, hanem a katarok és korábbi szekták eretnek tudása is. 'Európa vargabetűs történetében hirtelen drámai és összefüggő cselekményt fedezünk fel - írta Vankin s Whalen. - **A katarok egyházi üldöztetése, Róma közrejátszása a Meroving-dinasztiabeli Dagobert király meggyilkolásában, V. Kelemen pápa és a francia IV. Fülöp sikeres cselszövése a befolyásos templomosok elnyomására** (megsemmisítésére!) - mindez Jézus vérvonalának az eltörlésére tett kísérlet volt. Mégpedig azért, mert az nem volt más, mint egy rivális egyház, amely a Vatikánnál összehasonlíthatatlanul szorosabban kötődött Jézus örökségéhez.' A korábbi munkájában Vankin amellet érvelt, hogy az egyház eltitkolta a Jézus életével kapcsolatos dokumentumokat, mint ahogyan erre a templomosok és a Rendház beszámolóí is utalnak. 'Két magyarázat lehetséges, hogy nem léteznek máig fennmaradt szent feljegyzések Jézus

korából - írta. - Az első szerint Jézus egyáltalán nem is létezett, hanem csak egy kitalált személy. A második, valószínűbb változat szerint **a Jézusról szóló korabeli írásokat az egyház cenzúrázta azért, hogy az ismert feljegyzések közül egy se állhasson ellentmondásban Jézus 'hivatalos' életrajzával, amely az egyház hatalmának alapot adott. Bármelyik változat igaz, Jézus élete veszélyes titkokat rejt.'**

Baigent, Leigh és Lincoln idővel arra a meggyőződésre jutott, hogy a hírhedt Cion Bölcsseinek jegyzőkönyve valóban a Sioni Rendhához tartozik. Hosszas kutatásukból azt a következtetést vonták le, hogy a jegyzőkönyv egy létező dokumentumon alapszik, amelyet nem egy nemzetközi zsidó összeesküvés részeként alkottak meg, hanem 'egy szabadkőműves szervezet, vagy a szabadkőművességhez közel álló titkos társaság' adta ki, 'amelynek a nevében benne volt a Sion szó, és könnyen elképzelhető, hogy olyan célokat fogalmazott meg, mint a hatalom átvétele, a szabadkőműves szervezetekbe való beszivárgás és a társadalmi, politikai, illetve gazdasági intézmények irányítása. Akár 1090-ben, akár 1099-ben alapították a Rendházat, - Jeruzsálem bevétele után követően a lovagok egy részét egy apátságban szállásolták el, melyet Bouillon egy bizánci templom romjai fölé emelt a várostól délre fekvő **Sion hegyén.** Ez lett később 'Notre Dame du Mont Sion' apátság, mely után a Rend felvette '**Sioni Miasszonyunk Rendjének Lovagjai**' nevet. A 'Sion' szót a 'Zion' átírásának tartják, mely maga is Jeruzsálem héber nevének átírata. (...) Picknett és Prince szerint a Rendház és a templomosok rendje 'gyakorlatilag egy és ugyanaz a szervezet volt, ugyanazzal a nagymesterrel az élén, amíg 1188-ban bekövetkezett szakadásukat követően útjuk szét nem vált'. (...) A Sion Rendjét 1188-ban - vagyis egy évvel azután, hogy a muzulmánok újra visszafoglalták Jeruzsálemet, s a tagok visszatértek Franciaországba - átszervezték. Ekkor valamifajta szakadás következett be a Rend és a templomosok között egy Gisors nevű városban. **Ettől kezdve a Rend inkább a francia Merovingok vérvonalával foglalkozott, - míg a templomosok visszaszorultak Ciprus és Rodosz szigetére, és inkább Angliával, Skóciával meg az ottani királyi vérvonallal törődtek.** (Ha mindez igaz, akkor történelmileg ebből a szakadásból származtatható akár a francia Grand Orient és az Angol Nagypáholy máig is fennálló történelmi rivalizálása és harca is - a világ 'újrafelosztásáért'. Ennek a szembenállásnak a nyilvánvaló következménye nagyrészt az 1990. évi magyarországi rendszerváltás 'kisiklása', sőt, az ország bekövetkezett politikai kettészakadása is. Talán tényleg meg kellene

vizsgálni a Máltai Lovagrend – és/vagy a Templomos Lovagrend! - mindezekben játszott baljós szerepét, miként ezt már idéztem, Zelnik Józseftől. - Cz. L.) *A rendházi dokumentumok tanúsága szerint Jean de Gisors volt a Rend első nagymestere a templomosoktól való különválásuk után, amit 'a szilfa kivágásának' neveztek. A Sioni Rendház Johann Andrea révén ekkor már kapcsolatban állt a Rózsakeresztesekkel. Egy pap 1629-es feljegyzései szerint a 'Rose-Croix Rendet' maga Gisors alapította 1188-ban. Baigent, Leigh és Lincoln utal rá, hogy ez a kapcsolat fellelhető a 'Titkos akták'-ban is. (...) Egyértelműnek tűnik, hogy röviddel az első keresztes hadjárat után az eszmék, a teológiai elvek és az ősi titkok olyan keveredése zajlott le, amelyből **a Rózsakeresztesek, a Templomosok és a Sioni Rendház** születtek. A templomosokkal történt szakítás után, a XII. század közepén a Sion Rendje számára nagy rendházat alapítottak Orléans-ban, VII. Lajos alapítólevelével. A Rendház történetének eltelt időszakát titokzatos homály fedi. Újkori létének első nyilvános bizonyítéka 1956. júliusában látott napvilágot, amikor egy bizonyos 'Prieuré de Sion' nevű szervezetet jegyezték be a francia hatóságok, amely úgymond 'a tanulás és a tagoknak történő kölcsönös segítségnyújtás' szándékával jött létre. A bejegyzett cím azonban már ekkor is lenyomozhatatlan volt, s a csoportról keveset lehetett megtudni. Nagyjából ebben az időben a Rendház közel tízezres tagsággal bírt, különböző 'fokozatokra' osztva, a nagymesterrel az élén. (...) Újabb rendházi dokumentumok kerültek nyilvánosságra, de csak kisebb példányszámú magánkiadványokban. 'Bármilyen céllal adták is ki őket, biztosan nem a pénzügyi nyereség reményében' - írta Baigent, Leigh és Lincoln, akik egyre inkább meg voltak győződve arról, hogy **a Rendházzal kapcsolatos információk tudatosan adagolt kiszivárogtatása 'egy kiszámított taktika része, valamiféle döbbenetes, meghökkentő leleplezés előfutára'**. (Megjegyzésem: A 'Testamen' című könyv - melyről jelen kritikai esszém szól - egyetlen példányát sem az anyagi haszon, illetve a bármilyen mértékű vagy futamidejű megtérülés reményével adták ki. Becslésem szerint *egyetlen példány* előállítási költsége 25-30 ezer forint lehet, mely tény önmagában is elgondolkodtató. Ugyanez a megállapítás áll még Kiszely Gábornak 'A szabadkőművesség', illetve 'A leleplezett szabadkőművesség' című, a Korona Kiadónál 1999-ben és 2000-ben megjelent könyveire, de némileg 'csökkent mértékben' és összecszerúságban. Ezek a könyvek *nem leleplezések*, - ezek a címek csak azt az igyekezetet szolgálják, hogy lehetőség szerint mégis vegyék, 'mint a cukrot'. Igazi apológiák; mellesleg - államköltségen. Drábik János írásai a Leleplezőben, illetve az*

‘Uzsoracivilizáció I.-II.’ című kötetei - valóban leleplező célzatúak; más kérdés, hogy ‘a kiszivárogtatás tényálladéka’ a szponzorok céljai szerint itt is megvalósul. - Cz. L.) *A három szerző ezt írta: egy 1981-es, francia lapokbeli közlemény szerint nem mást választottak meg a Rendház nagymesterének, mint Pierre Plantard-t, s ‘ez döntő lépés a Rend felfogásának és a világhoz való viszonyának fejlődésében - hisz’ a Prieuré de Sion 121 tisztviselője pénzügyi körök vagy nemzetközi politikai, filozófiai társaságok szürke eminenciása; **Pierre Plantard II. Dagobert révén közvetlen leszármazottja a Meroving-háznak.*** A néhai Plantard egész élete során közeli kapcsolatban állt a Rendházzal. Nemcsak, hogy egyes kiválasztott kutatók számára ő volt a Rendházat érintő információk legfőbb forrása, hanem ráadásul Rennes-le-Chateau környékén volt egy birtoka, apja pedig állítólag jól ismerte Saunière-t. Úgy tudják, a II. világháború idején részt vett a francia ellenállásban, és a háború vége felé a Gestapo több mint egy évig fogva tartotta. Érdekes módon a háború vége körül Hitler ellen szőtt összeesküvés egyik tagjának fedőneve ‘**Szürke eminenciás**’ volt. Már 1958-ban André Malraux francia miniszterrel együtt segítette megszervezni a mozgalmat, amely visszahelyezte **Charles de Gaulle-t** a hatalomba. Plantard tehát nyilvánvalóan nem holmi átlagember volt. (...) Állította, hogy a Rendház valóban birtokában van a Salamon-templom elveszett ‘kincsének’, és azt tervezi, hogy visszajuttatja ‘a megfelelő időben’ Izraelbe. Azt is kijelentette, hogy a közeljövőben visszaállítják a királyságot Franciaországban és más országokban is. (...) Robert Richardson a Gnosis Magazin 1999-es tavaszi számában egyértelműen azt állította, hogy az egész Rendház-történet egy ‘szélhámosság’. Plantard-t szegről-végről kapcsolatba hozta a háború előtti ezoterikus szervezetekkel és arra következtetett, hogy ‘a Sioni Rendház csalárd történetét, hamis vérvonalát a könyvtárakban bárki által hozzáférhető temérdek ezoterikus írás felhasználásával alkották, saját irataikat ezek közé csempészve’. Bár Richardson is megerősíti, hogy egy ‘Sioni Rendház’ nevet viselő katolikus monostori rend (!!!) valóban működött a keresztes hadjáratok korában Jeruzsálemben, - ez szerinte beleolvadt a jezsuitákba (!), és 1617-re teljesen eltűnt. A véleménye szerint Plantard és az ‘Alfa Galatáknak’ nevezett csoport más jobboldali (!) tagjai ötlötték ki a Rendház történetét ‘azáltal, hogy hamisított történelmi beszámolókat helyeztek el könyvtárakban, hazugul kapcsolatba hozták magukat ősi ezoterikus csoportokkal, és elbitorolták a háború előtt működő ezoterikus körök örökségét’. ‘A Rendház legtöbbet **a Templom és a Grál Rózsakeresztjének Rendjétől** lopott, amelyet Josephin Peladan

alapított 1891-ben. Ez a csoport bensőséges kapcsolatban állt Rennes-le-Chateau igaz történetével.’ - így Richardson. Peladan titkárát, a skótrítusú szabadműves Montit (Izrael grófját) elítélte a francia Szabadműves Nagypáholy, mert jogtalanul viselte a nemesi rangot. Plantard-t ugyanezzel a kegyetlen váddal illette: ‘nagyon is elképzelhető, hogy az Alfa Galaták (és így Plantard is) Monti csoportjának fedőszerve volt, s a csoport fennmaradt, végeredményben egy olyan tervet léptetve életbe, amelyet aztán majd a Sioni Rendház álcája alatt valósítottak meg’. (...)

*Picknett és Prince, bár szintén nem adtak hitelt a Meroving-vérvonal fenntartásáról szóló történetnek, arra a következtetésre jutottak, hogy ‘**az egyértelmű hazugságok, a köntörfalazás és a ködösítés füst-függönye mögött végig ott húzódik egy nagyon komoly, határozott szándék.**’”*

6. Hajsza Jézus vérvonaláért és ellene

6.1. A kitalált háromszáz év

E szándék megértéséhez azonban ismét csak vissza kell térnünk a Meroving-uralkodóház történetéhez. Azokhoz a Merovingokhoz, akiket *az uralkodásban őket 'követő' Karolingok* űztek el a középkori Franciaország trónjáról, meglehetősen homályos körülmények között. A szabadkőműves legenda szerint a pápaság, *a szándékos történelemhamisító katolikus egyház 'találta ki' a Karolingok korát*; úgy, hogy **300 évet betoldottak a naptárba, amelyhez 'külön kis történelmet' is alkottak**, azzal a céllal, hogy megszakítsák a konkurens Meroving-vérvonalat, amely így elmerült a középkor és a kitalált Karoling-kor mesterséges homályában. A legenda szerint így ma még csak 1703-at írunk... Erről szól a német Heribert Illig *Kitalált középkor* című műve. Eddig ugye ott tartottunk a kacskaringós templomos-szabadkőműves historiában, hogy a szentföldi keresztes hadjáratok időszakában *aki él és mozog, 'mindenki' a Szent Grált kereste a Salamon templom ősi romjai alatt* (vö.: Zelnik szerint *'a Pokol Jeruzsálem alatt van'!*), - és ha 'azt' nem is találták feltétlenül meg; viszont találtak számolatlanul kincseket, vagy **kincset érő ősi, eredeti iratokat Krisztus életútjáról és származásáról**, amelyeket - alkalmasint kincsekre átváltva! - fel is használhattak zsarolásra a katolikus egyház ellen, vagy vele szemben.

6.2. Rennes-le-Chateau és Rosslyn kápolnája

A templomosok (illetve Jacques de Molay örököseinek) 'francia ága' - erről szólt az előző történet - *Rennes-le-Chateau* kisvároskában vélte megtalálni 'a szent helyet', ahol *a Szent Grál 'vagy valami más'* volt elásva, illetve jutott a Prieuré de Sion ősi-modern, világuralomra törő titkos társaság birtokába és tulajdonába. Valami, amitől függ a jövő...

Ám a rend pápai feloszlatása, lefejezése és szétverése után a menekülő templomos lovagok egy része brit földre jutott és *Skóciában* kötött ki. Ez a templomos lovagrend, és a Szent Grál legendájának 'angol ága'; s ha a történetük 'hitelesebb', mint a francia ágé, úgy ***a Szent Grált, ha megtalálták, nem a délfraanciaországi Rennes-le-Chateau-ban találták meg, hanem a skóciai Rosslyn kápolnájában.*** Egyrészt Tim Wallace-Murphy, Marilyn Hopkins: *'Rosslyn, a Szent Grál titkainak őrzője'* könyve szól erről, másrészt a már többször idézett Christopher Knight és Robert

Lomas, angol szabadkőműves szerzőpár 'A második Messiás' című műve, melyben más titkoknak is nyomára bukkanunk. - -

6.3. A misztikus Rex Deus családok

„Az egyik részletadat időbeli elhelyezése végett szerzőtársam, Robert felhívta dr. Tim Wallace-Murphy-t, aki történész és író egyszemélyben. Tim azt mondta: 'Azt hiszem, jó nyomon járnak, mert amit elmondtak, egybevág egy információval, melynek pár éve a birtokába jutottam.' Tim elmesélte, hogy pár éve előadást tartott Londonban. Amikor be-fejezte, egy idősebb úriember lépett oda hozzá, és bemutatkozott neki franciául. Ezt a nyelvet Tim folyékonyan beszéli. Azt mondta, hogy **ő Hugues de Payen templomos vezető egyenes ági leszármazottja**, és úgy tartja helyesnek, ha átad néhány információt Timnek, ami később talán hasznos lehet számára. Íme, a különös történet: 'Mikor a férfi elérte a huszonegyéves kort, az apja magához hívatta, és elmondta neki, hogy most megosztja vele a titkos tudást, melyet neki is át kell majd adnia a fiának, ha ő is eléri majd a férfikort. Apja elmondta, hogy létezik egy ősi szájhagyomány útján öröklődő igaz legenda, amely apáról kiválasztott fiúra száll, és így van ez még néhány más családban is. Ez évezredes hagyomány. A férfi visszaemlékezett rá, hogy a történetet hallva nem igazán csodálkozott azon, hogy ilyen ősi a családjuk. (...) A történet második fele viszont meglepte, meg is rázta őt. A Jézus előtti időkben Jeruzsálem temploma két iskolát működtetett. Egyet a fiúk, s egyet a lányok számára. A papi címeiket angyalok nevével jelezték: Mihály, Mazaldek és Gábrriel. Az iskolák tanulói Lévi és Dávid tiszta vérvonalából származtak. Amikor a kiválasztott lányok egyike elérte a pubertás kort, az egyik pap megtermékenyítette őt a szent vérvonal magjával, s ha teherbe esett, hát férjhez adták egy tisztességes emberhez, hogy neveljék fel a leendő gyermeket. Az volt a szokás, ha az apróságok elérték a 7 éves kort, elvitték őket a templomi iskolába, ahol elkezdték tanulmányaikat. Volt egy szűz, akit Máriának hívtak, s akit a Gábrriel (ark)angyalról elnevezett pap ejtett teherbe. A lányt férjhez adták egy jóval idősebb férfihoz, Józsefhez. Mária eleinte nehezen tudta élvezni az életet a korosodó József mellett, ám lassan beleszeretett, és megajándékozta még 4 fiúval és 3 lánnyal. Miután Jézust keresztre feszítették, a jeruzsálemi egyház főoszlopai Jakab, Péter és János lettek. Hárman alkották a mozgalom (a nazarénusok?) triumvirátusát. A triász egy tradicionális esszénus vezetési forma volt. Jézus erőszakos halála nem okozott tömegfelzúdulást, mivel nem volt nagyszámú követője (!), ám amikor Jakabot megölték, az egész

város fellázadt, és kitört a zsidó háború a rómaiak ellen. A férfi elmesélte Timnek, hogy Jakab hogyan vált Jézusnál is meghatározóbb személyiséggé Jeruzsálem egyházában. Jakab halála után és a templom megsemmisítése előtt, néhány nazarénus pap Görögországba menekült, ahonnan szétszóródtak Európában. Később visszatértek a lerombolt Jeruzsálembe, hogy kiássák egy férfi maradványait a romok alól, egy férfit, akit 'megváltóként' emlegettek. Elvitték a csontokat Görögországba; - ahonnan 600-ban szállították vissza őket eredeti helyükre, majd el-rejtették a templom alá, mert ezt ítélték legbiztonságosabb helynek. Azt állították, hogy a templom romjai alatt rengeteg kamra van, amelynek a falaira felfestették az említett iskolák gyermekeinek a családfáját, egészen Dávidig és Áronig visszamenőleg. (Mint tudjuk: Dávid a királyi vérvonal, Áron pedig a főpapi méltóság vérvonalának letéteményese. A két párhuzamos oszlop - Jákin és Boáz - 'élő' meg-testesítői, amelyekre/akikre, mint 'megfellebbezhetetlen támpontokra' a szabadkőműves (háttér)világhatalom támaszkodik. - Cz. L.) A túl-élők csoportja magát Rex Deusnak, Isten királyainak nevezte. Túl-élték a zsidóüldözéseket is, mert látszólag felvették azon ország(ok) szokásait, melyben éltek, ám hitüket csak az egyetlen igaz Isten felé fejezték ki. Hitték, hogy bennük öröklődik a két Messiás, Dávid és Áron vérvonala, s ebből a vérből kerül majd ki az a megváltó is (!), aki létrehozza Isten királyságát a Földön. (Az ortodox zsidó vallás képviselői hitük szerint nem fogadják el Jézus megváltói mivoltát, - sem azt, hogy Isten Fia lett volna, sem azt, hogy a zsidók királya volt. Mivel nem fogadják el Jézus személyét Messiásként; - ma is szilárdan hisznek az Ószövetség prófétái által megjövendölt Messiás valamikori eljövételében, aki nem azonos Jézussal, és/de Dávid vérből való. Vö. ezzel, hogy Zelnik József könyve főszereplői szájába adva a *Prieuré de Sion-t* azonosítja a *Cion Bölcsseivel*. Drábik János ugyanakkor az 'Uzsoracivilizáció'-ban, és a *Leleplező* 2003. szeptemberi számában állítja: 'a sionizmus nem egyenlő a cionizmussal'. Vélelmezi, hogy a 'Cion Bölcsseinek jegyzőkönyvét' - amely egy megvalósuló világállam víziója, forgatókönyve, sőt: 'építési tervrajza'! - egy olyan, nemzsidó titkos szervezet ravasz képviselői írták, akik 'a viláгурalmi törekvések látszatát rá akarták kenni a világ zsidóságára'. Amennyiben e titkos társaság a *Prieuré de Sion*, úgy Zelnik és Drábik teóriája egybevág. A titkos koncepcióban tehát az a legveszélyesebb, hogy céljai látszólag 'azonosak' az ortodox zsidó vallás Messiás-várákozásaival. - Cz. L.)

*Ez tehát a francia férfi története, aki magát a Rex Deus családból származónak tartotta. Azt parancsolták neki, hogy ezt a tudást majd választott fiára örökítse át, ha az eléri a huszonegyedik évét; - ámde magtalan, így nem teheti azt, amire az apja kérte. Azt is elmondta, hogy felvehette volna a kapcsolatot a Rex Deus más tagjaival is, mivel megtanulta a családfát, s így névről ismeri őket, de nem tette. (...) Kirajzolódott előttünk, hogy egy pár európai nemesi család Dávid és Áron véreből való. (...) E családok közé tartoznak: Champagne grófjai, Gisor és Payen urai, Fontaine és Anjou grófjai, a Bouillonok s a rosslyni St. Clairek, a Giori St. Clairek, a Brienne-ek, Joinville-ek, a Chaumont-ok, a negi St. Clairek és a Hapsburgok. Ez az ötlet hasonlónak tűnik ahhoz, melyet Baigent, Leigh és Lincoln vetettek papírra a 'Szent vér és Szent Grál' című könyvükben, melynek lapjain egy Prieuré de Sion nevű szervezetről mesélnek (sic!). Baigent és kollégái azt állítják, hogy **Jézus túlélte a keresztre feszítést; Franciaországba szökött, ahol családot alapított, és vérvonala tovább élt a Meroving uralkodókban, illetve Lorraine hercegeiben.** A vérvonalat pedig ez a titkos, Prieuré de Sion elnevezésű társaság óvta meg az idők során. Azt írják, hogy e szervezetet Bouillon Gottfried hozta létre, aki egyenes ági leszármazottja volt magának Jézus Krisztusnak. Állítják, hogy a vérvonal a mai napig sértetlen. A Rex Deus hipotézis kevésbé elegáns, mint az előbbi. Igaz, hogy kapcsolódik Jézushoz, de nem ringatja magát teljesen a tiszta és töretlen vérvonal illúziójában. Bouillon Gottfriedről csak azt tudjuk biztosan, hogy meghalt még a templomos rend megalapítása előtt. Talán megölték...*

Mi meg vagyunk győződve arról, hogy Krisztus meghalt a kereszten; legalábbis Jakab beszéde, amit a megfeszítés után tartott, ezt igazolja. Ha a Rex Deus csoport valóban létezett, akkor nem nehéz belátnunk, hogy ezek az emberek istenadta lehetőséget láttak a keresztes had-járatban, lehetőséget arra, hogy visszatérjenek a templomhoz, és ki-ássák alóla azt, ami származásuknál fogva őket illeti; és tehetik ezt abban az időpontban, ami János 'Jelenések Könyvé'-ben szerepel jóslatként. (Megjegyzésem: nem világos, hogy mit is ástak ki a híres jeruzsálemi templom alól, de az sem, hogy kik. Végképpen homályos, hogy amiről máig nem tudjuk, hogy mi 'volt', az miért illeti meg származásuknál fogva a Rex Deus csoport vérszerinti utódait? Az új-szövetségi 'Jelenések' jövendöléseit János csak lejegyezte. - Cz. L.) A Rex Deus családok álltak a keresztes háborúk előterében. A középkort kutató tudósok csodálkoztak azon, hogy miért mindig ugyanazok a családok vezetik a hadjáratokat. Hát itt egy

válaszlehetőség. Amint a keresztések elfoglalták Jeruzsálemet; - a Rex Deus családok előbb eltávolították a nem közülük való vezetőket, aztán beszivárogtak az állami és egyházi szervezetekbe. Így próbálták biztosítani, hogy senki se akadályozza őket szent erőfeszítésükben, melyet atyáiktól kaptak feladatul. A Rex Deus családok története (!) megmagyarázza, hogy honnan tudhatták a templomosok, mit is keresnek. ('Jó nekik' - mert mi mindmáig nem tudjuk. - Cz. L.) És ennek fényében értelmet nyer a 'Rosslyn' elnevezés is. Henry St. Clair azért vehette fel ezt a címet, hogy kifejezze elragadtatását a 'generációkra átöröklődött ősi tudás' visszaszerzése iránt. Jeruzsálem Kr. u. 70-i bukását követően a Jeruzsálemi Egyház tagjainak egy csoportja megszökött a mészárlás elől, és Alexandriába menekült. Ez lett sok szempontból a zsidóság második központja. Itt a kis csoport tagjai felmérték helyzetüket, és úgy ítélték meg, jobban teszik, ha Görögországba költöznek. Innen aztán szétszéledtek Európa városaiba. Felvették új otthonuk hitét, beolvadtak a közösségbe is. Olyan neveket vettek fel, mely nem cseng idegenül e tájakon. Nagyon intelligens emberek voltak; korábban ők alkották a zsidóság elitjét, arisztokráciáját (?). Ahogy telt az idő és generációk váltották egymást; - az emberek lassan elfeledték, honnan is származnak ezek a családok, de ők apáról a választott nagykorú fiúra öröközték a tudást, mely magában foglalta a Rex Deus eredetét és a templom titkát. Az idők folyamán az egyes családok elvesztették a kapcsolataikat egymással, ám a kiválasztott fiúk tudták, hogy más Rex Deus famíliák is léteznek, és azt is tudták, melyek azok és hol találhatók. 1095-ben ezen családok nagy része már szinte teljesen kereszténynek vallotta magát, ám volt legalább egy férfiú mindenütt, aki ismerte mélyre nyúló zsidó gyökereit. Vitan felül áll: szuper-keresztényeknek hitték magukat; kiválasztottnak, akik őrzik a legnagyobb titkot a Nap alatt. **Egy titkos elit voltak ők: 'Isten királyai'** (vagy a Prieuré de Sion tagjai - ahogy tetszik! - Cz. L.). Rájöttek, hogy a szeldzsuk támadás Jeruzsálem ellen nem más, mint a Góg és Magógról szóló jóslat ('Góg és Magóg fia vagyok én' - írta a szintén szabadkőműves Ady Endre! - Cz. L.) beteljesedése, így felhasználták minden befolyásukat annak érdekében, hogy elültessék a kereszties hadjárat gondolatát II. Orbán fejében. Elmondták neki, beteljesedett János próféciaja, és a pápa szerepe az, hogy a keresztény világot a hitetlen hódítók ellen hadba vezesse és megmentse a szent várost. (...) 1113-ban történt valami, ami új helyzetet, új lehetőséget teremtett. Kereszties lovagok egy csoportja renddé formálódott, és a **Jeruzsálemi Szent János Kórház önálló hatalmi rendje** nevet vette fel (később rodoszi, illetve máltai rend, vagy ahogyan a

legtöbben ismerik őket: az ispotályos rend). (...) Ez az esemény új gondolatokra serkentette a Rex Deus tagjait. (...) Azt fundálták ki, hogy egy kis, lovagokból álló csoportot küldenek el a Szentföldre ásatási feladatokkal. (...) 1118-ban - feltehetőleg természetes halállal (!?) - meghalt I. Baldwin, és unokatestvérét, II. Baldwint koronázták királlyá Jeruzsálemben. Pár hét múlva már **kilenc francia lovag** táborozott Heródes istállóinak és kocsiszíneinek területén. Igazi feladatuk az volt, hogy megtalálják és felszínre hozzák Jeruzsálem egyházának tekercseit és kincseit. (...) Egy zárt fadobozban aztán zárt tekercsre bukkantak. (...) A kis csoport egészen 1127 karácsonyáig kutatott. Biztosra vették, hogy minden zugot átvizsgáltak, s az összes kincs és tekercs a birtokukba került. Egy héttel később Hugues de Payen elutazott Troyes városába, ahol megkapta a Templomos Lovagrendbe való tagtoborzás jogát biztosító rendeletet, melyet **Clairvaux-i Bernát** írt alá, ám Albano bíborosa adott át neki. Ezután toborzókörútra indult Európában, mely során meglátogatta a Rex Deus családokat is. Ezen az útján tért be felesége familiájának otthonába Skóciában, ahol valószínűleg azért járt, hogy átadja megőrzésre a tekercseket. Miért itt rejtette el az iratokat? Mert ez volt a legtávolabbi pont Rómától, amit a Rex Deus családok még fennhatóságuk alatt tartottak. És hogy miért kellett ily gondosan elrejtetni a tekercseket? Mert olyan eretnek utalásokat tartalmaztak, mely szerint **Jézus (és Jakab) sokkal inkább szabadságharcos volt, semmint Isten Fia, aki eljött a Földre. Megtalálták benne az Új-Jeruzsálem leírását, a városét, mely Isten uralmának előhírnöke lesz. Elbűvölték őket a papok beavatásánál alkalmazott szertartások, melyek tartalmazták az élve kihantolás rituáléját is.** (Megjegyzéseim: (1) A Rex Deus családok 'szívesen' tagadják Jézus 'Isten Fia' voltát, szeplőtelen isteni fogantatását, illetve 'tudják' a titkos tekercsekből, hogy Jézus és Jakab 'csak forradalmárok' voltak. Ha nincs semmiféle 'istenti vérvonal', úgy mitől 'isteniek' a Rex Deus családok? (2) Az Új Jeruzsálem leírása a világvége, az utolsó ítélet megjövedülésére utal. Ha Jézussal kapcsolatban 'semmilyen isteni titok nincs', akkor miért és mennyiben függ össze az Új-Jeruzsálem próféciája Jézus életével? (3) Az élve kihantolás rituáléját azért csempézik bele a leírásba, mert el akarják hitetni az olvasóval, hogy a Jeruzsálemi Egyház első tagjai igazából *a szabadkőművesség előhírnökei* voltak, amely véleményük szerint 'sokkal autentikusabb' vallás, mint a kereszténység. Tekintve, hogy e könyv angol szerzői is gyakorló szabadkőművesek, egyáltalán nem csodálkozhatunk el azon, ha 'elbűvölte őket' az élve kihantolás főpap-beavatási szertartása, ami - mint ősi szabadkőműves rítus - *Jézus valódi*

*feltámadásának ostoba-gúnyos paródiája csak. - Cz. L.) A bizonyítékok (?) azt sugallják, hogy a dokumentumok létezéséről csak az alapító templomosok és a St. Clair klán tagjai tudtak. S ez volt az a család, mely ezután az ősi tudás védelmezőjének szerepkörét látta el. Hugues de Payen úttjáról háromszáz lovag kíséretében tért vissza Jeruzsálembe, betöltendő nagymesteri posztját a templomos rend élén. Európában a nemes családoktól ígéreteket kapott birtokadományozásra és anyagi támogatásra is, melyekkel jól palástolhatta a rend hirtelen meggazdagodását. A Rex Deus családok végre ismét a birtokukba vehették a kincseiket és szent templomukat - egy évezred után. (...) Amint beteljesítette eredeti célját, a templomos rend önálló életet kezdett élni. A szokásaikat nagymértékben meghatározták a templom alatt talált dokumentumok. (...) A nazarénus tekercsek egy teljesen új Krisztus-és egyházképet festettek a lovagok elé. Olvasták, hogy Jézus nem Isten volt, hanem egy harcos vezéregyéniség; - hogy a holt feltámasztásának története nem egyéb, mint félreértés. A Jézust követők szertartásai ősinek tűntek a szemükben. **Ők is alkalmazni kezdték az új tagok bevezetési rituáléját, az élve kihantolást, amikor a jelölt alászáll jelképesen a halálba és eközben fehér halotti lepelbe tekerik a testét. Aztán a jelöltek felemelkedtek szimbolikus sírjukból és az így megtisztult egyént testvérvé fogadta a közösség. (...) Mint szabadkőművesek, nem csodálkozhatunk, hogy a templomosoknál volt egy-két emberfej, mivel a szabadkőműves élve kihantolási szertartáson használunk koponyát és keresztbe tett combcsontot is jelképként, s mint tudjuk, ez a rituálé templomos eredetű. (A szabadkőműves páholyok nagyjából 50 ezer emberi koponyát birtokolnak az egész világon.) (...) A következő tizenhét évben kizárólag Clairvaux-i Bernát tizenkilenc monostort építtetett. A templomosok is bőven kivették részüket a templomok és rendházak tervezéséből, építéséből. Nyolcvan katedrális épült fel Európában, melyek közül a leghíresebb talán a chartres-i Notre Dame. (...) Épp különböző vaskos köteteken rágtuk át magunkat, és megcsörrent a telefon. Tim Wallace-Murphy hívott fel minket, és elmondta, hogy a férfi, aki a Rex Deusról mesélt neki ismét jelentkezett. (...) Tim megkérdezte, hallott-e már a Rosslyn kápolnáról. Azt felelte, hogy nem. Azután: elképzelhetőnek tartja-e, hogy felépítették Heródes temploma másolatát Európában a középkorban. Azt mondta, hogy ezt nagyon valószínűnek tartja. (...) Tim afelől is érdeklődött, hallott-e valamikor Rex Deus gyűrűkről. Azt felelte, hogy kétféle gyűrűről tud. Az egyikén két oszlop látható, a másikon csak egy, de ezen egy kígyó tekeredik körbe. Az egyedüli oszlop, amelyre egy kígyó tekeredik föl, valószínűleg a Boáz***

lehet, melyre Rosslynban spirál alakban szőlőinda fut fel. (...) Arra a következtetésre jutottunk, hogy az egypilléres ékszer **Dávid házát** szimbolizálja, a kétpilléres (Jákin és Boáz) pedig **az egyesült (királyi és papi) Messiás jelképe**. (...) Az információk, melyeket Tim francia ismerősétől kaptunk, rendkívül értékesek voltak számunkra. Azért adtunk hitelt a franciának, mert a szavai tökéletesen illeszkedtek a tények hálójába, melyekről neki nem volt tudomása. Mikor különböző iratok között böngészünk, ráakadtunk egy 1940. májusában tartott előadás szövegére, melyben egy különös, ám rendkívül érdekes állítással találkoztunk. Az előadás címe: 'A szabadkőművesség és a katolicizmus'. **„Krisztus elárulta a szabadkőművesség titkos üzenetét az embereknek. Jeruzsálemben ezt hirdette. Ám, hogy elmondják a Tanács szavait a népeknek, még nem jött el az ideje... Testvéreim, fogadjuk vissza Krisztust a rendünkbe... A szabadkőművesség volt az igaz kereszténység értékhordozója az elmúlt kétezer évben.**” Súlyosak ezek a szavak, ám úgy hisszük, igazak. Krisztus királyi Messiás volt Dávid véréből. Ismerte a szertartást, mely során a jelölt alámerül szimbolikusan a sírba, élve kihantolják, s a közösség teljes jogú tagjaként születik újjá. Jézus érkezettnek látta az időt arra, hogy beavassa tanítványait eme szertartásba, és hogy 'borrá változtassa a vizet', azaz 'jóvá a rosszat' (s a tisztátalanokat megkeresztelve igaz lelkű híveket nyert Istenének). (...) A 70-es jeruzsálemi csata 'Rex Deus' túlélőinek egy csoportja végül is Skóciába érkezett, s megalapította a kilwinningi páholyt. (A St. Clairek például csak a XI. században érkeztek skót földre.) Azért, hogy rendjük iratait a kilwinningi apátságban helyezték el, amelyet 1140-ben építettek. A szabadkőművesek történetével foglalkozó J. S. M. Ward, a könyv írója, azt állítja, hogy itt jelentős probléma merült fel: **„Az egyik csoport Skóciába érkezett, s megalapította a páholyt; elhelyezte a rend iratait egy apátságban, mely itt épült. A probléma abban áll, hogy az apátság 1140-ben épült fel, és a legenda nem tesz említést arról, hol voltak ezek az iratok 70-től 1140-ig.**” E tény zavarba hozta 1921-ben Wardot, ám a mi számunkra nem okozott fejtörést. Mi pontosan tudjuk, hogy az iratok Heródes templomának a romjai alatt voltak egészen addig, míg 1118 és 1128 között felszínre nem hozták azokat a templomosok, s **erős okunk van azt hinni, hogy Rosslynban voltak a tekercsek 1140 táján.** (...) A következő fokozat a 'Libanon hercege' nevet kapta. A szertartáson mindenki kardot viselt, s a jelöltet **a kerek asztal lovagjává** ütötték. A rítus lefolytatásához két termet ír elő a szöveg. Egy nagyobb s egy mélyebben fekvő kisebb helyiséget. **Ilyen a Rosslyn-kápolna felépítése is.** Egy másik

érdekes kapcsolat a St. Clairek (Rosslyn urai) és az Arthur mondakör között az, hogy a kerek asztal lovagjait a legenda szerint teljes vértetben temették el, hogy szükség esetén kikelve a sírjukból védelmezhesse meg (az angol) birodalmat. Állítólag a St. Claireket is páncéljukban temették el a Rosslyn kápolna alá, hogy mindig készen álljanak a visszatérésre.” Ennyit a két angol szabadkőműves író könyvéből.

Adva van hát két, nagyjából ‘ekvivalens’ telephelyünk a titkos iratok - vagy a Szent Grál? - elrejtésére. Az egyik a templomosok ‘francia ágának’ (Jacques de Molay - majd jóval később a Grand Orient?) lelő-helye: **Rennes-le-Chateau**; a másik: ‘skót ág’ (Henry St. Clair - majd jóval később Rózsakeresztesek, ispotályosok, Skót Rítus, sőt, Angol Nagypáholy?), amelynek ‘származási lelőhelye’ a **Rosslyn-kápolna...** Rosslyn, melynek kápolnáját Cromwell diktátor (ő is szabadkőműves) sem bántotta, mikor felégette a környék minden katolikus templomát. De milyen titkot rejthetnek a misztikus *francia és angol* helységek?! Megtudjuk a következőkben!

A ‘Rosslyn’-név még *modern fátumként, sőt ómenként* is előbukkan majd; - váratlan sorsfordulatként, meghökkentő összefüggésben... Ám előbb még ‘lírai betétek’ következnek a ‘Testamen’-ből.

6.4. Leonardo sátáni lírája

A 112. oldal: Leonardo ‘verse’, amit Marziónak küld, az ördög internetjén:

Címe: „A nagyétvágyú Marziónak

Azt mondja a Fáma

Vágjad a baltád lehetőleg minden fába!

Mivégre? Sőt, öko-mivégre?

Ha én szeretkezem, egy asszonyban enyém lesz minden nő

Pesten és Budán

Sőt, a mindenség mindkét oldalán.”

Válasz: „Leónak pusszantással

Itt egy hangaszál őrt áll,

Mint torkomban egy pinaszőrszál

Itt a tavasz

‘Letépem ezt a hangaszálat’

Lecsúszik a pinaszőr is

Már itt az ősz is.”

A 116. oldal: „De ki mer belenyúlni az ilyen szent szövegekbe? Az eredeti Tóra másolásánál a legkeményebb kikötés, hogy ha egy betű is rosszul van leírva, meg kell semmisíteni a szöveget, mert minden betűnek helyi értéke van. Az egész egy óriási mátrix, JEHOVA mátrixa. Beleborzadok, ha most így belegondolok, hogy akarva, akaratlanul állandóan belerontunk a világ szövegeibe, és így már régen nem tudjuk, mi az eredeti üzenet.”

A 118. oldal:

**„Hébe-hóba eljárak az Öreghez
Dehogy fogok veled szakítani!
Az Istentől igazán kedves
Hogy az ördöggel ilyen emberi.”**

Goethe ad hasonló szavakat Mephistopheles szájába.

A 120. oldal: Leonardo a naplójának: *„Nekünk alkotóknak nagyon vigyáznunk kell a szexuális energiánkra. Az ejakuláció során az energia ellenkező irányba áramlik.”*

A 128. oldal: Leonardo a naplójának: *”Hogyan is írják a Rózsa-regényben: „Nagyuraim, aki áruló akar lenni Válassza mesteréül a Hamis Látszatot.”* (Vagyis az ördögöt. - Cz. L.)

6.5. Az ördög számítógépe

A 130. oldal: *„Én a bűnt, magát sem ismerem, mert az csak emberi, annyira mélységesen emberi. De félre a nyavalygással, ma megajándékozlak valami csodával, tessék, fogd.”* - *„Minek nekem ez a tőr? Gyilkosságot nem vállalok.”* - *„Igen, ez egy spanyol tőr. Longinus lándzsájából kovácsolták. A rajta végig-csorgó vér avatta szentté ezt az egyszerű vasdarabot. Minden világhódító nagy király és diktátor ezt az ócskavasat keresi. Megsúgom neked, joggal. Ugyanis ez a tőr kinézetű tárgy a legnagyobb földi titok kulcsa.”* - *„A te titkaidé, vagy az Istené?”* - *„Mi a különbség?”* - *„Gondolom, más a rózsá titka és más a tövisé.”* - *„Ember vagy, a világmindenség legbeképzeltbb alakja, dönts el, mire van szükséged.”* - *„Most inkább arról beszéljünk, neked mire van szükséged. Nemde arra, hogy tárjam fel a hús titkát. Vagy közben már változott a koncepció?”* - *„Nem változott. Ezért illeszd ezt a történetet így a Saint-Germain-kézirat széléhez. Húzd lefelé a sorokon. A tőr áttört jelében* (a penge nagyjából mértani közepén egy rés, egy misztikus ‘végtelen’-jelet formáló lyuk van, amelyet mint ‘rostélyt’ lehet használni

‘sifírozott’ titkosírások elolvasására) ***megtalálod a legfontosabb tételeket, és megérted, mit jelent. Jó szórakozást!***”

A 136. oldal: Leonardo a naplónak: „*Ki a fene ez a Saint-Germain? Úgy liftezik az időben, mintha mi avattuk volna be, vagy még inkább Hermész, a háromszor nagy.*”

A 138. oldal: „Látom, mostanában a Megváltás-történetet is kikezdi a beavatósdi dramaturgia. A mi perjelségünk iratai között is van olyan, amely azt állítja, hogy Krisztus helyett más halt meg a kereszten, ő maga pedig Mária-Magdolnával elment Dél-Franciaországba, és tőle származnak a Szent Grál - ami Sang Royal - európai királyi családok. A másik történet, hogy a tanítványok kilopták a Sírból a Testet, hogy a feltámadás látszatát keltsék. Erre lettek volna képesek a hétszer, de legalább háromszor gyávák, a megrettent, tudatlan halászok? Ők biztosan nem. Talán Arimateai József, a csendesen háttérben mozgó, mindenütt jelenlévő nagy rejtély-ember.”

A 140. oldal: „***Tehát, ha úgy gondolod, akkor helyezd (a tört) a kérdéses részre, fordítsd el az elefántcsontot a tőr markolatán, és kezd el szorzótáblaként működtetni. Az így kijött számokat pedig azonosítsd a héber ábécé megfelelő betűjeként.***”

A 142-144. oldal: „Nézzük, mit tud az ördög számítógépe. Lehet, hogy (...) ezzel behatolhatunk a Zohár (a zsidó ‘Kabbala’ egyik könyve - Cz. L.) rejtett tudatába. Helyezzük a tört a szövegre, és olvassuk, mit talál: ‘EGY ANYA MEG FOGJA SZÜLNI HASONMÁSÁT.’ (...) Majd: ‘2002-BEN KLÓNOZNAK EGY NŐT.’ ***„Közben teleológiai vitákba kezdtek, hogy az a kizárólagos nő a Demiurgoszt, vagyis az Antikrisztust szüli meg.***”

6.6. Saint-Germain, Jezovics és a history-fiction

Legelőször is: Saint-Germain-ről. Mit tesz Isten!; - *régi irataim között böngészve* a kezembe akadt Hernádi Gyula folytatásos ‘regényének’ egy gyöngyszeme, a 2001. május 25-iki Kis Újságból. Az idézetből mi sem fogunk ugyan választ kapni ***a leonardói kérdésre - „Ki a fene ez a Saint-Germain?”*** -; de azért talán némi adalékkal szolgál a helyzet ‘megértéséhez’. A regény címe: ‘Egri csillagok háborúja’. *„Még nem is mondtad, ha már egyszer gróf vagyok, milyen címert kaptam?” - „Jézus Krisztus világitó teste van rajta, nyíló rózsza szirmai között.” - „Ez a*

*rózsakeresztesek címere?” - „Igen, a rózsakereszteseké.” - „Ezek szerint én is rózsakeresztes vagyok?” - „Rózsakeresztes is, meg még sok minden más is.” - „Újabb és újabb meglepetések érnek felőled, Alexander (ti. Alexander St. Germain).” - „Most nincs időnk, nem magyarázom el az összefüggéseket. Majd lesz rá alkalmunk. Induljunk őfelségéhez, II. Henrik francia királyhoz.” - Henrik házi-ruhában fogadta vendégeit. St.-Germaint régi ismerősként üdvözölte, akárcsak Habsburg Ferdinánd Grazban. Bornemissza Gergely kezét csókolt az uralkodónak, majd kérdően ‘nagybátyjára’ nézett. Saint-Germain mögéje állt, megérintette a vállát, és mosolyogva bemutatta ‘unokaöccsét’. (...) Bornemissza Gergely: „A Habsburgok nem szeretik a magyarokat felség.” - II. Henrik király: „Mi, franciák, folytonosan konfrontálunk a Habsburgokkal. Itt ez a spanyol Fülöp! Nem áttal a pápával szövetkezni ellenünk!” A párbeszédből látszólag ugyan nem következik semmi, mert mindennek (csak) szimbolikus jelentése van. Mégis, többretegű rejtett tartalom ‘hámozható ki’ belőle. II. Henrik, a francia király ‘kárhoztatja’ spanyol Fülöpöt (aki Habsburg!); nyilván-valóan azért, mert a római pápával kötött ‘szövetségét’ speciel őellene használta fel. II. Henrik tehát - ‘beavatott’. Saint-Germain bizonyosan még ennél is sokkal több; szabadkőműves, éspedig a Meroving-vér-vonal ‘örzője’. Ilyenformán unokaöccse, Bornemissza Gergely szintén az ősi rend vérszerinti ‘leszármazottja’ - noha ‘nem tud(ott)’ róla. De a szövegből az avatott olvasó számára más, személyesebb dolgok is kiderülnek. A szimbolikus cselekményszöveg (lásd: regényírás) igen kedvelt módszere, ‘fogása’, hogy **az író saját személyiségét és világ-nézetét rejti el valamelyik főszereplője mögé, illetve vele mondatja ki, amit egyébként közölni szeretne az olvasóval.** Gyurkovics Tibor a hírneves költő, akiről jelen esszém 25. oldalán már említést tettem – *Jezovicsként*, mint állandó főhős ‘főszerepel’ saját írásaiban, márpedig Jézus-Jezovics ‘nyilván’ leszármazottja a (saját) vérvonalának. De ez vonatkozik Hernádi Gyulára is, aki ugyebár a közkedvelt Bornemissza Gergely ‘főhősével’ azonosul, akiről beláttuk, hogy *a szent vérvonal* ‘örököse’. Ezek után *a standard nyomot végigkövetve* nyilvánvalóvá válik: *Zelnik József is* a Meroving-dinasztiának - esetleg Melkizedek árpádházi vérenek, Zsigmond ‘Hollós-Korvin’ vérvonalának, vagy az Anjou-knak? - a leszármazottja, hiszen ő meg a ‘Testamen’ Leonardo da Vincijével, regénye főhősével ‘azonos’! A science-fiction mintájára így megalkothatjuk a ‘*history-fiction*’ (sci-fi helyett hi-fi) műfaját, - amely műfajnak kötelező visszatérő motívuma, hogy mindenki, aki él és mozog, Jézus vére, azaz a Meroving királyi család*

sarja. Mintha ez a származás ‘egyébként’ bármilyen előjogot biztosíthatna bárkinek...! (Némi magyarázatul: 1301-ben az Árpád-ház kihalása után több trón-igénylő lépett fel Magyarországon. A győztes a nápolyi Anjou család-ból származó *Károly Róbert (1308-1342)* lett, aki magyar királyként címerén és zászlóján a két család színeit egyesítette, heraldikailag is jelezve az Árpádokkal való kapcsolatát. Nagyanyja, Mária - magyar királylány volt. Így született meg a magyar Anjou-k szép címere és bannierje az Árpád-ház családi, vörössel és ezüsttel hétszer vágott címeréből és az Anjou-k francia eredetű, kék mezőben elszórt arany-liliomos címeréből. Mint láttuk korábbról: az Anjou-k királyi családja ‘a tágabb értelemben vett’ Meroving-dinasztia szerves része. Idézet *Duray Miklósnak 1997. március 15-ikén* elhangzott beszédjéből: „*A cél a török provinciából, majd a Habsburg-olvasztótégelyből való ki-lépés és önálló újraintegrálódásunk Európába - volt. Oly Európában, amely a mohácsi vész idején hat meghatározó hatalomból állt, ezek egyike volt a magyar királyság. A reformkorban a tét kimondatlanul is ez volt: az Árpád-háziak, az Anjou-k és Korvin Mátyás nyomdokain kell haladni. A tét tehát semmivel sem volt több és kevesebb, mint az, ami ma áll előttünk: felzárkózás az időközben ugyan megváltozott arculatú Európához, de ahol nekünk történelmileg öröklött helyünk van, elsősorban Szent István jóvoltából.*”)

De Zelnik József ‘Testamen’-regényét egy másik, sokkal regényesebb (vér)vonulat is jellemzi. Tudniillik: ***a főhős(ök) s az író duplikált önazonossága!*** Zelnik József igazából ugyanis *hol Leonardóval, hol Mefisztóval* azonos(ul); - ami egyrészt azt jelenti, hogy az ellentét-pár mindkét oldalán ő áll (vagyis mindenképpen ‘ő győz’!), másrészt azt, hogy az egymással is ellentétben álló felek egyaránt s együtt is szembe helyezked(het)nek Jézus Krisztussal, életútjával és küldetésével, ami alapvető szabadkőműves (lásd: Jacques de Molay ‘vallomását’) megnyilvánulás, illetve kötelezettség. Ám Zelnik ‘regényszövési’, selyemgombolyítási technikájában ezen keresztül másik, mélyebb történelmi felismerés, az összefüggések kiterjedtebb alkalmazása is érvényesül, - ti. ***a Rothschild-technika!*** Közismert, hogy Napóleon francia seregét és Wellington angol haderejét is egyformán a Rothschild-bankházak hiteleiből fegyverezték fel; tehát Waterloonál sem az angolok győztek, hanem a háttér-pénzhatalom. Most kiterjesztve az analógiát: Zelnik hi-fi-jében *akár Mefisztó, akár Leonardo* (akár a Sátán, akár a Prieuré de Sion) kerekedik felül, mindenképpen ‘az eszme’ győz, Jézussal szemben. Mint ahogy az egész könyvnek éppen az a célja, hogy *azon kevesek szilárdnak hitt*

Krisztus-hitét is megingassa, akikben a Sátán ezt a rombolást eddig még nem tudta keresztül vinni. Idézet az 'IGEN' című katolikus havilapból (az internetről), a 'Szabadkőművesség a globális világban' című, 16 nyomtatott oldalas írásból: „Miért is e gyűlölet? Van rá racionális, bár nehezen bizonyítható magyarázat! A páholyok egyházellenes, és ami még sajnálatosabb, Jézus szerepét megkérdőjelező alapmagatartása. (...) A modern szabadkőművesség még születése évtizedében s azóta is konzekvensen megtett mindent, hogy katolikus gyökereit kitépje, felejtse. A fiatal magyar kutató, Péter Róbert a londoni nagypáholy levéltárát kutatva elemezte a páholyban lezajlott puccsszerű vallási átalakulás folyamatát. Ezzel igazolta a tézist, hogy a modern szabadkőművesség, amely 1717-re teszi születésnapját, természetes vallás. Az alábbiakban összegezem kutatásának eredményeit. Hogyan jutott hozzá Péter Róbert vagy Kiszely Gábor 'bennfentes információkhoz'? A nyolcvanas évek botrányai, különösen Stephen Knight 'A Testvériség' című könyve (1984.), annyira felkavarta a brit közvéleményt, hogy a nagymester Kent hercege (II. Erzsébet királynő unokatestvére) kénytelen volt nyitást kezdeményezni 'a profán világ' felé. Ennek része volt levéltárak megnyitása a kutatók előtt, ami lehetővé tette Péter eredeti forrásokon alapuló tanulmányát is. (...) A kőművesek a páholyukon kívül 'gyakorolhatták' a vallásukat, amelyhez a külvilág szemében változatlanul tartoztak - akkor is, ha nem anglikán protestánsok, vagy zsidók voltak -, de a páholyon belül a korszellemnek megfelelő 'modern' deizmusnak hódoltak. A deisták 'úgy vélekednek Istenről, mint a világegyetem alkotmányos fejedelméről, aki egy örök és megváltoztathatatlan törvény szerint cselekszik'. (Innen ered a szabadkőművesek 'saját Isten-meghatározása': „a Világegyetem Nagy Építő-mestere”.) Emellett a deisták többé-kevésbé egészében tagadják a kinyilatkoztatás szükségességét és igazságát; azt állítva, hogy az emberi értelem kezdetektől fogva képes volt elégséges, bár szükség-szerűen tökéletlen isteni idea és a minden emberre vonatkozó alap-kötelességek megalkotására. A leginkább becsben tartott kőműves gondolatokat a rituálékban és szónoklatokban úgy fejezték ki, hogy ezek természetesek és univerzálisak legyenek, azzal a szándékkal, hogy a páholyok 'majdan az egész földkerekségen elterjednek, egyszer majd minden emberhez eljutva'. Péter Róbert itt közvetve nem kevesebbet állít, minthogy a szabadkőművesek - tudatosan vagy sem - kezdettől fogva arra törekedtek, hogy képesek legyenek a sok fennálló vallást egyetlen-eggyel pótolni: a magukéval, amely (mint azt kimutatja) 'természetes vallás'. Péter szavaival: „A szabadkőműves vallás már a kezdetek kezdetétől

létezik, és mindaz, ami az idők folyamán rárakódott, pusztán babona.” (...) Ezek és a hasonló kissé gyanús deista klubok adták a páholyoknak az ideológiát, - míg a korábbi, funkciójukat veszített ‘katolikus’ páholyok a szervezeti keretet. Előbb pusztá fedőszervek lehettek, majd, miután a deisták belül átvették az uralmat (olyannyira, hogy a múltjukat is ‘véggépp eltörölték’): a páholyok első műhelyei és modelljei lettek a lassú vagy céltudatos átalakításnak, amely előbb a brit társadalmat tette ‘posztkereszténnyé’, majd egész Európáét. (...) James Anderson - a Pantheisticon kiadásának évében, 1720-ban - elégette a középkori okmányokat, hogy ‘ne kerüljenek idegen kézbe’. Ezek után elindult a keresztény gyökerek fokozatos és céltudatos eltávolítása, amelyre a hagyománytisztelők szakítással válaszoltak. A hagyományszeretők egyesültek az újítókkal; az egyesülés ára az elkereszténytelenedés lett. „A régieknek fel kellett áldozniuk kereszténységüket.” Minden jel arra mutat, hogy a katolikus egyház hamar felismerte a történet dinamikáját és gyorsan reagált - a ‘testvérek’ kiközösítésével. Az idő a Szentszékét igazolta: ami a páholyokon belül modellszerűen lezajlott, idővel világméretben is megisméltődött. A kettős tagság tilalma - senki sem lehet egyidőben katolikus és szabadkőműves! - megakadályozta azonban, hogy a katolikus világ is szimpla deista filozófiává fokozza le a Szentháromságba vetett hitet. (...) A Knight és Lomas-féle ezoterikus szabadkőművesség-ideológia (‘A második Messiás’ című könyv) szerint a szabadkőművesség legfőbb feladata Krisztus szerepének újjáértékelése. A feltámadás pusztá rítus: íme az igazi üzenet. Ezt ‘narratív teológiának’ is nevezhetjük, amely ‘felfedi a szabadkőműves titkokat’, hogy végre a profánok is ‘megértsék’: Jézus nem Isten Fia, és a valódi, igaz vallás, az ősi titkok letéteményese a szabadkőművesség.” (Írta: Kiss Ulrich SJ)

6.7. A Perzifal lovag: Arimatheai József vérvonala

A szabadkőműves (templomos) ‘szenvedés-történet’ egyik nélkülözhetetlen ‘folyománya’, miszerint Arimatheai József, Jézus apostola - valójában titokban ‘szabadkőműves’ volt. Idézet következik Knight és Lomas ‘A második Messiás’ című könyvéből: „Az utóbbi időben egy-egy fura leletre vonatkozóan sokan állították, hogy felismerik benne a Szent Grált, amelyet állítólag Jézus az ‘utolsó vacsorán’ használt ivóedényül. Megállapítottuk, hogy a Grál nem egy meghatározott dolog. A Grál keresése egy metafora, mégpedig a teljesíthetetlen feladat metaforája. (...) A legismertebb legenda szerint a Grál a szent edény, amit Jézus használt az utolsó vacsorán, s amelybe Arimatheai József összegyűjtötte a Megváltó

keresztre feszített testének vérét. Az is József volt, aki megőrizte az ereklyét. Később, amikor Britanniába költözött, magával vitte azt, mely szintén generációról generációra öröklődött a családjában. (...) Érdekesnek találtuk azt a történetet is, mely azt meséli, hogy létezett egy másik 'apostoli örökség', amelyik Arimathei József családjában szállt apáról fiúra. Sőt, a legendából azt is kiérezhetjük, hogy ez a család rendelkezett egy bizonyos titkos információval (tudással), melyről az egyháznak nem volt tudomása. Előfordulhat, hogy József 'abba a papi csoportba' tartozott, amelyik Európába menekítette tudását. Más meghatározások viszont egyáltalán nem kehelyről mesélnek. Az egyik szerint a Szent Grál az a kő, amin királyokat koronáztak. A másik szerint a Grál könyv, ami Krisztus titkos tanait tartalmazza. (...) Ha a Rex Deus családok tervezték el Jeruzsálem bevételét, és ők küldték a városba a templomosok kincskereső társaságát, akkor biztosak lehetünk abban, hogy a Rex Deus vérvonal bekerült az angol uralkodóházba is (!), mégpedig II. Henrik személyében. Ő volt az első király a Plantagenet dinasztiából, mely dinasztia több mint 300 évig ült Anglia trónján. (...) II. Henrik fia volt a **leghíresebb keresztes lovag, Oroszlánszívű Richárd**, aki 1187-ben a harmadik keresztes hadjáratot vezette Szentföldre, hogy visszavegye a Szaladin szultán által elfoglalt területeket. (...) Arthur király és a Grál története nem véletlenül született meg, hanem egy jelentős és ellenőrzött folyamat termékeként. Ezt az európai vezető családok irányították, különösen azok a famíliák, melyek kapcsolatban álltak a templomosokkal. A mesék arra épülnek, hogy a középkori Európát valamifajta rokoni ág köti Jézushoz. Graham Phillips Grál-kutató írja: **„Minden írás, mely a Grállal foglalkozik, erősen kötődik azon Parceval lovag családjához, aki Arimathei József egyenesági leszármazottja volt. Az írók jelentős terjedelemben ecsetelik a családfát, és annak jelentőségét. Józsefet állítólag maga Krisztus (!) nevezte ki a Grál őrzőjének. Itt rejtőzik a Grál valós jelentősége; az, hogy ez a tárgy nem más, mint egy második (szándékú) apostoli örökség látható és tapintható szimbóluma.”** Felvettük a kapcsolatot Graham Phillips-sel, aki érdekes nézőpontból világította meg előttünk a Grál-mítoszt: **„A Grálról szóló történetek azt írják, hogy Jézus a világ első miséjén, az utolsó vacsorán használt kupáját nem Péternek, hanem Arimathei Józsefnek adta. A középkori egyházfők (pápák) szemében ez a kijelentés egyenlő lett volna az eretnekséggel. Mivel, ha valaki megkaphatta a kupát, az nem lehetett más, mint Szent Péter, és ha a történet valós alapokon nyugodna, akkor a Grál most is a pápák tulajdonában lenne. (...) Mind a Didcot-, mind a Volgate**

verzióban is szerepel, hogy Krisztus bevezette Józsefet ‘az ő titkos szavaiba’. (...) Mindegyik Grál-mese világosan tájékoztat arról, hogy létezik egy tiszta apostoli vérvonallal, mely Arimathei Józseftől indult, és a családjában öröklődik tovább. Valamint arról szól, hogy ezen vérvonallal tagjai titkos tudással rendelkeznek, mely rejtve van még az egyház előtt is.” (...) Az eredeti Arthur-és Grál-történetek teljes mértékben ellentmondtak az egyház tanításainak, és csak idő kérdése volt, hogy mikor és milyen lépéseket tesz majd a papság e nemkívánatos legendák ellen. Az egyháznak mindig megvolt a sajátos módszere az ilyen problémák kezelésére: vagy eretneknek bélyegezték ezeket a gondolatokat, vagy pedig átformálták ezeket, s kanonizálták, azaz felvették a saját tanaik közé. (...) Az egyház úgy oldotta meg a legendák problémáját, hogy a saját normáihoz igazította ezeket a történeteket. Ezt a munkát a ciszterci barátok végezték. Az ily módon keresztényre kozmetikázott történeteket ‘Vulgate-ciklus’ néven adták közre. A Grál-legenda gyanús részeit elhagyták, és egy egyházzal elfogadható ‘új’ történetet kreáltak, amelyben a korai kelta lovagok jó katolikusokként jelennek meg az olvasó előtt. (...) Az egyház hatalma a XIV. századra mélyre hanyatlott. A Grál-történetek az emberek körében a templomosokhoz kötődtek, akiket a Szent Grál őrzőinek tartottak. Az egyház bajban volt; szinte már a túlélésért küzdött. (...) Arthur történetének vázlata megegyezik a Rex Deus családok mitikus históriájával. A Szent Grál-legenda pedig Arimathei József apostoli örökségét meséli el, mely megdöntötte Szent Péternek a Vatikán által hirdetett prioritását.”

7. Dávid királyi vérvonala

7.1. A Meroving-dinasztia

Idézet Jim Marrs: 'Titkos uralom' könyvének 'A Merovingok' című fejezetéből:

*„A frank Meroving-uralkodóházat a tradíció a mai Franciaország első királyi nemzetségeként tartja számon. Franciaország a nevét a frankokról kapta, és első királyukat, Franciót Noé leszármazottjának tartották. Francio nemzetsége a legendás Trója városából vándorolt el, Északnyugat-Törökországból, magával hozva Galliába a királyi vérvonalat. A letelepedésük helyét - szülővárosuk után - Troyes-nak nevezték el. A 'Meroving' szó Meroveusra (másképp Merowig vagy Merovech) utal, I. Childeric száli frank uralkodó atyjára. A kutató Gardner szerint Meroveus az apján, Chlodion és Arimateai Józsefen keresztül Jézusig vezette vissza családfáját. 'A részletes korabeli feljegyzések ellenére Meroveus király származása furcsán összekavarva jelenik meg a szerzetesek krónikáiban. - írja Gardner. - Meroveus Chlodio törvényes fia volt, ám Priszkosz Rhetor történetíró szerint mégis egy Bistea Neptunis (tengeri szörny) nevű rejtélyes teremtmény nemzette. (...) Meroveus királyban és papi örököseiben nyilvánvalóan volt valami különleges, hiszen megkülönböztetett tisztelet övezte őket, és híresek voltak ezoterikus és okkult tudásukról.' (...) Egyes szerzők feltételezik, hogy a 'tengeri szörny' története annak a felfogásnak a hibás értelmezéséből fakad, hogy Meroveus félig hal volt, a hal pedig a Krisztust jelképező egyik legrégebbi szimbólum. Gerard de Sede, francia szerző kijelentette sokakat megdöbbenve, hogy a Merovingok valójában földönkívüli teremtmények leszármazottai voltak, akik az ősi izraeliták egy kiválasztott csoportjával keveredtek. Ez a feltevés összezseng David Wood elképzelésével, miszerint a királyi vérvonal, és maga az egész emberiség egy földönkívüli 'felsőbbrendű faj' le-származottaiból áll. (Vö.: a sumér Annunaki-történettel, vagy egyenesen a rejtélyes Kígyókirályok „legendájával”. – Cz. L.) (...) **A Sioni Rendház 'Titkos aktái' szerint a Merovingok ősei zsidók voltak.** Picknett és Prince úgy tudja, hogy a Merovingok valójában 'Benjámin elveszett törzse, akik először Görögországba, majd Németföldre vándoroltak, ahol sicamberekként (ők a frankok) váltak ismertté'. Mások kiemelik, hogy a térségben oly nagy volt a keveredés, hogy a 'gót' és a 'zsidó' kifejezés egyet jelentett. **A 'Titkos akták' arról tudósítanak, hogy***

Jézus és Mária-Magdolna utódai Dél-Franciaországban letelepedve házasságokat kötöttek a sicambriai frankokkal, és így megalapították a Merovingok királyi nemzetségét. A Rendház tagjai szerint a Sauinére által Rennes-le-Chateau-ban megtalált papírtekercsek olyan genealógiai tényeket tartalmaztak, amelyekben a Meroving-nemzetség egészen Európában ma élő leszármazottjaikig nyomon követhető (beleértve a titokzatos Pierre Plantard-t is). (...) Septimania első királya egy zsidó születésű frank nemes, Theodorik volt (a Grálról szóló legendák 'Aimeri'-ként említik), akit 'Kis Pippin és a bagdadi kalifa is Dávid királyi házának magjaként ismert el'. Sokak szerint maga Theodorik is Meroving volt. „**Jézus Júdea törzséből és Dávid királyi házából származott. Úgy mondják, Magdolna Franciaországba magával vitte a Grált: ti. a 'Sangraal'-t, vagyis a 'királyi vér'-t (mai francia nyelven a 'Sang Royal'-t)**” - írta Baigent, Leigh és Lincoln, majd így folytatták: „**És a VIII. században Dél-Franciaországban volt egy Júdea törzséből és Dávid királyi házából való uralkodó (Gellone, Theodorik fia), akit a zsidók királyának neveztek. Ez az uralkodó nemcsak hithű zsidó, hanem Meroving is volt.**” I. Khlodvig 496-ban áttért a keresztény hitre, miután katolikus felesége, Klotilde ösztönzésére egy sorsdöntő és végül győzelmet hozó csatában Jézus segítségét kérte. Ez akkor történt, amikor az ariánusokkal folyamatosan harcoló római egyház befolyása éppen hanyatlóban volt. **Az arianizmus Arius alexandriai pap után kapta nevét, s azt tanította, hogy Isten teremtett mindent, beleértve Jézust is, aki ezért nem Isten, hanem mennyei tanító - Messiás.** Ez a nézet, amelyet a dél-franciaországi Magdolna-tradíció is megerősíthetett, jelentős népszerűsége telt szert abban az időben. Az arianizmus megfékezésére Nagy Constantinus római császár Kr. u. 325-ben összehívta a niceai zsinatot. Amikor Arius kiállt, hogy megvédje tanait, valaki ököllel arcába csapott. A római egyház szigorú ellenőrzése alatt álló zsinat kinyilatkozta, hogy **Isten az Atya, a Fiú és a Szentlélek Szentháromsága; Ariust és követőit száműzték.** 'Most már csak két tárgya lehetett az imádatnak - írta Gardner -: az isteni Szentháromság, illetve maga **a császár, aki az új megváltóként lépett elő.** Aki ezt a legkisebb mértékben is vitatta, rögvest eretneknek nyilvánították. Azokat a keresztényeket, akik Jézust továbbra is 'a Messiás Krisztusként' tisztelték, - a birodalmi egyház pogányoknak bélyegezte.” A római rendeletek ellenére az arianizmus továbbra is nagy hatású maradt Nyugat-Európában. „Ha a Khlodvig előtti korai Merovingok egyáltalán nyitottak voltak a kereszténységre, feltehetően a szomszédos vizigótok és burgundok ariánus kereszténysége

állt a legközelebb hozzájuk” - jegyezte meg Baigent, Leigh s Lincoln. Majd amikor Khlodvig megkeresztelkedve a katolikus hitre tért, katonáinak közel a fele követte példáját. „Ezután egy nagy megtéréshullám vette kezdetét, ami gyakorlatilag megmentette a római egyházat az egyébként elkerülhetetlen összeomlástól - írta Gardner. Ha Khlodvig király nem keresztelkedik meg, bizony könnyen elképzelhető, hogy ma a Nyugat-Európában uralkodó vallás az ariánus kereszténység lenne, és nem a katolicizmus.” A római egyház ezután Khlodvigot az ‘új Constantinusnak’ kiáltotta ki, és hűséget fogadott neki és utódainak - igaz, ezt hamarosan megtagadta. Khlodvig 511-ben bekövetkezett halálakor birodalmán 4 fia osztozott: Theodorik, Chlodomer, Childebert és Chlotar. A Meroving-királyok jelvénye a hal (itt is Jézus jelképe), Júdea oroszlánja (ami szintén a héber örökségre utal) és a lilium (a francia uralkodóház későbbi szimbóluma) volt. A testvérek közötti viszályok ellenére a Meroving-birodalom egyre inkább terjedt: magában foglalta a földközi-tengeri partvidéken a Provence illetve Spanyolország között fekvő Septimaniát, s északra Szászorszáig, - keletre pedig Bajororszáig nyúlt. 561-re a birodalmat Khlodvig unokái, - I. Charibert, Guntram, Sigibert és I. Chilperich osztották fel maguk között. A testvérek elődeikhez hasonlóan intrikáltak egymás ellen, ami meggyengítette a birodalmat, és ezt a szomszédos államok hamar kihasználta. I. Chilperich fiának, II. Chlotarnak sikerült a birodalom egységét valamelyest visszaállítania 613-ra. Az ő fiát, Dagobertet viszont 5 éves korában elrabolták, és az írországi Dublin közelében (!) álló monostorba vitték. Itt taníttatták; később pedig nőül vette Matilde kelta hercegnőt. Miután váratlanul (!) visszatért Franciaországba, elődeinél is hatásosabb lépéseket tett a Meroving uralom megszilárdítására; - ámde 679-ben egy vadászat alkalmával Heristali Pippin kíséretének egy tagja meggyilkolta. **Pippin Dagobert saját tisztviselője volt, aki szoros kapcsolatokat ápolt Rómával.** A pápai hatóságok - Gardner szerint - szándékosan összezavarták a Merovingok történetét, hogy saját hatalmukat és tekintélyüket meg-őrizzék. „**Ez pedig elkerülhetetlenül ahhoz vezetett, hogy a Dagobert életéről szóló leírásokat úgy eltüntették, szinte még a krónikákból is teljesen hiányzik.** Életének a valódi adatai még ezer évig rejtve maradtak a nyilvánosság előtt. Ekkor derült ki, Dagobertnek volt egy Sigebert nevű fia, aki 679-ben megmenekült Pippin háznagy karmai közül. **Apja megöletése után Sigebertet anyja languedoc-i házába, Rennes-le-Chateau-ba vitték. (...)** Idővel a Sigeberttől származó trónfosztott Meroving-vévonalból megszületett a híres keresztes lovag, **Gottfried Bouillon, a Szent Sír**

Védelmeszövege.” - írta Gardner. Itt egy újabb kapcsolat érhető tetten a Sioni Rendház, a templomos lovagok és a jézusi vérvonalról szóló korábbi hagyományok között. Ahogy Baigent, Leigh és Lincoln rámutattak: **„Noha a Meroving királyi vért szentnek, csodás és isteni természetűnek tartották, egy helyen sem utaltak rá nyíltan, hogy az valójában Jézus vére volt.”** Kétségtelen azonban, hogy a kapcsolat kimutatható; bizonyíték erre, hogy a zsidó frankok, illetve a Meroving-származású Dagobert és Guillem de Gellone között is létezik egy kapocs, mégpedig az, amely szerint Eusztách (Boulogne első grófja és Gottfried Bouillon nagy-apja) egy bizonyos Hugh de Plantard-tól származott. **„Gottfried-del pedig egy olyan uralkodóház és ‘királyi tradíció’ kezdődött, amely azáltal, hogy ‘a Sion sziklájára’ építettett, egyenlőnek számított a Franciaország, Anglia és a német birodalom felett uralkodó királyi családokkal.”** - tette hozzá Baigent, Leigh és Lincoln. **„Az uralkodó-házak között létrejött szövetségek és házasságok révén ehhez az ághoz tartozott Gottfried Bouillon is (...) és számos más, múltbéli és jelenlegi nemesi vagy királyi család: a Blanchefort, a Gisors, Saint-Clair (Angliában Sinclair), a Plantard és a lotharingiai Habsburg-ág.”** Dagobert halála után újabb rivalizálás vette kezdetét. A fenn-maradó Merovingoknak át kellett adniuk a hatalmukat a háznagy rangban lévő udvari tisztviselőknek, akik köztudottan a katolikus egyház befolyása alatt álltak. Kr. u. 750-ben az utolsó Meroving királyt, III. Childeric-et az egyik háznagy, Kis Pippin eltávolította trónjáról, és megalapította a **Karoling-házat**, amely apjáról, Martell Károlyról kapta nevét. **„A Meroving-monarchia szigorúan a dinasztikus elv szerint működött - írta Gardner -, de ezt a hagyományt előrelátó módon, Róma azon nyomban eltörölte, amint lehetősége nyílt rá, hogy a pápai hatalmánál fogva királyokat válasszon. (...) Az egyház régi terve vált így valóra, és ettől kezdve a királyok kizárólag a saját magát kiváltságokkal felruházó Róma jóváhagyásával, koronájával uralkodhattak.** A Meroving-uralkodók nem gyakorolták hatalmukat országuk felett, és nem vettek részt aktívan a politikában. Inkább azt tanulmányozták lelkesen, hogy az ősi tradíciók szerint mi a helyes uralkodás gyakorlata, és **Dávid fiát, Salamon királyt** tekintették a példaképüknek. Elgondolásaikat túlnyomórészt az Ótestamentumra alapozták; a római egyház ennek ellenére hitetlennek nyilvánította őket.” Az eretnokség vádját figyelmen kívül hagyva is nyilvánvaló, miért félt a korai egyház a Merovingoktól. Ha örökségük valóban ‘Dávid királyi házához’ és főképp Jézushoz kötötte őket, - egyértelmű fenyegetést jelentettek az egyház és később az európai uralkodóházak által

megfogalmazott teológiára nézve. „A Thule Társaság (!) célja kezdetben az volt, hogy Jézus valamely leszármazottját - 'vagyis' egy Merovingot - Európa trónjára ültesse. Hitler azonban uralomra kerülése után leállította ezt a tervet.” - írta Henry. Számos mai író előtt a friss kutatások és kiadványok fényében a következő kép tárul ki egyre világosabban: Jézus keresztre feszítését követően Mária-Magdolna, a felesége Dél-Franciaországban telepedett le Jézus gyermekeivel. Itt a nagy helyi zsidó közösségben élve megőrizték az eredeti vérvonalat, majd az V. században házasság útján bekerültek a frank királyi családba és megalapították a Meroving-uralkodó-házat. A római egyház kezdetben hűséget fogadott a dinasztíának, minthogy teljesen tisztában volt messiási eredetével. Ám az egyház vezetői félelemmel és féltékenységgel tekintettek a papi és politikai vérvonalból származó uralkodóházra, ami Dagobert megöletéséhez és III. Childerich trónfosztásához vezetett, annak érdekében, hogy Róma kiterjeszthesse uralmát a későbbi Franciaország egészére. E cselszövés során végig felbukkannak a Plantard-ok, a Bouillon-ok, a templomos lovagok és a Sioni Rendház. A XII. századra ezek az ősi családok, saját múltjuk teljes tudatában, expedícióra indultak Jeruzsálembe (ha ugyan nem éppen ők szervezték meg az egész első keresztes hadjáratot), azzal a céllal, hogy Salamon temploma alól megszerezzék a családjuk származását rejtő iratokat. Közben megalapították a titkos Sioni Rendházat, és fedőszerveként a templomos lovagok rendjét. Ekkor még valóban a Meroving-királyság vissza-állítása lehetett a fő céljuk. A templomosok minden jel szerint meg-szerezték a templom kincsét - lett légyen az csak néhány történelmi feljegyzés, vagy valami nagyobb jelentőségű lelet, mint például az ószövetségi frigyláda vagy akár Jézus mumifikálódott teste. Bármi is volt, hazaszállították Rennes-le-Chateau környékére, és a kincsek olyannyira megerősítették a katarokat hitükben, hogy az életüket is készek voltak feláldozni meggyőződésükért. Mivel a templomosok kevésbé voltak áldozatkészek, vallási tanáikkal együtt inkább bele-olvadtak más titkos társaságokba. Az évek során több kísérletet is tettek arra, hogy Franciaország trónját valamely Meroving-utódnak szerezzék meg, de csak egyszer, a XVIII. században jártak közel a sikerhez. Baigent, Leigh és Lincoln így írtak erről: „A Habsburg királyi családba való beházasodásával a lotharingiai uralkodóház (mely a Merovingoktól származott) megszerezte Ausztria, illetve a Nyugat-Római Birodalom trónját, mely államképződmény csak 1806-ban szűnt meg végleg. Amikor Lotharingiai I. Ferenc német-római császár leánya, Marie-Antoinette, Franciaország királynéja lett; a francia trón is már csak egy-két nemzedéknyi távolságra volt. Ha nem

tör ki a francia forradalom, a lotharingiai Habsburg-ház az 1800-as évek elejére közel kerülhetett volna ahhoz, hogy átvegye az uralmat egész Európa felett.” (Lehet, hogy ez ellen tört ki?! - Cz. L.)

7.2. A Habsburgok és a Német-Római Császárság

„A Habsburg-dinasztiát a Sioni Rendház szerves részeként tartották számon, s még a Rothschildokkal is kapcsolatba hozták II. Albrecht (más néven Archibald) révén, aki Barbarossa Frigyes német-római császár második fia volt. A család eredete egy ‘Habichtburg’ avagy Habsburg (‘Sólyomvár’!) nevű svájci birtokhoz nyúlik vissza, amit Strasbourg püspöke építtetett 1020-ban. A Habsburgok ügyesen kiszámított házasságok révén Európa leghatalmasabb uralkodóházává váltak. Miksa osztrák főherceg, Mexikó császára szintén Habsburg volt, hasonlóan V. Károly német-római császárhoz. Feltehető, hogy történt még egy kísérlet a Német-Római Birodalom feltámasztására a XIX. század vége felé. A francia szerző, Jean-Luc Chaumeil szerint a Rennes-le-Chateau-i rejtély számos szereplője - beleértve Sauniere-t is - a skót rítusú szabadkőművesség egyik szupertitkos csoportjának tagja volt, amely (a korábbi illuminátusokhoz hasonlóan) teozófián és gnoszticizmuson alapuló európai unió megteremtésén fáradozott (!!!). A társaság neve ‘Hieron du Val d’Or’ volt, célja pedig a Kül-kapcsolatok Tanácsáéhoz és a Trilaterális Bizottságéhoz hasonló: létrehozni egy olyan világméretű, isteni renden alapuló rendszert, ‘melyben az országok csupán tartományok lennének, vezetőik pedig csupán egy globális okkult elitkormány helytartói.’ A kutatók nagy részében ez egy korai ‘Új Világrend’ képét idézi fel. Baigent, Leigh és Lincoln úgy véli: „A XIX. század során a Sioni Rendház a szabad-kőművességen és a ‘Hieron du Val d’Or’-on keresztül megpróbálta modernizált formában újjáéleszteni a Német-Római Birodalmat, vagyis létrehozni egy ‘teokratikus’ Európai Egyesült Államokat, amelyet a Habsburg-ház és a radikálisan megreformált katolikus egyház együttesen irányítana.” A kísérlet, úgy látszik, a XX. századi események hatására megfeneklett. (Addig is Habsburg Ottó, ‘örökös’ osztrák-magyar trónörökös, a Páneurópai Mozgalom elnöke, Jeruzsálem Királya, az egykori magyar legitimisták álom-hercege ‘Európa lézengő rittere’ marad, kinek a szél elfűtta a kalapját (koronáját) és nem tud olyan kecsesen futni utána, hogy ne váljék nevetségessé. - Cz. L.)

7.3. A világösszeesküvés központja: a Sioni Rendház

(...) Nyilvánvaló, hogy az összeesküvések e homályos és szövevényes hálója a valóságnak egy olyan szintjére utal, amellyel a napi sajtó nem foglalkozik. Baigent, Leigh és Lincoln kijelentették: **„Kétségbevonhatatlan bizonyítékok állnak rendelkezésünkre egy szervezett és egységes keretintézmény létezéséről, amely összehangoltan dolgozik a háttérben, gyakran más szervezeteket használva álcaként. Ezt a keretintézményt sehol nem nevezték meg nyíltan, de minden jel arra utal, hogy valójában ez a Sioni Rendház.”** Ezután eltöprengtek a Rendháznak ‘az európai ügyek sötét alvilágával’ összefüggő rejtett tevékenységén, **„ahol átfedés van a maffia, a titkos társaságok és a hírszerző ügynökségek között, ahol a befolyásos üzleti körök össze-fognak a Vatikánnal, ahol hatalmas összegeket költenek homályos, titkos ügyletekre, ahol a politika, a vallás, a kémkedés, a pénz-hatalom és a szervezett bűnözés között húzódó határvonalak lassan összemosódnak és egyetlen zavaros érdekerületté válnak, melyben Európa kereszténydemokrata pártjai, az európai egységet célul tűző különféle mozgalmak, királypárti klikkek, újfajta lovagrendek, a szabadkőműves szekták, a CIA, a Máltai Lovagrend és a Vatikán egy hatalmas örvényben egyesülnek ideiglenesen valamilyen közös cél érdekében.”** Eddig még azonban senkinek - legkevesbé a három fáradhatatlan kutatónak, Baigent-nek, Leigh-nek és Lincoln-nak - nem sikerült pontos fogalmat alkotni a Rendház és az azt körülvevő titkos csoportok mibenlétéről a rengeteg hamis dokumentum, ellentmondásos állítás és a homályba vesző múlt miatt. **„A Sioni Rendház kezdett egyfajta hologramhoz hasonlítani, melynek képe prizma-szerűen aszerint változott, hogy milyen irányból esett rá a fény és a tekintet - írták 1986-ban. - Egyik szemszögből befolyásos, hatalmas és vagyonos nemzetközi titkos társaságnak látszott, melynek tagjai a kulturális, a politikai és a pénzügyi élet kiemelkedő alakjai. Más oldalról nézve viszont zseniálisan kitervelt szemfényvesztésnek tűnt az egész, amelyet egy kis csoport talált ki valami homályos célból. Bizonyos szempontból talán mindkettő egyformán igaz.”** (...) Egyes kutatók úgy vélik, a Sioni Rendház képviseli a mai hatalmi piramis csúcsát, és fogékony szabadkőműveseket hív a tagjai közé a rózsza-keresztességen keresztül. Az új Európai Unió pedig - akár ez volt az eredeti elképzelés, akár nem - annak az egységes Európáról szóló el-képzelésnek a hű mása, amelyet az Új Világrend vezetői és a Sioni Rendház megálmodott.”

7.4. A Szent Grál szabadkőműves titka

Aki a mai modern világban nyitott szemmel és füllel jár, éles ésszel az igazságot keresi; ugyanakkor *tiszta szívvel hiszi Krisztust*, mert tudja, Krisztus élete, tanítása, küldetése, áldozata, szenvedés-története, majd halála utáni feltámadása ***a legnagyobb csoda az Univerzumban: az ő megváltó szeretete az egyetlen reménység, amiért ezt a skizofrén, és szélmalomharcokkal, kudarcokkal terhes rövidke földi életet végig-élni egyáltalán érdemes***; - annak a számára egyrészt nem túl nehéz keresztülnézni a Sátán valamennyi kísértésén, mérhetetlen aljasságán; másrészt a hívő ember csak kapkodja a fejét, már nem is érti: meddig fokozható még a Gonosz álszent, képmutató színészkedése a Földön?! Úgy tűnik - a végtelenségig.

Az ember próbatétele egyre magasabb fokozatokra hág; van, aki egy-egy lépéssel mind feljebb kerül a képzeletbeli égi lajtorján a Mennybe vezető úton; - s vannak mások, akik az inas fokozattól *a harminc-harmadik garádicsig* feljutva, mint Jeruzsálem Királya szállnak alá a poklokra, hogy többé emberként már ne is támadjanak fel soha...

A tankönyvekből áttekintve sem békés, látszólagos és nekünk elmesélt emberi történelem háttéréből *egy, a fantasztikum birodalmába beillő paranoid-skizofrén üldözési mánia rémes cselekménye sejlik föl*; - a háttérhatalom legkülönbözőbb titkos szervezetei futnak örült versenyt ***a Szent Grálért***, Jézus Krisztus véérért, vérvonaláért, ma élő utódaiért, vagy élettelen 'holttestéért', esetleg olyan titkos iratokért, amik vagy a mai hatalmasok isteni leszármazását, vagy a Megváltó pusztán evilági fogantatását s küldetését 'bizonyítanak'. Holott Jézus világosan megmondta: a Mennysorság ezen a Földön, az életünkben nem teremthető meg. Meg kell halnunk, és bűnbocsánatot kell nyernünk ahhoz, hogy feltámadva és üdvözülve a Mennysorságba juthassunk...

Miért mondom, hogy ez a vesszőfutás a Grálért paranoid-skizofrén?

Mert igazából *nem az egész emberiség* futja ezt a versenyt - az óriási többség csak áll és álmélkodva nézi 'a nagy felhajtást' -, hanem csak a megtévesztett, elcsábult lelkek, akiket hatalmába kerített a Gonosz. Ez tehát *nem az emberiség* vesszőfutása, hanem igazából a Sátáné, aki végtelen sötét és gonosz magányában még a legjobbakat is igyekszik magával rántani a mélybe. Aki az ördöggel aláírta a vérszerződést, az

persze versenyt fut az idővel; - mielőtt meghal, szeretné megteremteni magának a földi paradicsomot, s elérni az egyéni 'halhatatlanságot'. S azért skizofrén e 'verseny', mert a Sátán ezt a feketemisét valójában az Isten ellen, Krisztus ellen celebrálja; - az ellen a Megváltó ellen, aki mindannyiunk szívének a legmélyén ott lakik. Meg azért is, mert - ha eddigi olvasmányunkban jól megfigyeltük! - a Gonosznak láthatólag 'mindegy', hogy sikerét *fia, az Antikrisztus* földi trónra felültetésével, vagy Krisztusnak az isteni trónról való 'letaszajjtásával' éri-e el. A két, látszólag ellentétes irányú 'sátáni építkezés' persze egyidejűleg zajlik; gőzerővel, a gyorsuló időben, hiszen - mint Jézus mondotta - a Sátán 'már elítéltetett', s a földi pünkösdi királyságának napjai meg vannak számlálva. A hajsza Krisztus áldozata megsemmisítéséért folyik...

Vajon mi lehet **a Grál?** Gyanítom, hogy a Sátán legmeglepőbb hamis színészi alakítása rejlik az istenkísértő és istenkáromló Grál-történet mögött; - valami végső duplafenekű blöff, amely a sátánfattyú trónra ültetését célozza. Valami olyan ös-pogány rémtett, amelynek bevetése csak egyfajta szellemi neutronbombához hasonlítható, ami becsapja a leghívőbb embereket is, hogy Krisztus 'magára maradjon', s ne tudja befejezni az emberiség megváltásának szent művét. Zelnik József igen magasfokú beavatottságát (33.?) jelzi, hogy tisztában van vele, mi is ez a végső 'mefisztói' trükk. Mit is írt könyve legutóbbi idézetének a legvégén? ***2002-ben klónozni fognak egy nőt. Egy anya megszüli a hasonmását. És ez a hasonmás majd megszüli Demiurgoszt, az Antikrisztust.*** (A 'Demiurgosz' jelentése az 'Idegen szavak' szótárából: „világteremtő szellem, a világnak isteni vagy természetfeletti létrehozója, - annyi, mint: 'kézműves'.” Az eddig leírtakból is kiderül, hogy az idézett definíciónak leginkább a középkori katarok hite felel meg, akik szerint a földi világot a Sátán teremtette. Néha úgy tűnik: igazuk volt! Ám az igazság mégsem ez; és ezt jól tudjuk az Újszövetségből. A megváltás - hasonlóan a szeplőtelen fogantatáshoz - *megtermékenyítő isteni közbeavatkozás volt*, az egész emberiség érdekében. Krisztus, a földi küldetése beteljesítése után visszatért az Atyához, aki a világot mindenestül teremtette, s kvázi 'magára hagyta' az embereket, hogy az általa elültetett mag megfogadjon, kicsírázzék, szárba szökkenjen, és a virágzás után bőséges termést, gyümölcsöt hozzon. Visszatéréséig interregnumot hagyott maga után, mialatt kifejlődött a Sátán uralma. A 'kézműves' meghatározás szerint: *a Sátán az első szabadkézműves.*)

Ha valaki azt hinné, hogy ez az egész, *úgy, ahogy van*, nem egyéb a már definiált history-fiction-nél, és a Grál utáni történelmi vesszőfutást lazán besorolja *például az 'Ómen'-filmek közé*; - az hatalmasat téved.

De mégis, mi lehet **a Grál**? Következtessünk indirekt módon, hátulról előre, a legvalószínűtlenebbtől a valószínűig. Titkos iratok, amelyek Krisztus élettörténetét merőben más (az ismerttel abszolút ellentétes) megvilágításba helyeznék, nem lehetnek, mert az 1940-es években megtalált kumráni tekercsek máig megfejtett tartalma is szinte teljes egészében a Szentírás ismert szövegét támasztja alá. Krisztus holtteste nem lehet, mert Jézus feltámadott, és mint Isten-ember, az üdvözült testében tért meg az Atyához; 'holtteste' így e földben nem nyugszik. Ha mégis a holttestét 'keresik', annak nagyon nyomós oka lehet, ami hamarosan ki is derül. Őszintén szólva, azt sem tartom valószínűnek, hogy a Grál *valami elvont értelmet* fedjen - mint például 'származás', 'vérvonal', vagy 'az egész emberiség'; pláne, 'ami megtalálhatatlan'! A legvalószínűbbnek azt tartom, hogy **a Grál 'fizikai létező', vagyis az, aminek a legenda leggyakrabban, legkonkrétebben, valószínűen említi - tehát a Jézus Krisztus kifolyt vérének felfogó kehely, edény; de tulajdonképpen ez is egyfajta szimbolizmusra hajlamos és földhöz ragadt 'szabadkőműves megközelítés', mert a Grál: Krisztus vére!**

7.5. A klónozott 'Madonna'

Induljunk ki abból, hogy az eddig elmondott, keresztbe-kasul egymást keresztező, összegabalyodó szálakból font történelmi cselekmény mit is vár el **a Grál** megtalálásától? A válasz megdöbbentő: valamely, előre legyártott viláгурalmi terv ('építési tervrajz') megvalósításának tökéletes, utólagos legitimációját. Olyan legitimációját, amellyel még a legbigottabb keresztények sem ellenkezhetnek tovább. Olyan ördögi terv legitimációjáról van szó, amely **a transzcendens, isteni vérvonal felhasználásával egy nagyon is földi, egyközpontú világállam létrehozását alapozza meg**. Ugyanis, ha egy világállamra Isten is áldását adja, hiszen 'saját vérének' ülteti annak trónjára - nincs többé apelláta...! Ezért kézenfekvő, hogy **a Grált**, Jézus Krisztus szent vérének rettenetes sátáni célra akarják felhasználni, - amennyiben sikerül(t) megtalálni...

Mit is mond Zelnik? Klónoznak egy nőt (tavaly), aki majd megszüli a saját hasonmását, s az majd - a Sátán fattyát, az Antikrisztust. Idézet következik

az *'Emberk fénymásolása vagy terápiás klónozás?'* című tizenhárom internetes hozzászólásból:

„Amikor az ember technikailag és tudományosan már elérte azt a magasságot, hogy képes beavatkozni a természet rendjébe; akkor és ott megálljt kell parancsolni! Egyetlen-egy embernek sincs és nem is lehet felhatalmazása, hogy a földi életfolyamatokat manipulálja! (A Sátán viszont azt 'hiszi', hogy neki erre 'van' felhatalmazása! Sőt, *bele kell* avatkoznia a genetikai folyamatokba, ha el akarja érni, hogy 'földi' anyja a méhében hordja ki a Sátán fattyát, az Antikrisztust. Ez a földi anyja *csakis* egy klónozott nő lehet; mert a természetes, Istennek tetsző módon fogant anyja isteni lélekkel rendelkezik, a személyisége ezért nem lehet képes és nem lehet alkalmas 'a sátánfiú' kihordására.

A Sátán tehát a magasan fejlett emberi tudományt és technikát is saját szolgálatába állítja, hogy keresztülhúzza a megváltás isteni tervét. Ez is azon kitüntetett pillanatok közé tartozik, mikor valamennyien megérthetjük, miért is volt tilos 'az első emberpárnak' gyümölcsöt ennie a Tudás Fájáról! Szó szerint eljött hát *az igazság* pillanata. - Cz. L.) ***Sem a világról alkotott képembe, sem a 'hitvallásomba' nem fér bele a klónozás semmilyen formája. Nem tudom elhinni, hogy egy hithű vallásos ember - bármely világvalláshoz is tartozik - képes lehet el-fogadni a klónozást, s hogy az nem sérti emberi méltóságát, Isten-hitét!*** - Mint az újsághírekből lassan már évek óta ismeretes: valahol a Földközi-tengeren cirkál egy hajó, amely valóságos 'területen kívüli úszó laboratórium' - *netán a Sátán yachtja!* -, melynek fedélzetén egy dúsgazdag, örült olasz professzor, senkitől sem zavartatva végezheti a genetikai kísérleteit, melyekkel gyakorlatilag Hitler és doktor Mengele nyomdokain halad. Valakik nagyon szponzorálják, az olasz és/vagy a nemzetközi hatóságok pedig hagyják háborítatlanul tevékenykedni.

„Antinori klónozott emberi embrió fényképét akarja bemutatni. (A név ugyebár - *nomen est omen* - meghatároz, illetve baljós előjel. Ez a baljós név magában hordozza az 'Anti'-előtagot, ami - idézem az 'Idegen szavak' szótárából -: 'valamivel való ellentétességet, szembenállást' jelent. 'Nória' pedig: 'serleg vagy puttony' jelentéssel bír, ami utalhat ***a Szent Grátra, a kehelyre***, amelyben a templomos-szabadvéves legendárium szerint Krisztus vérére fogták fel. Az Antinori-név így felvett, 'gonoszul szakrális' ómen lehet, amelynek a kifejtett jelentése: az ember, aki majd létrehozza, 'megteremti' ***a vallástörténeti hibrid-gnómot, a léleknélküli emberlány-***

szülte Frankenstein; - vagyis azt a személyt, aki ugyan fizikailag (testigenetikusan) a Szent Grál 'szent tartalmából' lesz klónozva, de isteni lélekkel nem rendelkezik, lelke üres helyére a Sátán lép, s megszületik az Antikrisztus. - Cz. L.)

Az emberklónozást pártoló, ezzel sok vitát kiváltó olasz nőgyógyász-szülészorvos, Severino Antinori klónozott emberi embrió fényképe nyilvánosságra hozatalát jelentette be hétfőn. A hétnapos klónozott embrióról készült fotó egy vagy két hónapon belül látható lesz egy online szakfolyóiratban. (...) Az 57 éves olasz orvos újólaj síkra-szállt az ember klónozásáért, és kijelentette: a bírálók állításaival ellentétben az ember klónozása nem ostoba, nem is szörnyű eljárás, hanem nagyszerű lehetőség.” (Ez a kérdés: mire?! Ugyanis 'terápiás klónozás' lehetséges ugyan; ám gyógyászati alkalmazási költségei oly magasak, hogy tömeges méretekben sosem fogják bevezetni. A fő cél igazából egyrészt *megint csak a profit*, másrészt az, hogy a dúsgazdag emberek, akikből a pénzügyi és a politikai hatalmi világelit 'összeáll'; technikai úton, pénzüikkel szeretnék 'megváltani a halhatatlanságot' - amit úgy képzelnek el, hogy az agyuk kivételével, amelyben személy-azonosságukat vélik megőrizni; az elhasználódó, 'kiöregedő' és hibás testrészeiket újra meg újra klónozott újakkal cserélik ki. Mintha csak az ember egy gép, egy autó, egy automata lenne - folyamatosan csere-szabatos alkatrészekkel. A világelit kvázi halhatatlanságának, uralma 'végtelenségének' (leválthatatlanságuknak) a biztosítása jól beleillik *a legnagyobb kísértés* megvalósításának koncepciójába, miszerint majd *a klónozással teremtett Antikrisztust kiszolgáló hatalmi világelit is 'gyakorlatilag halhatatlan' kvázi-klónokból fog állni.* A műemberek és a mű-Krisztus előállításának terve a Sátán legördögibb színjátéka, aminek a bekövetkeztét s 'eljátszását' megakadályozni mindannyiunk elemi, szent kötelessége. - Cz. L.)

„Egy amerikai vállalat tegnap bejelentette: emberi embrió sikeres klónozását hajtotta végre. (...) Ez tudományos áttörést jelent, amiről az Advanced Cell Technology nevű Massachusetts állambeli biotechnológiai vállalat tudományos fejlesztési alelnöke, Robert Lanza számolt be. (...) Az ACT céljaitól függetlenül sokan - erkölcsi, valláserkölcsi kiindulópontból, jogi szempontokat is hangoztatva - rendkívül aggályosnak tartják az emberi embrió klónozását, mert az mintegy 'ugródeszka' lehet a kifejlett emberi lények 'másolásához', 'többszörözéséhez'. (Az embert 'ember által kifejlesztett technológiával' előállítani egyrészt visszaélés a megszerzett tudománnyal, másrészt Isten

akarata és rendelése ellen való cselekedet, iszonyatos bűn. Ilyen tettet csak pogány, gonosz lélek befolyása alatt álló ember követhet el, - hiszen aki hisz abban, hogy a halhatatlan lelkünket személyesen Istentől kaptuk, az tudja, hogy *egy mesterséges lénybe Isten soha nem fogja a saját lelkét 'beoltani'*, így a klónozott torzszülött lélek nélkül 'születik' meg, vagyis csak külsőre hasonlít emberi lényhez, valójában a világrajövetele első pillanatától a Sátán udvartartásához tartozik. Cz. L.)

*„A közeljövőben létrejöhetnek az első mesterséges úton létrehozott emberi embriók - jelentette ki Panajotisz Zavosz, ciprusi származású amerikai professzor, egy az emberi klónozásra szövetkezett nemzetközi orvoscsoporthoz tartozó tagja. A tudós - aki az egyesült államokbeli Kentucky állambeli Lexington Andrológiai Intézetének vezetője – hozzátette: ő és munkatársai még az idei év végén, vagy a jövő esztendő elején megpróbálkoznak az első sejtmag-átvitellel. A kísérletben tíz gyermektelen házaspár vesz majd részt önkéntesen. Zavosz professzort nem készíti hátrálásra, hogy az Egyesült Államok kongresszusa előtt két törvénytervezet is van, amely az emberi lények klónozásának tilalmát szorgalmazza. Mint mondta, a klónozási kísérletek nem az Egyesült Államokban, hanem más országokban, titkos laboratóriumokban folynak. Azt is elmondta: az emberi klónozáson dolgozó orvosoknak már sikerült állati petesejtbe embertől származó sejtmagot beültetni. (Tág tere nyílik tehát mindenfajta szörnyszülöttek 'előállításának', - lesznek hát mindenfajta 'öszvér-lények'; minden bizonnyal 'kentaurok' is. Aki a teljes 'kínálatra' netán kíváncsi, olvassa el Jim Marrs 'Titkos uralom' című könyvének utolsó fejezeteit, 'Az Anunnaki-tól' kezdődően, mely 'érdekes módon' az őskorban és az ókorban élt, művileg előállított félembéri lények meglepően színes forgatagáról tudósít. Mik lehettünk, s mivé leszünk - mélyen elgondolkodtató. - Cz. L.) *Az emberi lények klónozásának lényege: a tudósok mesterséges úton hozzák létre az embriót; a kísérletben részt vevő házaspár egyik tagjából kivesznek egy sejtmagot, amelyet azután beültetnek olyan emberi petesejtbe, amelynek már korábban eltávolították a magját. (...) A normálisnak nyilvánított embriót ezután beültetik a gyermekre vágyó nő méhébe. Az így megszülető gyermek szinte tökéletes genetikai másolata lesz egyik vagy másik szülőjének. (...) Zavosz feltétlenül bízik az emberi szaporodásbiológiai orvoslás területén 23 év alatt szerzett tudásban, tapasztalataiban. Véleménye szerint a legújabb technológiáknak és a megtermékenyítés előtti és utáni igen körültekintő vizsgálatoknak köszönhetően képesek lesznek 'normális' embriókat létrehozni. 'A rendelkezésünkre álló**

módszerekkel az emberi klónozásban sokkal jobban ki tudjuk szűrni a fogyatékoságokat, mint amennyire állati klónozással foglalkozó munkatársainknak sikerült' - hangoztatta a ciprusi professzor."

„Czeizel Endre azzal kezdte mondandóját, hogy két teljesen különböző dolgról van szó. A klón hasonmást jelent. A természet is csinál 'klónokat', ilyenek az egyetű ikrek. A mostani klónozásban arról van szó, hogy kivesszik a női petesejt magját, s beültetik a férfi valamelyik testi sejtjéből származó sejtmagot a pete-sejtbe. Antinori kísérletében olyan meddő házaspárok vesznek részt, ahol a férfi nemzőképtelen, és a testi sejtjét használják fel. Miután a testi sejt magját beültették a petesejtbe, elektromos ingerrel indítják el a sejtosztódást, majd a 16 magzatkezdeményt beültetik az asszony méhében, aki kihordja s megszüli tulajdonképpen férjének a hasonmását. (...) Antinorit egyébként zseniális szakembernek tartja. (...) Idegesítik azok a hírek, amelyek arról szólnak, hogy most majd új Hitlereket, Sztálinokat fognak előállítani, ami szerinte totális baromság. Hitler és Sztálin nem (csak) a génjei miatt lett olyan, amilyen. Czeizel megemlített egy példát is. Amerikai egyetű férfi ikerpár egyik tagját Németországban nevelték fel a '30-as években, akiből kiváló náci lett - másikkal Izraelben nőtt fel és dolgozott egy kibucban, s egy kicsit (!) cionista volt. A géneknek nincs közük ahhoz, hogy a születés után valakinek a személyisége hogyan alakul (dehogyan nincs! - Cz. L.), s milyen lesz a politikai, erkölcsi állásfoglalása. Ez mind a társadalmi, családi, kulturális tényezőktől függ. (Czeizel, mint hitetlen, elfelejti, hogy az egyetű ikrek mindketten egy-egy független, önálló lelket kaptak Istentől, míg a klónozott ember nem kaphat lelket. Az ember személyiségét egyébként leginkább a lélek határozza meg. - Cz. L.) Befejezésül Czeizel Endre elmondta, a közvélemény csak Antinoriról hallott, ő azonban ismer egy amerikai esetet. Egy milliomos amerikai házaspár 8 hónapos korában meghalt gyermekét kívánta klónoztatni, s erre rengeteg pénzt adtak egy orvoscsoporthoz, amely valahol Dél-Amerikában ezen dolgozik jó ideje."

„Severino Antinori, aki korunk Galileijeként tartja számon magát; nem kívánta megmondani, hogy melyik ország lesz kísérletezésének színhelye, bár azt világossá tette, hogy nem Európában kezd hozzá az ember klónozásához. Szemére vetette a politikusoknak, a sajtónak és az orvosi szakmának, hogy képtelenek elismerni munkáját. 'Nevezzenek akár Hitlernek, vagy Frankensteinnek, az ő dolguk. Én inkább Galileihez hasonlítanám magam: az intolerancia áldozata vagyok - mondta. (...) A

hét elején bejelentette, hogy a világon elsőként klónozott emberi egyedeket hoz létre a 'Dolly' báránynál bevált módszerrel. (Nem tudok szabadulni a gondolattól: valami végzetesen sorsszerű predesztináció fejeződik ki abban, hogy éppen Dolly, egy bárány volt az első felsőbb rendű emlős, amelyen a klónozást kipróbálták. Az áldozati bárány, az ószövetségi zsidó szertartások feláldozott báránykája, amellyel Jahve kegyeit próbálták elnyerni. Agnus Dei, qui tollis peccata mundi! Mily' szörnyűségek várnak még Reád, amíg végre eljöhetsz a Te országod! - Cz. L.) Az olasz professzor húszfős orvoscsoportja élén kétszáz nő méhébe klónozott embriókat ültet be. Ha kísérlete sikerrel jár, megszülethet az első klónozott ember."

„A dr. Urbancsek János egyetemi docenssel folytatott beszélgetésben Pallagi Ferenc arra volt kíváncsi, létező fenyegetés-e, hogy ellenőrizetlen eljárással történő klónozás következtében szembe fogunk magunkkal jönni az utcán?! Az orvos elmondta, ez létező fenyegetés, nem kizárt, hogy technikailag egyszer megvalósítható lesz.” „Óriási nemzetközi felháborodást váltott ki Antinori bejelentése. A Vatikán egyszerűen képtelenségnek nevezte az emberklónozást. Joseph Ratzinger bíboros, a Szentszék hittani kongregációjának prefektusa bírálta Antinori kísérletét, mondván: 'Hitlert akarja utánozni.' A bíboros úgy vélekedett, hogy 'gyerekek fénymásolása - náci téboly'. Jack Scarisbrick professzor, az abortusz-ellenes Life-csoport elnöke szerint az emberi élet méltóságán aluli az, hogy emberi lényeket gyártsanak laboratóriumban. (...) Antinori a vallásos ellenérveket nem fogadja el, cáfolja hogy Isten szerepébe akar lépni, a klónozás szerinte nem vallási kérdés.”

A legszörnyűbb ómen azonban a fenti idézetek utánra kívánczik. Az intézetet, ahol a Dolly-báránnyt megalkották, így hívják: Edinburghi Rosslyn Intézet Mint emlékezhetünk rá, a Rosslyn-kápolna volt az, ahol a Skóciába menekült templomos lovagok - a Sinclairok legendája szerint - a Szent Grált elrejtették! Ha a Grál valójában a kereszthalált szenvedett Jézus Krisztus vérének 'fedőneve', akkor a következő a helyzet: *a bárányt klónozó kutatóintézet s az Isten Báránya vérének rejtekhelye azonos névre - Rosslyn - hallgat!* Ez fátum, csak gonosz vicc, vagy véletlen egyezés? Túlságosan sok baljós előjel egyazon történetben...

Ha a Szent Grál valóban templomosok - a Sioni Rendház - birtokában van, akkor lassanként a 'legendárium' minden apró mozaik-kockája a helyére

kerül. Tudjuk, hogy bármely biológiai szervezet, élőlény nagy valószínűséggel reprodukálható egyetlen olyan sejtjéből, amelynek a sejtmagja, s a benne foglalt öröklődési anyag sértetlen. A klónozáshoz felhasználható sejt - akár vérsejt is lehet. Tudjuk, hogy a Sátán végső, legnagyobb szerepére készül - az Antikrisztus Krisztus képében kíván megjelenni, hogy elcsábítsa a maradék keresztényeket is. *A klónozott lélektelen nő a Krisztus véreből, a Grálból klónozott Antikrisztust fogja világra hozni; - aki külsőre ugyan Jézussal 'azonos', de isteni lelke megüresedett helyére maga a Sátán költözik be...*

Talán már meg is történt? Amíg felnő s elfoglalhatja trónját - addig a Meroving-vérvonalból származó 'helytartó' állhat a világállam élén. Íme, a templomosok és a szabadkőművesek féltve őrzött ősi titka.

John Hogue írja 'Az utolsó pápa' című könyvében, Szent Hildegárd: 'Az utolsó napok és az Antikrisztus bukása' - leghíresebb látomását felidézve: „*A skandináv-germán végítélet a szürke farkas korában következik be. A látomás egy eljövendő, katolikus származású, XX. századi zsarnok szürke, katonai egyenruháját s kabátját idézi, kinek keresztnéve a germán 'adolphus', azaz 'farkas' szóból származik. Az őt zsarnok egy Krisztus-hasonmás (azaz: klón!) előfutárai; úgy is mondhatnánk: az Antikrisztusé. A Szent Hildegárd látomásában Krisztus egy szűz (Szűz Mária), az Antikrisztus pedig egy szajha (a klónozott Madonna?!) fia; buja, szexőrült bitorló, aki a második el-jövetel Krisztusaként pózol, és azt terjeszti magáról, hogy egy szűz szemérmes gyermeke, s képes feltámasztani a holtakat. A csalót két ítéletnap próféta, Éliás és Énok veszi alaposan szemügyre, akiket Isten azért akar a Földre küldeni, hogy megakadályozzák az Anti-Krisztus uralomra jutását. Ez a két próféta még egy utolsó esélyt ad az emberiségnek, hogy megláthassa az Antikrisztus igaz valóját, mi-előtt a gonosz fia - magát Isten fiának hazudva - mártírrá teszi őket. Szent Hildegárd figyelmezteti kora papjait, hogy az Antikrisztus az egyházon belülről kerül majd ki. Jóslatainak eme pontját festménye támasztja alá érzékletesen, amelyen az egyházat egy Eklézsiának el-keresztelt, glóriás, koronás asszonyként ábrázolja, akinek a széttárt karjait egy aranyozott köntös díszíti. De lám, az Anyaszentegyház szentje bugyogó nélkül áll előttünk... Ezután Szent Hildegárd egy középkori egészségügyi szakértő alaposágával leírja s mára híressé vált rajzai segítségével illusztrálja Eklézsia belső romlottságát. Ami például a lábai között látszik tenyészni, minden idők legszörnyűbb tripperének tűnhet. Az Anyaszentegyház fanszörzete és*

szemérem-ajkai egy szőrös arcot, a szorosra zárt ajkak közül elővillanó, éles fogú, torz szörnyeteget formáznak, a szörnyeteg Antikrisztust.”

7.6. A Sátán fia: az Antikrisztus

A 148-152. oldal: *„Walter barátom közvetítésével: Meglásd, elkövetkeznek emberré változásom napjai, Hogy bűbájjal legyőzzem Énokot és Illést. Ha elragadom az igazság ösvényét a Földről, Ráhel szolgál majd engem, én pedig megvakítom Liát.”* -

„Látom, szép antikrisztusi terv. Az Antikrisztus is te vagy, vagy csak egy kedves teremtményed?” - *„Ő az én szerelmes fiam, akiben nékem kedvem telik. Ha Istennek lehetnek (több is van? - Cz. L.), akkor a Sátánnak is lehetnek fiai.”* - Hogy végképp magába ne szeressen, gyorsan közbe vágtam: *„Értem a versből, hogy bűbájjal legyőződ Énokot és Illést, és azt is, hogy Ráhel, a kereszténység is neked szolgál majd, de hogyan vakítod meg Liát, a zsidóságot?”* - *„Mi sem egyszerűbb, üldözéssel (értsd: antiszemitizmus és holocaust. - Cz. L.) és üldözési mániával (értsd: Sion Bölcsseinek jegyzőkönyve; riogatás a szabadkőműves világállammal, stb. - Cz. L.) A szeretetre legéhesebb népet szeretetre képtelenné teszem. Te is hírt kaptál róla, perjelem, hogy testvéreitek néhány évvel ezelőtt átadták egy zavaros származású és múltú alaknak, egy bizonyos Christophoro Colombonak a templomosok titkos térképeit az addig csak általatok ismert La Merica csillagról elnevezett új földrésről.”* - *„Mi az, hogy zavaros származású? Minden ember zavaros származású. Nem tudtam, hogy az ördög is antiszemita.”* - *„(...) Az antiszemitizmusról meg nem nyitok vitát veled, az még nekem is political incorrect. Különbben is nektek nem a földi származásotok igazán zavaros, hanem az égi. Nem tudjátok megfejtani, hogy a Kozmosz vagy a Chaosmos (az óskáosz világrendje - Cz. L.) gyermekei vagytok-e. Láttad azt a késsédel feltárt embert? Ő nem földi lény. Észrevetted-e, hogy élve az emberek mind földieknek tűnnek. Halottként sokan olyan arcot vesznek föl, mintha csak tévedésből kerültek volna erre az elátkozott bolygóra, megváltani ezt a sarat, ezt a lelki-bélsaras emberiséget. Mindenáron, akarata ellenére is.”*

A 154. oldal: *„Igen, tudtam róla, hogy történelmünkben először a titkos irataink közül a La Mericára vonatkozó anyagot átadtuk egy félig civilnek,*

aki cserébe a mi kereszties lobogónkat (reklámfelület?! - Cz. L.) húzta fel vitorlaként a hajóira. A beavatatlanok fontoskodó buzgóságukkal már sok nagy nemes titkos ügyet lelepleztek. Mentse a helyzetet, hogy kényszerből adtuk át, mert már tudomásunk volt egy minden eddiginél nagyobb zsidóüldözésről (értsd: a holocaustról - Cz. L.) és arról, hogy 1492-ben minden zsidónak el kell hagynia Spanyolországot. Perjelségünk úgy döntött, hogy az új földrészen (Amerikában - Cz. L.) létre lehet hozni az Új Jeruzsálemet (Amerikában ma van is ilyen város: New Jerusalem - Cz. L.), és ez az eltályogosodott zsidókérdés is megoldódna Európában.”

„Nem kellene nektek, földieknek állandóan beavatkoznotok a Teremtés eleve elhatározott rendjébe. Az Új Jeruzsálem, a végső templom majd csak az idők végezetén jelenik meg. Nem kellene macerálnotok az időt. Az Úr és én is ilyenkor nagyon bosszús vagyok miattatok. Elég nehezen sikerül megoldani ezt a la mericás ügyeteket is. Tudjátok, hogy több millió embert, ősi népeket fogtok itt kiirtani (Mefisztó itt az indián népek kiirtására céloz. - Cz. L.), nekem tetsző cselekedettel. Különbén ennek a La Mericának az uralkodója (értsd: George W. Bush! - Cz. L.) az én nagy időm, a huszadik század után a végidők császára szerepét akarja majd eljátszani, és megtámadja Mezopotámiát. Csupán azért, mert fundamentalista keresztényként (no-no! Bush, mint keresztény?! - Cz. L.) könnyedén beveszi tanácsosai azon állítását, hogy sikerült megfejteni a Biblia kódját, és abban azt, hogy 2006-ban atom-holocaust pusztítja el Izraelt (vö.: Michael Brosnin: ‘A Biblia kódja’ című művével. - Cz. L.).”

A 156. oldal: *„Olyan vagy, mint egy czakó-gólyakalifa a gazdaságkorból. (Czakó Gábor: ‘Gazdaságkor’ című könyvében tudta ilyen szépen ostorozni a kiüresedett kort.) Nem te akarsz mindent digitalizálni? Nem te bontatod le velem a húst, mint egy hentessel a mészárszékekben? Nem neked épül ez a szép új világ? Nem te akarod Krisztus testét szétrombolni, hogy ne találjon vissza belé a Szentlélek, amikor visszajön a pokolból, amitudvalevőleg Jeruzsálem alatt van?! De tényleg, hogy kerül a pokol Jeruzsálem alá? És nem ezért kellett Jézusnak erre a vidékre születni?”* (vö.: Hiszekegyünk szövegével: **„Szállal alá poklokra, s harmadnapon halottaiból feltámad, felméne a Mennyekbe...”** - Cz. L.)

A 158. oldal: *„Rózsaálom. Igen, én kertész vagyok. Tudok a rózsákkal bánni. A titkos értelműekkel is, mert én az Arany Rózsától származom. Tudom, hogy a rosa caninát hogyan lehet beszemezni. Hogyan kell a*

gyöngye növényi húson a borotvaéles szemzőkéssel kereszt alakban sebet ejteni, majd felpattintani a rózsató húrát, hogy feltáruljon a fás rész, a csont. Tudom, hogyan kell behatolni a kis sebbe a fallosz-ék alakra, lapra vágott rózsaszemmel, majd raffiával szorosan, tengerész harántcsomóval körbekötni, hogy jól fakadjon a szem, és amikor itt az ideje, kibomoljon a vad többől a nemes virág.”

7.7. Szent Hildegárd intelmei

A 168-184. oldal: „Hildegárd-álom. (...) Idegenszívű vagy, vagyis hitetlen; - aki ilyen hitetlen, sohasem vonzza magához Jézus szíve. Egy kicsit többet kellene hinned, mint gondolkodnod. Ez a tiszta észre büszke hübrisz, a legnagyobb fal, ami elválaszt a Világok Szívétől. Ez annak a templomépítő építésznek a gögje, aki azt hiszi magáról, hogy ő építész ott (pl. Makovecz Imre?! - Cz. L.), ahol az Isten csak lakó. Hirámot (vö.: Christopher Knight/Robert Lomas ‘A Hiram-kulcs’ című művével. - Cz. L.) sem a két nebuló ölte meg, hanem a gög, mert azt hitte, akkora építész, hogy az ő templomában Istennek kötelezően meg kell jelennie. Isten nem úrhajó, hogy egy csábítóan tökéletes, templomnak nevezett leszállópályával ide tudjátok csábítani. (Hildegárd-Zelnik arra céloz, hogy *von Däniken* kutatásai szerint Ezékiel próféta ‘úrhajója’ a Salamon király templomából startolt, és azért kell a templomot mihamarább romjaiból újjáépíteni, hogy amikor majd a vég közeledtekor visszatérnek - legyen hol újra landolniuk. Ezek szerint *a Kohn, a beavatott zsidó főpapi nemzetség*, mely a kiválasztottságát kimutathatóan külön vércsoportjában is hordozza; nem véletlenül őrizte nemzedékeken át a Salamon-templom titkát, miszerint valójában nem Isten háza, hanem csak Jahve ‘ürkompjának’ helyi leszálló pályája. - Cz. L.) Itt van bennetek, csak nem az agyatokban, hanem a szívetekben. Azt kell feltárni, de nem késsel, nem boncolással, hanem szeretettel. Hiába vagdosod éles késeiddel a szív húrát, hiába kurkászod üreges részeit. Nem találsz már csak romlandó anyagot ma még - holnap hervadó húsvirágokat. Hagyd abba a boncolást, Leonardo. Ami a földi élethez elég, azt te már mind tudod a testről. El kell döntened, hogy az ész vagy a szív beavatottja akarsz lenni. El kell döntened, hogy a földi megismerés (értsd: a gnózis. - Cz. L.) misztikus-zavaros szabadkőműves óvodáit járod tovább vagy az égi megismerés útjára lépsz. (...)”

„*Anyám, én alkut kötöttem az ördöggel.*” - „Nem olyan könnyű az. Ő mondja, vagy te is úgy tudod?” - „*Én nem tudom pontosan, de az biztos,*

hogy erősen kísért. Elvitt a Szent Sírba, ahol megmutatta kiterítve, élettelenül Krisztus testét, és rábeszélte, hogy készüljek fel a Test felboncolására. Azóta minden éjszaka a halottas házakat járom, akasztott emberek hulláit vásárolok meg, és boncolok, boncolok. De ez mind semmi, a Gonosz elfoglalta az álmaim. A boncolásaimon készített rajzokat viszek neki, hogy megismerje a testet, hogy megismerje a húst. Ha látnád, milyen kéjjel szemléli a rajzokat, mint éretlen kamaszok a meztelen női testek és pornográf aktusok képeit. Viszont nem úgy néz ki, ahogy te leírtad a Sciviasban (Szent Hildegárd látomástrilógiájának első kötete a Liber Scivias) világias kifejezésekkel: 'Vaginájában szörnyű és koromfekete, izzó tekintetű fej jelent meg, fülei akár a szamáréi, orrlyukai s szája akár az oroszlánéi... A fejhez csatlakozott valami, ami nagy rakás ganéjhoz hasonlított. Aztán felemelkedett a hegy tetejére és megpróbált felszállni az ég magasába. Hirtelen mennydörgés hallatszott és egy hatalmas erő akkorát taszított a fejen, hogy az lebukott a hegyről, egyszersmind a párját is kiadta.' - „Azért nem úgy néz ki, mert Te még nem az Antikrisztussal találkoztál, hanem magával a Sátánnal. Te még abban az időben élsz, jobban mondva álmodsz, amikor még úgy vélte a Gonosz, hogy személyesen is megakadályozza a megváltást. Igen, ott sertepertélt a Sír körül. Az ő testetlenségének legnagyobb vágya a Szent Test volt, a Test meggyalázása, a Test elrablása, és ezen keresztül megakadályozni a testünk feltámadását. (...)

Felhívom a figyelmet, hogy Szent Pál, aki a történesek legkritikusabb idejében a legmagasabb beavatásban részesült, és így a négy világban állt egyszerre biztos lábon, kötelességének érezte, hogy kristálytisztán kimondja a nagy titkot:

*‘Ímé, titkot mondok néktek.
 Mindnyájan ugyan nem aluszunk
 el, de mindnyájan elváltozunk.
 Mert szükség, hogy ez a romlandó
 test romolhatatlanságot öltson
 magára, és e halandó test
 halhatatlanságot öltson magára.
 Mikor pedig ez a romlandó test
 romolhatatlanságba öltözik, és
 e halandó halhatatlanságba öltözik,
 akkor beteljesül amaz ige, amely*

*meg vagyon írva: Elnyeletett
a halál diadala.'*

(Pál apostolnak a korinthusziakhoz írt első levele 15:51, 53-54.)

Tehát megsúgom neked, fiam, nem igaz semmiféle gnosztikus szépelgés, ami a csak fénnyé-válás lelki és szellemi tükörcsapdáival, tudat-tükrözéssel homályosítja az emberi test feltámadásának nagy misztériumát. (Hildegárd-Zelnik feltehetőleg azokra, a legkülönbözőbb 'hókus-z-pókuszokra' utal, melyek a legkörmönfontabb 'varázslási módszerekkel' igyekeznek kiiktatni a halál-feltámadás-üdvözülés lánc valamelyik 'kötelező gyakorlatát', hogy az embert még életében, már itt a Földön 'a Mennyszárgba' röptésék. - Cz. L.) Pál félreérthetetlenül, keményen kimondja: a halál diadala (csak) akkor nyeletik el, amikor ez a romlandó test (az üdvözítés kegyelme által! - Cz. L.) romolhatatlanságba öltözik. Mit gondolsz, mi volt az én mindentudó gyógyító tudásom alapja? (...) Mert nekem bemutatott a feltámadott, a megdicsőült, a betegség nélküli test. A gyógyításom minden lépését a tökéletes testhez viszonyítva tettem meg. Nekem könnyű dolgom volt, én láttam a nagy etalont. (...) Talán most már látod, miért akarja megszerezni a Sátán a Testet. Nemcsak Krisztusét, hanem mindenkiét. A Sátán halál-felhalmozásban érdekelt. De te ne félj, Krisztus a te segítségeddel (!) legyőzi a halált, a te halálotat is, de csak a te segítségeddel. Ha most aggódsz, ne Krisztusért aggódj, Ő veled van, - Krisztus benned aggódik érted." - „*De anyám, ha minden ilyen könnyű, ennyire céllal elhivatott, akkor mit bajlódsz annyit az Antikrisztussal?*” - „Mert ő a legveszélyesebb szemfényvesztő, és mibennünk csírázik, készülődik arra, hogy az idők végeztén testileg is megjelenjen. Pörgeti rajtunk a számait, hogy a végén kijöjjön a nagy számkombináció. Homlokunkra írja a jeleit (csak nem **a 666-ot**?! - Cz. L.), és azokat, akik jó cselekedetekkel nem tudják letörölni a homlokukról ezeket a betűket (valójában: számokat! - Cz. L.), sorba állítja a végén, és így ki fogják adni a fordított evangéliumot, a fordított jó hírt, a Rossz Hírt, pusztulásuk könyvét.” - „*Akkor (Szent) Ágostonnak volt igaza, aki azt mondta: mindenki Antikrisztus, aki tetteivel tagadja Krisztust.*” - „Ez igaz az előbb elmondottak értelmében, de csak úgy, ha azt is jelenti, hogy ebben a földi történelmünkben is személyesen készül megjelenni a Nagy Képmutatás, a hamis Krisztus. Mindent meg fog tenni, hogy homályossá tegye szemeteket az ő látására, süket fületek ne hallja ki beszédéből a hamis hangokat; szimatot vesztett orrotok ne érezze meg rajta a pokol kénjét, a pokol kánját. (...) Különben, szerintem, ha van művész, az az, aki csodálni tudja (ugyan)

a teremtett világot, de nemcsak csodálni tudja, hanem tudja és hiszi, hogy a teremtése mögött működik az igazi csoda. És tudod, mi árulja el legbiztosabban, indirekt módon, hogy van túlvilág?” - „*Leköteleznél, ha elárulnád, anyám.*” - „Mit gondolsz, miért ily buzgó a Gonosz ennek a világnak a félrevezetésében? Mi dolga lenne egy örök halálra ítélt lényvel? De mennyi van (mármint: dolga - Cz. L.) az örök élet lehetőségével megszentelt emberrel! Volt valami a katharok elképzelésében, valami homályos igazság. No nem az, hogy a Gonosz teremtette (volna - Cz. L.) a világot, hanem az, hogy a kevésbé hívők, a Tamások a Gonosz működése által is megérthetik, hogy van Isten, és Istennek célja van velem.” - „*Jut eszembe, a katharok tisztábbak voltak, mint az őket üldöző egyház, te mégis Róma mellé álltál.*” - „Én is, és Bernát (a Clairvaux-i Szent; a ciszterci rend megalapítója, aki közbenjárt a pápánál a Templomos Lovagrend elismertetése érdekében - Cz. L.) is. Életünk legnehezebb döntése volt, de éppen az Antikrisztus-jelenség visz el a döntésünknek a szívéhez. Az Antikrisztusban azt tanulmányozhattuk, hogyan nyeli már el a Földön is a halál az életet, hogyan válik a halál-élet élet-halállá. És ez, amit most mondtam, nemcsak egy nyelvi trükk, hanem a földi élet legnagyobb csapdája, lelki küzdelem életre-halálra. Az Antikrisztus nem egy személy, hanem egy állandó mozgás a krisztusi (igazság - Cz. L.) meghamisítására. (Zelnik-Hildegárd itt hatalmasat téved. Tagadja ugyanis, hogy az Antikrisztus igenis konkrét személy. Az idők végeztén (hamarosán) megtudjuk - ki is az. - Cz. L.) Az embernek egyszerre és állandóan figyelnie kell a világban a krisztusit és az antikrisztusit. Aki töretlen áhítattal csak a krisztusit keresi, nagy csapdába eshet bele, becsaphatja őt a Nagy Utánzó, a Nagy Képmutató, a Nagy Másoló, aki zseniális tehetséggel kelti a hamis látszatot. Ő a Nagy Neofita is. Ő az állandó szélkakas a damaszkuszi úton. (Mint tudjuk: a keresztényeket üldöző Saul megvilágosodott, megtért, *megfordult a damaszkuszi úton*; és Szent Pállá, a Római Katolikus Anyaszentegyház legfőbb megszervezőjévé lett. Ám Szent-Pálok egyébként igen ritkán születnek. Aki *csak úgy* megfordul; nem mindig egy újabb Szent Pál, valószínűbb, hogy csak az epigonja, legjobb esetben jóhiszemű ‘másoló’-ja. Aki pedig összevissza forog a damaszkuszi úton, az szélkakas. A Hildegárd-jellemezte Antikrisztus-fattyú. - Cz. L.) Pápacsúfolóból ő lesz a legpápább pápa, a túlbuzgó hívő. A hagyomány könyörtelen harcosaként rafinált technikával irtja ki a hagyomány igazi őrzőit. A múlt értékeire hivatkozva képes felrobbantani a múltat. A célpontja ezért Róma, hogy összezavarja a krisztusi időt. Kérdezed, miért álltunk Róma mellé Bernáttal. Mert Róma minden meghamisítás, kisajátí-

tás, gyötretés, fertőzés ellenére mégis áthozta az időn a krisztusi kinyilatkoztatást. És mert a Nagy Ámítótól is lehet tanulni; ha neki Róma szétverése a fontos, akkor nekünk Róma megvédése. Nem Róma erkölcstelensége, hanem Róma Krisztust közvetítő erkölce a lényeg. Ne feledd: ha Róma nincs, Európa sincs. Nem lenne több mint Ázsia balkánja. Ha Róma nincs, kis szekták rohangálnának a Földön, Krisztus megváltó testének darabkáival. (Megjegyzésem: Róma áthozta ugyan az időn Krisztust; ám a krisztusi erkölcsöket őrző Európa ma már nem létezik. Ma Európa ugyan *nem Ázsia balkánja*, de - ami talán még rosszabb - az antikrisztusi Amerika valódi és kultúrális gyarmata, az istentelen fenevad mocskában fetregő hitevesztett provincia csak. A kis szektákra vonatkozó megjegyzés pedig valódi prófécia; - manapság épp az történik, hogy *jehovisták, metodisták, anglikánok, mormonok, stb.* rohangásznak szélütötten szanaszét, Krisztus megváltó testének (többnyire hamis) darabkáival, hogy végül is *a New Age, a vudu varázslatok, a szcientológusok, a teozófisták, a sátánisták vagy a szabadkőművesek, az illuminátus-druida elit* karmaiban kössenek ki. A legszörnyűbb, ami velünk megtörténhet, ha egy neofita templomos nagymester magyarázza nekünk a katekizmust - Cz. L.) Mindegyiknek lenne egy kicsi igazsága, néhány nagy tévedés között. Ezért akarja a Gonosz fölboncoltatni veled a Testet, hogy ő oszthassa el. (Mert ugyebár: ‘Oszd meg, és uralkodj!’ - Cz. L.) Mindenkinek adna a saját szája íze szerint egy kicsi megváltást. Földi megváltást az égi helyett. Parányi időbe zártat az örök helyett.” - „*Nehéz behatolni oda, Anyám, ahol őrzik az időt. Vannak, akik megszakítani akarják az időt, vannak, akik átírni, mások felgyorsítani, és vannak, akik megrágalmazzák az idő őrzőit.*” (Leonardo-Zelnik itt arra utal, hogy ‘az idő őrzői’: a templomos szabadkőművesek. - Cz. L.)

7.8. Bingeni Szent Hildegárd

Az egyháztörténet viharosan mozgalmas korszaka volt a 12. század: megkezdődtek a keresztes háborúk, *a pápa és császár között* viszály dúlt. Európát egyházpolitikai ellentétek osztották meg, s egy ellenpápa fellépésével a pápaságon belül is megosztás támadt.

Bingeni Szent Hildegárd 1098 nyarán látta meg a napvilágot a Rajna vidéki Bermersheim-családban, melynek neve ma is él Bermersheim falu nevében. Ismertté a Bingen városáról kapott nevéen vált. E város közelében évtizedeken át a rupertsbergi bencés apácakolostor apátnője volt. **Szent**

Hildegárd a középkor nagy nő szentjei közé tartozik. A ‘történetünkben’ szintén jelentős szereplő Clairvaux-i Szent Bernát mellett ő is a század világoossága volt, és olyan tisztelet övezte, mely egészen egyedülállóvá teszi.

Zseniálisan tehetséges volt. Írásai közül legjelentősebb a látomásaira épülő misztikus trilógiája: a rupertsbergi Scivias-kódex, ‘Az Úr útjainak ismerete’ és ‘Az isteni művek’ könyve. A természettel és gyógyítással foglalkozó írásai miatt az első német tudós-és orvosnőnek is szokták mondani, de hívják úgy is, hogy ‘a tizenkettedik század csodája’. Ám Hildegárd valójában inkább művész, mint tudós volt, akit Isten gazdag képzelettel és művészi érzékkel áldott meg. Művészi alkotóerejét még a latin nyelvben is megcsillogtatta. Költeményei és dalai a középkori irodalom szakértői szerint csak a Sankt Gallen-i Boldog Notker-éihez hasonlíthatók. A muzsika is a vérében volt. Szép daljátékát, ‘Az erények körtáncá’-t a nővérek eljátszották a rupertsbergi kolostorban, illetve Bingenben is. ***Látnoki adottságai miatt ‘a német prófétanő’ nevet kapta, ami nem annyira a jövőmondást, mint a jelen események megértését jelentette. Éppen ebből fakadt a sok fájdalma, vajúdása, mert különleges látása folytán egészen más tanácsokat kellett adnia, mint amilyeneket az emberek vártak volna tőle.***

Önmagáról csak így nyilatkozott: *”egy nyomorult nőszemély”*; - *„törékeny ember, akiben semmi állandóság nincs, hamu a hamuból és por a porból”*. Csak azt mondta, írta, amit valaki más oltott beléje: ***„A megnyílt égből lángoló fényesség jött felém, olyan, mint a villám fénye. Áthatolt a fejemen és lángba borította egész keblemet és szívemet, de nem égetett, csak melegített, ahogy a napfény melegíti a tárgyakat. És hirtelen megnyílt előttem a zsolttárok s az evangéliumok értelme. Mindezt láttam és hallottam és mégis vonakodtam attól, hogy leírjam mindaddig, amíg Isten ostorával betegágyba nem hajtott engem. Akkor aztán ott írni kezdtem, visszatért az erőm és fölépültem a betegségből.”***

Hildegárdot egyre többen keresték föl bonyolult, nehéz ügyekben jó-tanácsért: papok és püspökök küldöttei, világi nagyságok követői és egyszerű emberek. Több száz levél maradt ránk, amelyeket Hildegárd a hozzá tanácsért fordulóknak vagy olyanoknak írt, akiknek Isten ő-általa üzent. Leveleit pápák, hercegek és püspökök olvasták. Tennie kellett, hogy kora legnagyobbjai lelkiismeretéhez szóljon.

Egyszer meghívták Kölnbe, ahol szólania kellett a katarok ellen. Meg is tette, de utána megdöbbenő vádat emelt a papok ellen: *„Istent nem ismertek, embertől nem féltek. Nem olyan prédikátorok vagytok, amilyennek Isten látni akar benneteket. Részben lovagok, részben szolgák vagytok. Gőg, dicsőség, szórakozás - ezek jegyében telik az életetek. Az Egyház pillérei kellene legyetek, és romokban heverték a földön.”*

1179. szeptember 17-ikén hajnalban költözött át e világból az örök hazába, hogy a hosszú zarándokút fáradalmaitól végre megpihenjen.
Emlékezetére még álljon itt költeménye *Babits Mihály* fordításában:

Szent Hildegárd:

Éneke a Szentlélekről

Ó Isten lelkének tüze, minden
teremtmény életének élete,
szent vagy, ki a formákat élteted!

Szent, ki írral kened a törések veszélyét
s gyógyítva dörzsölöd a bűzös sebeket!

Szentséged szellője, szelelője,
szeretet tüzelője!
Ó zamat a mellekben, édes íz!
ki szíveinkbe átitatódsz az erények jóillatával.

Ó tiszta forrás, akiben példálózható, hogy Isten
maga köré gyűjti az idegent
s megkeresi az elveszettet.

Ó élet páncéla!
Ó egység záloga minden tagok között!
Ó tisztesség öve, áldj meg
és tégy boldoggá!
Erős pálya, lelki út,
ki áthatoltál mindenben
a magasságban,

a földi világban,
s minden mélység szurdokában:
mindenkit összekötsz és egybehajtsz.

általad felleg árad, levegő
röpül, átvődik a kő,
vizek folyókat öntenek
és zöld pompát izzad a barna föld.

S te neveled a doktorok erényét,
akiket életükben a bölcsesség ihlete vidámít.

Dicsőség hát neked,
ki dicsőség hangja
s élet öröme vagy;
remény és erős becsület,
s fényességgel fizetsz!

7.9. Mefisztó kudarca és búcsúlevele

A 190-192. oldal: „Ámor-álom” (...): „Mégiscsak egy út van, az övé, ha *ő az út, az igazság és az élet* (Krisztus szavai az Újszövetségből: „*Én vagyok az út, az igazság és az élet.*” - Cz. L.). Holnap húsvét van, minden idők húsvétja. Az idő-számításunk kezdőpontjának, 1499-nek és 2003-nak a Húsvétja, a világekorszak-zárás húsvétja. Ma éjszaka minden megtörténhet.”

A 196-204. oldal: „Mefisztó levele Leonardónak (otthagytva a Sírban): „*Én egy szegény ördög vagyok. Látod, elcsesztem ezt a kísérletet is. Én kisebb lettem általa, és te nagyobb. Ebből is látszik, hogy el kellene gondolkoznotok azon, ki az igazi jóakarótok. Téged nagy erők segítenek, nagy erők vonzanak, és azok a vonzások nem engedik, hogy hibát kövess el. (...) Én már a kezdet kezdetén észrevettem a te nagy védelmedet. (...) FÉNYERŐATYA! Félműveltségemben Isten legszebb, legtitkosabb nevét mondtad ki teljesen véletlenül, tudatlanul. Innentől én már csak erőtlen ördög voltam. Statiszta egy játékban, amit már csak magaddal vívtál. (...) Így te magad lettél álombeli utazásod célja, és nem Krisztus, s nem a Feltámadás. A Feltámadáshoz, hogy teljes legyen, nem lehet lekötözni a Sátánt sem. A Feltámadás a mindenség összes lényének a szabad-*

ságában valósulhat csak meg. Csapdát persze állíthatnak az ellentétes erők egymás számára. És én tudom, hogy a keresztre feszített Krisztus a Sátán legnagyobb csapdája. Ezért is zümmög ezernyi ördög Krisztus körül és a Kereszt körül. Megalázó, de igaz Giovanni Santi (Giovanni Santi: Fájdalmas Krisztus két angyallal - 1490.) festménye, ahol megfestett engem, mint legyet a keresztre feszített Krisztus mellén. Teleológiai mélységű a vicc is, amelyben Krisztus így sóhajt: 'Atyám, csak ezek a kurva legyenek ne lennének...' (Mintha csak Hernádi Gyula író, az ő szellemiségét látnám-hallanám két évvel ezelőtt, a csigatévé reggeli műsorában, Bombera Krisztina szolid 'felvezetését' követően: „Krisztus, ne bohóckodj, gyere már le arról a keresztről, és igyál velünk egy jó kupa bort!”). Azonos töről fakadnak... - Cz. L.) (...) Egy Mefisztó mégsem vallhatja be, hogy vesztett, de ha bevallaná sem tud veszteni, mert a lényege az örök vesztés, és vesztés-e az örök vesztés, vagy már egy antigyőzelem? Mindenesetre az idők végére nekem be van ígérve a Nagy Vesztés, ami csúnya egy predesztináció az Úrtól. (...) Azért ne örülj nagyon, Leó, nem győztél. Szerződés nélkül is alkut kötöttünk. Megismerted az én nyelvemet, és ez a nyelv veled lesz. Ez nem hagy nyugodni. Ez remegteti a lelkedet, amíg élsz. Ez olyan kétely-métely, amely szétrág belülről. (Vagyis hát így sajátították el a szabadkőművesek az ördög nyelvét, a Sátán intrikáit, trükkjeit és hamislátszat-keltő technikáját. A hazudozás életművészetét. - Cz. L.) Nálad jobban nem vágyik senki ezen a Földön Isten után, az örök élet után, mégis nálad mélyebben senki sem kételkedik Istenben és mindenben, ami transzcendens. (...) Hát nem, Leókám, nem működik semmilyen gnosztikus hókusz-pókusz. (Akkor meg miért kell ezt az egész gnóvizist mégis ennyire erőltetni?! - Cz. L.) Marad csak a hit, amire te képtelen vagy, így neked csak a hitetlenség marad, a maró kétely. (...) Cserébe, hogy nekem is legyen némi örömöm, megsúgom neked, hihetetlenül nehéz hit nélkül meghalni, az a pokol. A pokol nem a halál után, hanem a halál előtt van. Ebből rájöhetsz, a halál előtt sincs élet. Örök élet hogy lenne, ahol örök halál van... (...) Három napot kaptam, látod, elég volt. E megszentelt időben nemcsak a tudatotokba, hanem a lelketekbe is sikerült behatolni. A világegyetem létezés-émlékezet rendszere ezután az én elveim szerint fog működni. Így tervezésképtelenné váltok (így is történt; ezért is törekszik a viláгурalomra törő szabadkőművesség mégis görcsösen a véletlen és a természetes kiválasztódás végleges kiküszöbölésére! - Cz. L.), és a jövő is az enyém lesz. Olyan múltat hazudok nektek, amelyet akarok. Én mesélem el a teremtést, én írom az Evangéliumot is. Az én történetem a Megváltás, s az én ceremóniám az Eucharisztia. Nem tudjátok ezután

megfejteti, hogy az áldozat elfojtás, a szabadság nyomora vagy felmagasztalás, a szabadság transzcendens gazdagsága. (...) A harmadik nap végén mindig történik valami, ha más nem, megszólal a szófár, vagy a kakas, vagy Mihály fújja rettenetesen a harsonát, és megjelenik az Antikrisztus, vagy Krisztus, vagy amit megérdemeltek.” (Ez volt Mefisztó búcsúja Leonardótól.)

A 231-233. oldal: Amiens, 1519. május 2.

7.10. Leonardo fohásza

*„Mert végül mind megtérünk
Félig hívők és hitetlenek
Szabadjóművesek és rózsakeresztesek
Mindenféle hitetlen mások,
Művészek és hamis messiások
Etruszkok és magyarok
Zsidók és arabok
A két kerub szárnya közt izzik majd a láda
És vakító fehér lesz a kő, a kába
Megkerül Hírám kristálykoponyája
Végleg Mária fején fénylik István koronája
Végül mind megtérünk
Mert mind, aki él
Örök életet remél
Mind rájövünk végül
Hogy nem lehet lopva inni az üdvösségből
Mint bolhák a kutyák szeméből
Végül megtérek én is Krisztusban
Én, aki egész életemben szívemben parázna voltam
Mégis mindig őriztelek, Atyám, a lelkemben valahol mélyen
Ahol az egyetemes ok köré
Gyülekezett a létezésem
Miatyánk, ki lakozol a Mennyben, és nem
Határokba szorítva a Mindenség Mátrixában,
Oldozz föl engem, az embert,*

*Akibe a meg-nem-halást és a halált sűrítetted
Atyám, a halhatatlan élet erejével
Emelj föl engem a bukott természet állapotából
Föl, a kebeledre
Világok szíve, Atyám.”*

VÉGE A TESTAMENNEK

8. Leonardo da Vinci életrajza

LEONARDO DA VINCI 1452. április 15-ikén (a Kos jegyében) született Vinci-ben, - Ser Piero jegyző természetes fiaként. A kivételes elme (az egyik lexikon a foglalkozását nemes egyszerűséggel *'itáliai egyetemes lángész'*-ként határozza meg) jókor és jó helyre született. Anyja egyszerű parasztlány volt, akivel a fiatal tekintélyes firenzei jegyző úr eltöltött néhány kellemes éjszakát, s aztán szélnek engedte. Catarina - keresztnevénél többet alig tudunk róla, Leonardo sem említi 7000 oldalnyi jegyzeteiben - megszülte fiát, majd az apa gondjaira bízva eltűnt a csecsemő életéből. Annyi bizonyos, hogy szép lány lehetett, mivel Leonardo az évek során kifejezetten jóképű ifjúvá serdült. Mivel Ser Pierónak, az apának még sokáig nem született újabb gyermeke, Leonardónak jó dolga volt az apai házban.

A gondolkodók - ha még bizonytalan léptekkel is, és az egyház halálos átkaitól félve - egyre merészebb elképzelésekkel álltak elő. Leonardo életében a terveiből (fantasztikus találmányaiból) egyetlen-egy sem valósulhatott meg; - az emberi tudás nem tudta követni őt. Az utókor most azzal tiszteleg az emléke előtt, hogy apró modelleken kelti életre tervrajzait.

Leonardo minden kérdésre (kihívásra) válaszolni akart; nem akadt oly probléma, melyre ne talált volna megoldást; - így aztán festeni már nem is maradt ideje.

Mindössze öt mű létezik, amelyről biztosan állítható, hogy az ő keze munkája.

Nem volt tétlen, vagy lusta ember. Sőt, állandóan töprengett valamin, kis jegyzetfüzeteit az övébe dugva hordta, s ha valami az eszébe jutott, bárhol is volt, nekifogott a számításoknak, s a tervrajzoknak. Harmincéves koráig Firenzében élt.

Amikor a San Giovanni-templom süllyedni kezdett, új módszerrel akarta alapjait stabilizálni. Olyan meggyőzően érvelt, hogy a városatyák csak miután elkezdték a kivitelezést, értették meg, hogy képtelenség azokat megvalósítani.

1482-ben Milánóba utazott; Lodovico Sforzának ajánlotta fel szolgálatait. Ekkor főleg társasági emberként ismerték. Bálokat szervezett, s lantjátékával kitűnően szórakoztatta a vendégeket. Sforza, a Moro meg is lepődött, s persze nem is igen hitt neki, amikor Leonardo hadmérnökként mutatkozott be nála.

1502-ben már a rossz hírű Borgiák szolgálatában találjuk őt. Cesare Borgia egész Itáliát meg akarta hódítani, nem hagyta ki Leonardo szülővárosát, Firenzét sem. Leonardónak nem voltak skrupulusai; számára csak kihívások, kérdések léteztek, amikre válaszolnia kellett. Pontos katonai térképet rajzolt a városról, s a Borgiát támogató török küldöttségnek - akit két éve még a pokol fenekére akart küldeni - egy tervet is átadott egy híd vázlatáról, amely az Aranyszarv-öblön ívelne át.

Cesare Borgia bukása után a firenzei köztársaság hadi szakértője lett. Akkoriban éppen a repülés foglalkoztatta, s ezzel egyébként nem állt egyedül. Az ókor iránt csodálatot érző reneszánsz kori ember Ikarosz példáját követve akart a magasba szállni. **Leonardo ehhez tanulmányozta a madarak repülését és anatómiájukat.** Néha festett is, de úgy érezte, festeni is csak akkor tud, ha tanulmányozhatja az emberi testet. Akkoriban az orvosok sem boncolhattak, mert az emberi test az Egyház szemében szent volt, s aki hozzáért, olyan bűnt követett el, amiért az életével fizetett. **Leonardo** - talán elsőként az emberiség történetében - **titokban mégis boncolt**, s nem is egyszer, hanem harmincszor! Pontos anatómiai rajzokat készített, s elsőként fedezte fel és írta le az érlemeszesedést. **Lerajzolta azt is, hogyan helyezkedik el az embrió az anya testében.** (Zelnik József: TESTAMEN, Leonardo evangéliuma könyve borítójának elején a fénylő, csontszerű kör alakú metszet (Leonardo-grafika) mintegy emblémaként, az anyaméhben elhelyezkedő magzatot ábrázolja.)

Jegyzeteit nehéz elolvasni, mert gyakran titkosírást használt vagy egyszerűen balkézzel, tükörírással írt. Családja nem volt. A nők nem érdekelték, talán a férfiak sem. (Habár fiatalon perbe fogták Firenzében, hogy barátjával folytatott meg nem engedett viszonyt; - a vádak tagadta, azokat nem is tudták bizonyítani.) Festő műhelyében mindig sok tanítvány vette körül, de barátai nem voltak. Az életből is magányosan távozott, 1519-ben, 67 éves korában. Feljegyezték róla, mint külön furcsaságot, hogy már az ötvenes éveiben aggastyánnak látszott. Szelleme viszont az utolsó pillanatáig nem pihent. Leonardo egyedülálló jelensége a

történelemnek: szabad ember volt, akinek a gondolatait semmi sem kötötte meg.

9. Zarándoklat ‘Az utolsó vacsorához’

Idézet Zelnik József ‘Zarándoklat a borhoz’ - Dionüszosztól az Eucharisztiaig -, a 2000-ben, a Pesti Vigadó Galériában elhangzott, kiállítási megnyitó beszédéből:

Ajánlás: ‘A világ a titok által létezik.’ (Részlet a Széfer ha-Zóhár-ból)

„Ha most kóstolok egy pohárral - így Zelnik - Antinori márkí Sangiovese (‘vérszínű’ vörösborfajta) szőlőből készült, Santa Cristina nevű (az egész név, így együtt nagyon ‘Krisztus Szent Vérére’ asszociál! - Cz. L.) toszkán (mint korábban olvashattuk: a TESTAMEN-ben Mefisztó nemes egyszerűséggel csak ‘toszkán gazembernek’ nevezi Leonardót! - Cz. L.) borából, akkor merek tenni némi kitérőt, hogy vázlatosan feltehessek még néhány új kérdést. A művészet és az Eucharisztia koordináta-tengelyének origó pontjában ott áll az európai művészettörténet legrejtélyesebb képe, az Utolsó vacsora, és alkotója, a meg-fejthetetlen művészember, Leonardo da Vinci. Az Utolsó vacsora a keresztény világ leghíresebb képe lett, annak ellenére, hogy alkotója római kánon szerint nem volt hívő, sőt már saját korában is boszorkánysággal, homoszexualitással, mágikus praktikákkal vádolták; - talán nem véletlenül, hiszen élete tele volt talányokkal. Ezt maga is gerjesztette, amikor arról mesélt, hogy csecsemő korában egy olyan monte-albanói kecske tejével táplálták, amelynek a gazdája boszorkány hírében állt. Vagy hogy gyermekkorában álmában egy sólyom szállt reá és ‘beavatta’. De fokozta a Leonardo körül lengő misztikumot rend-kívüli szépsége is. Erről tanúskodik Verrocchio róla mintázott ifjú Dávidja és Botticini Szent Mihály arkangyala. Egész életvitele különös. Vegetáriánus volt és nő nélkül élt. Több képén átsejlik a Tantra Jóga: ‘Miért is volna szükségem asszonyra; bennem, magamban van egy belső asszony.’ - tétele. Pontos példa erre a máig megfejthetetlen jelentéstartalmú Mona Lisája. Az egész képet át-járja a lírai kétértelműség. Vélhetőleg a huszadik századi pszichoanalízisen iskolázott művészetkutatás jár közel az igazsághoz, amikor azt állítja, hogy Leonardo ebben a képben a nemek előtti emberit, az ún. androgün-jelenséget kívánta megközelíteni. (...) Az sem véletlen, hogy az ezoterikus iratokban a kozmikus ember mindig androgün, a gnosztikus Antroposz. Megkérdezhetjük, feltételezhető-e Leonardóról, hogy őt ezek a gondolatok foglalkoztatták? Nem tudjuk. Mindenesetre a neve felkerült egy furcsa listára, a ‘Dossiers Secrets’ névsorába, amely a Prieuré de Sion titkos társaság nagymestereit tartalmazza. Eszerint

1510-1519. között ő volt a nagymester Sandro Filipepi után, akit mi Botticelliként ismerünk. Ilyen vélt vagy valódi tények vették körül az embert, aki (1495-ben, Milánóban, a Santa Maria delle Grazie kolostor refektóriumában) hozzáfogott az Utolsó vacsora, az Eucharisztia megfestéséhez. Természetesen már sohasem tudjuk meg, mire gondolhatott a világ legtudatosabb, de egyben legszenzibilisebb művésze, amikor elkezdte ezt a munkát. Egy olyan műről van szó, melynek rejtelmeit több könyv sem lenne képes feltárni; bizonyítja ezt az eddig róla írt könyvtárnyi irodalom. Én is csak néhány kérdést merek itt feltenni témánk, a boráldozat szempontjából. Miért helyez Leonardo egy nőt (Mária-Magdalénát) az apostolok közé Krisztus jobbára? Erősíteni akarta-e ezzel Krisztus élettörténete gnosztikus szemléletét? Miért nem akarta, merte, tudta befejezni Krisztus arcát? Kevés és együgyű magyarázat erre, hogy az előbb megfestett Jakab arca olyan szépre sikerült, hogy azt utána már nem tudta felülmúlni. (...) A művészet, a tudomány és a vallás megismerő egybeötvözésével, szintézisével kísérletezik. A festmény mértanilag is kivételesen megszerkesztett felépítése azt sugallja, hogy az alkotó célja az Opus Magnum, a centrális pont meghódítása; azé a ponté, ahol a világot kiegyensúlyozó erő székel. Ebbe az áthelyezhetetlen, leválthatatlan és megfellebbezhetetlen középpontba helyezi Leonardo az Eucharisziát, a kenyér és a boráldomást (nem jó ez a megfogalmazás, hiszen nem áldomásról hanem áldozatról van szó; Krisztus az emberi életét, testét és véréát áldozta érettünk a keresztfán! Az Eucharisztia az átváltoztatás, az Oltáriszentség, Krisztus testamentumának manifesztációja, sőt, rituáléja), úgy, hogy a Krisztus arca mögé helyezett ablak-csillagkapu Sion hegyére nyílik, amely földi létében a varázslatos toszkán táj. (...) A festményen Krisztus már nem figyel a tanítványok földi vitáira. Bal keze mellett egy pohár bor, jobb kezénél kenyér. Megnyitja a világegyetem létezés-émlékezet-rendszerét: hogy mindnyájan egyek legyenek, mint te, Atyám, énbennem, és én tebenned... Beszelnünk kell még arról is ebben a vázlatunkban, hogy a bor épp a misztikán keresztül, nagy titkok tudója. Elég, ha Melkizedeke, Arimateai Józsefre, a Grálra és a gnoszticizmus rejtélyes világára utalok. (...) Krisztus vére, a szent vér a keresztény világ talán legfontosabb szimbóluma. (Meg kell jegyezni, hogy a kereszténység alapvetően nem szimbólumokkal építkező, jelképes hitvallás, mint a szabadkőművesség, hanem maga a legteljesebb valóság, amelynek a csúcán a megváltás ténye, a megváltó Krisztus, mint az egyetlen és abszolút igazság helyezkedik el. A Szent Grál, Krisztus 'feltételezett' vére elsősorban templos, illetve világhatalmi fikcióként egy szabadkőműves

szimbólum. A Jeruzsálemi Templom romjai alatt ‘megtalált’ Szent Grálból, Krisztus véréből az Antikrisztust akarják klónozni, azért, hogy ‘a királyi’ Meroving-vérvonalból való ideiglenes helytartót, a világállamukat majd ‘valóban’ legitimáló, ál-Krisztussal váltsák fel. - Cz. L.) *Ennek a szimbólumnak a keletkezésénél ott áll egy másik rejtelmes alak, Arimateai József. A húsvéti dráma hátterében csendesen, szinte rejtőzködve ott mozog egy ismeretlen férfi. A legfontosabb pillanatokban föltűnik, könnyedén jár-kei a gyűlölködő főpapok, katonák, római hivatalnokok körében. Ő fogja föl Krisztus vérét egy kehelybe, mely később Grálként híresül el, és övé az a sír is, melyben a feltámadás csodája megvalósul, s ahol megtalálja Mária a leplet, mely a fényre válás földi lenyomatát őrzi. Arimateai József történelemileg meg nem fejtett alakjában és a Grálmondakörben találkozik a bor misztikájának szimbólumkutatása a gnózis és a kereszténység, vagy még inkább a gnózis és a szabadkőművesség, valamint a római kereszténység mögött működő erők (!) élethalál-harcának központi gondolataival. A tét a szent vér, a keresztények szerint Krisztus vére (milyen vér?!), és a másik fél, a ‘Sang-Royal’ = a Királyi Vér, a Szent Grál több ezer éves vitája. Ez a vita sajnos a huszadik században álgnosztikusok és álkeresztények harcává vált. Fény felé tarthatatlan, zavaros borok hódítottak. (A tét nem a ‘Krisztus vére’ kontra ‘királyi vér’ vitában összponosul, mert nem ez ‘a vita’ tárgya. A küzdelem a valódi katolikus keresztény Isten-hit - Krisztus-hit -, és a Krisztus Isten Fia mivoltát tagadó gnosztikus tanok, elsősorban az eretnek templomosok és szabadkőművesség, illetve a reájuk épülő francia és angol gyökerű, az angolszász irányítású és berendezkedésű egységes világállam ideológiai megalapozását célzó deista legendárium hívei között zajlik. Ami a szabadkőművesség természetes, gnosztikus világvallás mivoltát, illetve az ebbéli reményeit illeti - ti. hogy a kereszténység ‘helyébe’ léphessen - nos, ezt Vörösmarty Mihály híres szavai jellemzik a legfrappánsabban: „Víznek zavaros, bornak ihatatlan.” - Cz. L.) Az elmúlt kétszáz évben egy felfokozott szellemi kísérletezés és erőszak próbálta a krisztusi megváltást visszavonni a megváltás előtti földi pogány áldozatok körébe. Erre a keresztények azt válaszolják, hogy a gnosztikusok lehet, hogy a tudás birtokában vannak, de az olyan tudás, ami szellemi mámorban működik, a hit kegyelme nélkül. Mintha csak egy bódult szellemi boráldozat mondatná a csillagjós szöveget. Mi, féltősebb gondolkodók inkább várjunk azokra az áldott időkre, melyekben Isten néha fellebbenti a titok fátylát a Földön. Ilyenkor újbor kerül a régi kelyhekbe - vagyis egy Anti-Krisztus, az igazi, az eredeti, Krisztus helyébe?! -, a mámor malasztá*

*válik, és az új 'bor' (miért az aposztrof; mert valójában 'vérről' van szó?)
tüze úgy hatol be a földi lényekbe, hogy mennyei szívük lesz."*

10. Utószó és Evangélium

Az idézett tárlat-megnyitó beszéd 2000-ből, a TESTAMEN-könyv 2003-ból származik. A személyes ajánlás szövege furcsán hangzik: „... **Krisztusról és a testnek feltámadásáról.**” Ez ugyanis csúsztatás vagy atavisztikus elszólás, hiszen az emberiség történelmében eddig mindössze egyetlen emberi test támadott fel halottaiból: Krisztusé. Ráadásul a TESTAMEN kifejezetten csak Krisztusról szól, de nem ám a feltámadásáról, hanem arról, hogy az ördög Mefisztó képében szerződést köt Leonardóval, a Sioni Rendház nagymesterével, az eretnek zugboncolóval, hogy szeletelné fel a halott Krisztus testét (három napot kap rá), - s a koponyafedőt, a kálváriát is feltárva együtt keressék meg *az attributumot (Krisztus Isten Fia lényegének kvintesszenciáját), amely a testnek harmadnapon való feltámadását 'előidézi'*. Nem ünnepelni akarják tehát az Isten Fia feltámadását, hanem barbár vágóeszközzel (a szikével) épp, hogy megakadályozni azt! Ezért választja el egymástól Zelnik Krisztust és a testnek feltámadását, ezért beszél róluk külön-külön, holott szétválaszthatatlanul összetartoznak. „Krisztus feltámadásáról” – így kellene könyvét ajánlania; de hát sajnos nem arról szól...

Kerek-perec mégsem mondhatja ki, hogy nem hisz Krisztus feltámadásában.

Hiszen emlékszünk, hogyan végezte Jacques de Molay...

A szabadkőműves világállam szakrális-ideológiai alapvetése, építési tervrajzának elkészítése helyett sokkal inkább ajánlott az Újszövetség, az evangéliumok, az Úr-Jézus eredeti szavainak gyakoribb forgatása, olvasása.

Ez következik most:

„Ne féljete azoktól, akik megölik a testet, de a lelket nem tudják megölni. Inkább attól féljete, aki a lelket, meg a testet is pokolba taszíthatja!” (Mt.10, 28-29.) **Máskor Jézus így tanította őket: „Óvakodjatok az írástudóktól! Szívesen járnak hosszú köntösben, és szeretik, ha nyilvános tereken köszöntik őket, szívesen foglalják el az első székeket a zsinagógákban és a főhelyeken, a lakomákon. Fölélik az özvegyek házát és színleg nagyokat imádkoznak. Ezért súlyosabb ítélet vár rájuk.”** (Mk.12, 38-40.)

Jövendölés a világvégéről

„Vigyázzatok, hogy senki félre ne vezessen titeket. Sokan jönnek majd az én nevemben és azt mondják: Én Vagyok. Sok embert megtévesztenek. Amikor pedig háborúról és háborús hírekről hallotok, ne rémüldözzetek. Ennek meg kell történnie, de ez még nem a vég. Akkor nemzet nemzet ellen és ország ország ellen támad. Földrengés lesz itt is, ott is, meg éhínség, de ez csak a gyötrelmek kezdete.” (Mk.13, 5-8.)

„Akkor, ha valaki azt mondja: Nézd, itt a Krisztus, vagy amott! - ne higgyétek. Föllépnek ugyanis hamis krisztusok és hamis próféták, jeleket és csodákat művelnek, hogy még a kiválasztottakat is tévedésbe ejtsék, ha lehetséges. Vigyázzatok, előre megmondtam mindent.” (Mk.13, 21-23.)

„Óvakodjatok a hamis prófétáktól! Bárány-bőrben jönnek hozzátok, belül azonban ragadozó farkasok. Gyümölcsükről ismeritek föl őket. Szednek-e tövisekről szőlőt, vagy a bogáncsról fügét? Így minden jó fa jó gyümölcsöt terem, a rossz fa pedig rossz gyümölcsöt. Nem hozhat a jó fa rossz gyümölcsöt, sem a rossz fa jó gyümölcsöt. Kivágnak és tűzre vetnek minden fát, mely jó gyümölcsöt nem terem. Tehát gyümölcsükről ismeritek fel őket.” (Mt.7, 15-20.)

„Akadnak azonban a nép közt hamis próféták is, minthogy közöttetek is lesznek tévtanítók, akik kárhozatos eretnekségeket terjesztenek, megváltó Urukát megtagadják és gyors pusztulást zúdítanak majd önmagukra. Számosan szegődnek társukul a kicsapongásban, miattuk becsmérlik majd az igaz utat. Kapzsiságukban hízalgő szavakkal ki is fosztanak majd titeket. De régóta készen áll már számukra az ítélet: kárhoztatásuk nem alszik el.” (2 Pét.2,1-3.)

„Szeretteim, ne higgyetek minden léleknek! Vizsgáljátok meg a lelkeket, vajon Istentől való-e, mert sok hamis próféta lépett föl a világban. Az Istentől való lélek erről ismerhető föl: Minden lélek, amely vallja, hogy Jézus Krisztus testben jött el, Istentől van. Minden olyan lélek viszont, amely nem vallja Jézust, nem Istentől való. Ez az Antikrisztus szelleme, akiről hallottátok, hogy eljön, sőt már a világban is van. Ti Istentől vagytok, gyermekeim, és győzedelmeskedtetek azon. Hiszen, ha bennetek van, hatalmasabb, mint az, aki a világban van. Azok e világból való, azért is beszélnek e világról, és a világ hallgat rájuk. Mi Istentől vagyunk. Aki ismeri Istent, hallgat ránk. Aki viszont nem az Istentől való, nem hallgat ránk. Így különböztetjük meg az igazság szellemét a hamisság szellemétől.” (1 Jn.4,1-6.)

„Gyermekeim, itt az utolsó óra! Amint azt hallottátok, eljön az Antikrisztus. Már eddig is sok Antikrisztus támadt. Ebből tudjuk, hogy itt az utolsó óra. Közülünk kerültek ki, de nem tartoztak közénk. Ha közénk tartoztak volna, köztünk is maradtak volna. Rajtuk kellett nyilvánvalóvá lennie, hogy nem mindnyájan tartoznak közénk. Ti azonban a Szent kenetét kaptátok, s mindent tudtok. Nem is azért írtam nektek, mintha nem ismernétek az igazságot. Ti ismeritek, s azt is tudjátok, hogy semmi hazugság sem származik az igazságból. Ki a hazug, ha nem az, aki tagadja, hogy Jézus a Messiás? Ez az Antikrisztus: tagadja az Atyát és a Fiút. Mindaz ugyanis, aki tagadja a Fiút, nem ismeri el az Atyát sem. Aki megvallja a Fiút, elismeri az Atyát is. Maradjon meg bennetek, amit kezdettől fogva hallottatok. Ha megmarad bennetek, amit kezdettől fogva hallottatok, ti is megmaradtok a Fiúban és az Atyában. Az ígéret pedig, amelyet ehhez fűzött, az örök élet. Ezeket akartam írni nektek azok miatt, akik félrevezetnek. Ami titeket illet, maradjon meg bennetek a tőle kapott kenet. Más tanítóra nincs szükségetek: bármire is tanítson az ő kenete, az igaz s nem hazugság. Maradjatok tehát őbenne, amint tanította. Igen, gyermekeim, maradjatok őbenne, hogy amikor majd megjelenik, bizalommal töltsön el, és eljövetelekor meg ne szégyenüljünk. (1 Jn.2, 18-28.)

„... Atyám adja az igazi mennyei kenyeret. Az az Isten kenyere, amely leszállt a mennyből és életet ad a világnak. (...) Én vagyok a világ kenyere. Aki hozzám jön, nem éhez többé, és aki bennem hisz, nem szomjazik soha. (...) Annak, aki küldött engem, az az akarata, hogy abból, amit nekem adott, semmit el ne veszítsek, hanem föltámasszam az utolsó napon. Atyám akarata, hogy mindaz, aki látja a Fiút és hisz benne, örökké éljen. Én föltámasztom az utolsó napon. (...) Én vagyok az élet kenyere. Atyáitok mannat ettek a pusztában és mégis meghaltak. Itt a mennyből alászállott kenyér, hogy aki eszik belőle, meg ne haljon. Én vagyok a mennyből alászállott élő kenyér. Aki e kenyérből eszik, örökké él. A kenyér, melyet adni fogok, az én testem a világ életéért. (...) Én vagyok az út, az igazság és az élet. Senki sem jut az Atyához, csak én általam. Ha ismernétek engem, Atyámat is ismernétek. Mostantól fogva pedig ismeritek és látjátok Őt.” (Jn.6,32-51. és Jn.14,6-7.)

11. Ajánlások

A könyvéből – több könyvből - írott könyvemet szeretettel **Zelnik József templomos nagymesternek** ajánlom, aki a ‘TESTAMEN, Leonardo evangéliuma’ című, általam most elemzett mű szerzője.

Csak három példányról tudok: az egyiket *Kovács Dávidnak*, a ‘JOBBIK Magyarországért Mozgalom’ (egykori) elnökének, a másikat nekem (a harmadikat Sándor Györgynek) ajánlotta:

Kettőt idézek:

*„Ajánlás: Kovács Dávidnak, -
jó hírrel arról, hogy van örök élet, és van az testnek feltámadása.
Óbudán, 2003-ban - Zelnik József.”*

*„Ajánlás: Czike Lászlónak, -
a közös gondolkodás okán is Krisztusról és a testnek feltámadásáról.
Óbudán, 2003-ban - barátsággal Zelnik József.”*

Ajánlasként megfontolásra ajánlom a következőket:

- Kelemen római pápa 1313. március 22-én eltörölte és feloszlatta a Templomos Lovagrendet, amely azóta *egyházi szempontból, jogilag* mind a mai napig illegitim szervezet; a vagyonát (mint a könyvben is szerepel) más lovagrendek ‘örökölték’, mivel maga megszűnt létezni. Ha tehát ‘még ma is létezik’ a Rend, úgy az csak pápai jóváhagyás nélkül ‘lehetséges’ - ettől illegitim. Valószínűbb azonban, hogy egy ‘szabálytalan titkos társaság’, amely csak bitorolja egykori ‘elődjének’ a hivatalos nevét. Még valószínűbb, hogy a társaság valójában egy szintén ‘szabálytalan kvázi-szabadkőműves páholy’, amely félrevezetésül veszi magára a Templomos Lovagrend nevét, s részben (?) a múltját is.
- A Római Katolikus Anyaszentegyház *belső szervezeti szabályai* mind a mai napig tiltják *a kettős tagságot*; - vagyis aki szabadkőműves rend tagja, az nem lehet a katolikus egyház tagja, mert a pápa kiközösíti. Vélhetőleg fedőszervnek kell a *nem létező* ‘Templomos Lovagrend’, a kiközösítés elkerülése céljából.
- A kettős tagság megtiltásának, a kiközösítésnek jogi értelemben az az egyszerű magyarázata, hogy a szabadkőművesek (és az egykori templomosok) tagadják Jézus Krisztus Isten Fia és Megváltó mivoltát; egyszerű embernek, tanítónak (messiásnak), vagy ami még rosszabb:

zsidó forradalmárnak, szektás főpapnak tekintik. Nem ismerik el a Szentháromságot, a szeplőtelen fogantatást sem; és eretnek legendákat ápolnak, melyek szerint Jézus nem halt meg a keresztfán; - gyerekei születtek Mária-Magdalénától, sőt, ikertestvére is volt: Igaz Jakab. E nézetek nem felelnek meg a történelmi (vallástörténeti) tényeknek, az egyház dogmaival is ellentétesek, és tagadják az Szent Evangéliumot, mint az Atyaisten kinyilatkoztatását. Keresztény ember nem élhet lelki békében ilyen skizofrén nézetekkel.

- Mindezek után rendkívül furcsa, ha egy illegitim titkos társaság nagymestere hozza a jó hírt, vagyis **az Evangéliumot** - amelyben nem hisz! - *'a testnek fel-támadásáról'*; ráadásul csak úgy, általában. A test ugyanis úgy, általában nem támad fel, hanem elrothad a földben, mert *'porból vétettünk s porrá leszünk'*. A feltámadás a bűneiktől Isten kegyelméből feloldozott emberek kivételes jutalma, **az üdvözülés** velejárója, eredménye, amelynek révén az arra érdemesek a haláluk, majd az utolsó ítélet után újra 'visszakapják' a már üdvözült (feltámadott), átlényegült testüket, hogy az örök boldogságot elnyerve a Mennyországba jussanak. Mind a mai napig csupán *'egyetlen Ember'*, **Jézus Krisztus** (teste) támadott fel, ezért nonszensz úgy beszélni a Feltámadásról (a testnek feltámadásáról), mintha az Jézus Krisztus személyétől függetleníthető 'jó hír' lehetne.
- Végezetül: Jézus Krisztusról nem gondolkodni kell - közösen vagy egyedül -, hanem hinni kell Őbenne, mint Isten emberré lett Fiában, aki kínhalált halt értünk a keresztfán (és nem a kettős kereszten, egy cölöpön, vagy pláne egy ajtón), bűneink bocsánataért. Az Őbenne való hit az ember kereszténységének nélkülözhetetlen alapja.

Vác, 2004. december

Czike László

Tartalomjegyzék

1. Felvezetés
2. Szövetség az ördöggel
 - 2.1. Szerződés és beavatás
 - 2.2. Az emberi test temploma
 - 2.3. A kőtemplomok és Agartha
 - 2.4. Áldomás és rendszerváltás
3. A beavatottak védettsége
 - 3.1. Evilági és túlvilági küldetés
 - 3.2. A fejkultusz gyökerei
 - 3.3. A halálfejes rend
 - 3.4. A fejmotívum: a beavatottak sorozata
 - 3.5. Rózsa és kereszt
4. Templomosok és szabadkőművesek
 - 4.1. A Sioni Priorátus és a Hálózat
 - 4.2. A Templomos Lovagrend feloszlata
 - 4.3. Jezovicsék selyemövezetei
 - 4.4. A jézusi vérvonal
 - 4.5. A kettős beavatású szakrális királyság
 - 4.6. A Szent Grál: a legitim hatalom tana
5. A templomosok bukása és szétrajzása
 - 5.1. Cion Bölcsei: a káosz az Új Világrend
 - 5.2. Clairvaux-i Szent Bernát
 - 5.3. A templomosok utód-szervezetei
 - 5.4. Megint a rejtélyes Sioni Rendház
6. Hajsza Jézus vérvonaláért és ellene
 - 6.1. A kitalált háromszáz év
 - 6.2. Rennes-le-Chateau és Rosslyn kápolnája
 - 6.3. A misztikus Rex Deus családok
 - 6.4. Leonardo sátáni lírája
 - 6.5. Az ördög számítógépe

- 6.6. Saint-Germain, Jezovics és a history-fiction
- 6.7. A Perzifal-lovag: Arimatheai József vérvonala

- 7. Dávid királyi vérvonala
 - 7.1. A Meroving-dinasztia
 - 7.2. A Habsburgok és a Német-Római Császárság
 - 7.3. A világösszeesküvés centruma: a Sioni Rendház
 - 7.4. A Szent Grál szabadkőműves titka
 - 7.5. A klónozott 'Madonna'
 - 7.6. A Sátán fia: az Antikrisztus
 - 7.7. Szent Hildegárd intelmei
 - 7.8. Bingeni Szent Hildegárd
 - 7.9. Mefisztó kudarca és búcsúlevele
 - 7.0. A zugboncoló nagymester fohásza

- 8. Leonardo da Vinci életrajza

- 9. Zarándoklat 'Az utolsó vacsorához'

- 10. Utószó és Evangélium

- 11. Ajánlások

Czike László